கழக வெளியீடு : ௮௯௪

மறைமலையடிகள் ஆசிரியர்

சோமசுந்தர நாயகர் வரலாறு

பல்லாவரம்
பொதுநிலைக் கழக ஆசிரியர்
மறைத்திரு. சுவாமி வேதாசலம்
என்னும்
மறைமலையடிகள்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி. :: சென்னை - 1.

First Edition: July, 1957

SOMASUNDARA NAYAKAR VARALARU

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS-1.

Head Office:

98, EAST CAR STREET, TIRUNELVELI.

Pages க to அ0 Printed at T. M. Press, Pallavaram, remaining Pages Printed at Appar Achakam, Madras-1. C. 1000.

பதிப்புரை

நூல்

'வைதிக சைவசித்தாந்த சண்டமாருத' வள்ளல் சிவத்திரு சோமசுந்தர நாயகரவர்களின் திருவரலாறு, அவர்தம் மாணவர் பல்லோருள்ளும் சிறந்த தனித்தமிழ்ப் பேராசிரியர் மறைமலை யடிகளவர்களால் சுருக்கமாக, ஆனால் போதிய அளவு விளக்க மாக வரையப்பட்டுள்ளது. நாயகரவர்கள் நற்றமிழ்க் கொள்கை யாகிய சித்தாந்த சைவத்தை நாடெங்கும் பரப்பிய பெரு நாவலர். அரும்பெரும் பாவலருமாவர். நூலாசிரியர், நுண்மை சால் கட்டுரையாசிரியர், போதகாசிரியர், பொய்யும் புளுகும் நிறைந்த புறமதக் கொள்கைகளை மெய்ம்மை காட்டி வழக்கிட்டுச் சித்தாந்த மேன்மை நாட்டிச் சீரும்சிறப்பும் பெற்ற சமயக் காவலாசிரியர், நூலுரையாசிரியர் முதலிய பலதுறை யாசிரியர் ஆவர்.

அவர்கள் மழுக்கமுற்றிருந்த விழுப்பொருளாம் சித்தாந்த சைவத்தைப் பண்டுபோல் துலங்கச் செய்த பண்பாளராவர். பெயரளவில் நாயகர் வரலாறென்றிருப்பினும் பொருளளவில் செந்தமிழ் மக்களைப் புன்னெறியில் செல்லவொட்டாது ஏதுக் காட்டித் தடுத்து நன்னெறியிற் செல்லுமாறு பணித்து வழி காட்டும் நறுஞ்சுவை மிக்க நயனுர் நற்றமிழ் நூலாகும். இதன் கண் ஏறத்தாழ நாற்பதுக்கு மேற்கொண்ட நன்பொருள்கள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. அவையனைத்தும் வரலாற்று முறையில் ஆராய்ந்து வாய்மை கண்டு முடிவு கட்டிய தமிழகச் சித்தாந்த சைவ மாண்புகளாகும். இவ்வொரு நூலையே கொண்டு சைவ சித்தாந்தத் தனிப்பெருமாட்சியினை நன்கு தெரிந்து கொள்ள லாம். பொன்னும் மணியும் ஒன்றேயாயினும் புனைவார் கைத் திறனால் அழகுமிக்க அணியாய்ச் செம்மையுற்றுப் போற்றப்படு வனபோல், இந் நூலும் ஆசிரியர் மறைமலையடிகளாரின் மாண் பால் மிகவும் செம்மையுற்றுத் திகழ்கின்றது.

பிறப்பு

நாயகரவர்கள் 'சான்றோருடைத்துத் தொண்டை நாடு' என்னும் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த தொண்டை நாட்டில், சென்னபட்டினத்தின் மேற்கெல்லையின்கண் உளதாகிய சூளையென்னும் ஊரில் தோன்றினர். இவர் தோன்றிய காலம் இற்றைக்கு நூற்றுப் பதினோராண்டுகளுக்கு முன்னென்ப. அஃதாவது கி. பி. 1846-ஆகஸ்டு 16-ஆம் நாள் என்ப. குலம் நாயகர் குலம் நாய்கராவார் வணிகர். இவர் தம் தந்தையர் இராமலிங்க நாயகர். தாயார் அம்மணி அம்மையார். உடன் பிறந்தார் ஆண்பால் மூவர் பெண்பால் ஒருவர். நாயகரவர்களின் பிள்ளைத் திருப்பெயர் அரங்கசாமி நாயகரென்ப. இவர் தம் அன்னையார் வைணவக் குடும்பத்திற்கு உரியவராக இருக்கலாமென ஆசிரியர் நுவல்கின்றனர்.

கல்வி

அரசினர் கல்லூரியில் ஆங்கிலமும் தெலுங்கும் பத்தாம் வகுப்பு வரையில் பயின்று வந்தன ரெனத் தெரிகிறது. நாயகர் குலத்துத் தோன்றிய அச்சுதானந்த சுவாமிகள் என்னும் துறவியார்பால் வடமொழியும் தமிழும் கல்லூரிப் படிப்புடனே கற்று வந்தனர் என்ப. இத் துறவியார் கும்பகோணம் சங்கராசாரியர் பால் துறவும் மாயாவாத வுணர்ச்சியும் பெற்று வல்லராய் விளங்கியவர். நாயகரவர்கள் நான்கு மொழிப் பயிற்சியும் ஒருங்கு கற்றுத் தெளிந்த ஒப்பிலா ஒண்மையர்.

வடமொழி

வடமொழிப் பயிற்சியில் அம்மொழி வல்ல பார்ப்பன ஆசிரியரினும் எத்தனையோ மடங்கு மிக்காராவர். அம் மொழியிற் காணப்படும் இலக்கண இலக்கியம், வேதங்கள், உபநிடதங்கள், தத்துவநூல்கள், புராணங்கள் முதலிய பலவற்றின்கண் ஆழ்ந்த ஆராய்வும், அழுந்திய அறிவும், பொருந்துவனவும் பொருந்தாதனவும் திருந்த எடுத்துக் காட்டும் தெளிவும் இவர்கள்பால் இயல்பாகவே பொருந்தி விளங்கினமை போன்று முன்னும் பின்னும் ஒத்த காலத்தும் வேறெவர்பாலும் விளங்கினதில்லை. ஏனையார் நெட்டுருப்பண்ணுவதில் மிக்காராயிருக்கலாம். ஆனால்

நம் நாயகரவர்களைப் போன்று ஆய்விலும் எடுத்துக்காட்டும் ஆண்மையிலும், அறுதியிட்டு உறுதிகூறும் ஒண்மையிலும் மிக்காராய் ஒருவரும் இருந்ததில்லை. அவர்தம் ஐயங்களையும் மலைவுகளையும் போக்கிச் சிக்கறுத்துத் தக்கபொருள் உளங்கொளக் காட்டி அவர்களால் மிக்காரெனயாண்டும் வழுத்தப் பெற்றவர் நம் நாயகரவர்களாவர். எடுத்துக் காட்டாக ஒருகாலத்து நாயகரவர்கள் அறிமுகமில்லாத ஓர் ஊரில் ஒரு பார்ப்பன விடுதியில் தங்கநேர்ந்தது. இவர்தம் வடமொழிப் பயிற்சியால் இவரைப் பார்ப்பனரெனவே கொண்டு அங்குள்ள பார்ப்பனர் இவர்பால் வேத உபநிடத ஐயங்கள் கேட்டுத் தெளிந்து இவர்க்கு விருந்தயர்வித்துப் பாராட்டி மேம்படுத்தின ரென்ப.

தமிழ்மொழி

இவர்கள் காலத்து வெளிவந்துள்ள தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள், புராண இதிகாசங்கள், திருமுறைகள் பன்னிரண்டு, சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கு, பிற நூல்கள் பலவும் நன்கு துறைபோகக் கற்றுள்ளார்கள்; இளமைக் காலத்தில் தம்குரு அச்சுதானந்த அடிகள்பால் மாயாவாத வேதாந்த நூல்கள் பலவும் கற்றிருந்தார்கள். வைணவ மதத்திற்குரிய நாலாயிரப் பனுவல், அவற்றின் உரைகள் பலவும் ஆய்ந்திருந்தனர்.

தமிழகத்தின் தவக்குறைவால் இவர்கள் தம் இளமைக் காலத்தில் சங்கமருவிய தொல்காப்பிய முதலிய தனித்தமிழ்த் தீஞ்சுவை நூல்கள் அச்சாகி வெளிவரவில்லை. முதன்முதல் திரு. சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் 1885-இல் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தை, அரிதின் முயன்று அச்சியற்றி வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள். அதன் பின்னரே பலராலும் ஒவ்வொரு நூலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை ஏறத்தாழ நாயகரவர்களின் அகவை முப்பத்தெட்டுக்கு மேற்பட்டே வெளிப்போந்துள்ளன. நாயகரவர்கள் அகவை இருபதாண்டுக்குள்ளாகவே புலமை நிரம்பப் பெற்ற புண்ணியராய்த் திகழ்ந்தனர். நாவலராய்ப் பாவலராய் நாட்டவர்களுக்கு நல்வழி காட்டும் நற்பணியில் நாட்டமுற்றிருந்தனர். தம் இருபத்திரண்டாம் அகவையில் நூலாசிரியராய், வழக்கிட்ட மாயாவாத வைணவக் கொள்கையினரை எல்லாம் வென்று வீறுகொண்டு விளங்கினர். அது

கண்டுங் கேட்டும் வியந்த அஞ்ஞான்றுள்ள சேதுபதி மன்னர் வைதிக '**சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்**' என்னும் தனிப்பெரும் பட்டமும் பொற்குவையும் நல்கிப் போற்றிப் பாராட்டினர்.

சைவராக்குந் தனித்தொண்டு

திருச்சிராப்பள்ளியில் பார்ப்பனக் கைம்பெண் ஒருத்தியின் ஒரே மகன் கிறித்துவக் கல்லூரியில் கல்விகற்ற ஏதுவால் கிறித்துவனாக முற்பட்டனன். வடமொழிப் புலமை மிக்க பார்ப்பன முதியோரெவராலும் அம் மாணவனின் ஐயங்களைப் போக்கித் தடுக்கமுடியவில்லை. நாயகரவர்கள் திருச்சிராப்பள்ளியில் ஆற்றிய விரிவுரையாலும், நேரிற் கேட்டுப் போக்கிய ஐயங்களாலும் கிறித்துவம் புகாமல் சைவநெறியினைக் கடைப்பிடித்து நாயகரவர்களின் பார்ப்பன மாணவருள் ஒருவனாயினன்.

மேலும் நாகை வெளிப்பாளையம் சைவ சித்தாந்த சபைத் தலைவர் பெரும்புலவர் சோ. வீரப்ப செட்டியார் அவர்களும் முன் பயின்றுள்ள மாயாவாதப் பயிற்சியினின்றும் நீங்கிச் சைவமாயினர். ஆசிரியர் மறைமலையடிகளாரும் அங்ஙனமே சித்தாந்த சைவம் மேற்கொண்டனர். ஆசிரியர் அச்சுதானந்தரும் சித்தாந்தத்தை மேற்கொண்டனர்.

குடும்பம்

'சிவஞானம்' என்னும் கற்பும் பொற்பும் வாய்ந்த அம்மையாரைத் திருமணம் புரிந்து மூன்று புதல்வியரும் ஒருபுதல்வரும் பெற்று நன்கு வாழ்ந்தனர். கடைசிப் புதல்வி தெய்வநாட்டம் மிக்குடையவராய், சிவவழிபாடும் எவரும் பெறுத சிவனுடன் உரையாடும் அருளும் பெற்றிருந்தனர். இறந்த பின்னரும் நாயகரவர்கள் கனவில் சில நாள் வந்துரையாடிப் பின் சிவனடி கூடப் போவதாகக் கூறிமறைந்தனர்.

பல்லோர் நாயகரவர்களின் விரிவுரையாலும், நூற்களாலும், சார்பினாலும் கிறித்துவ முதலிய சமயம் விட்டுச் சிவநெறியைக் கைக்கொண்டனர். பல வைணவர், மாயாவாத மதத்தினர் சைவமாயினர். மேலும் நீலகண்டர், சங்கரர், அரதத்தர், அப்பைய தீக்கிதர், இராமாநுசர், குலோத்துங்கசோழர், காஞ்சி தாத்தாச்சாரியார், காசி மஞ்சிதேவர், சிவாக்கிரயோகிகள், சரபோசி மன்னர் முதலிய பலர் வரலாறுகளும் காணப்படும்.

ஆசிரியர் மறைமலையடிகளாரவர்கள், இவ்வரலாற்றின் எண்பது பக்கம்வரை அச்சிட்டு வைத்திருந்தனர். மேலுள்ளனவற்றைக் கைப்படியாக வைத்திருந்தனர். அம்மட்டுமன்றி நூலாராய்ச்சியுடன் விரிவாக வெளிப்படுத்தவேண்டுமென எண்ணியிருந்ததாகவும் தெரிகிறது. அவையனைத்தும் முற்றுப் பெறாமையினால் எஞ்சிய வரலாற்றுப் பகுதியைக் கழகச் சார்பில் அச்சிட்டு முழுநூலாக வெளிப்படுத்துகின்றோம்.

இத்துணைச் சிறந்த நூல் ஒருபெரும் சைவ ஆராய்ச்சி நூலாகும். இதனைப் பொதுவாகச் செந்தமிழன்பரும் சிறப்பாகச் செந்நெறிச் செல்வரும் வாங்கிக் கற்றுப் பயன்பெறுமாறு விழைகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்

திருவார்திரு. சோமசுந்தர நாயகர்

நாயகரவர்களின் மாணவர்

மறைத்திரு. மறைமலையடிகள்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர நாயகரவர்கள்

வரலாறு

"தெண்ணீர்வயற்றொண்டை, நன்னாடு சான்றோருடைத்து"
—ஔவையார்.

இச்செந்தமிழ்த் தென்னாடு முழுதுங் கல்வியறிவருளொழுக்கங்களிற் சிறந்த சான்றோர்களைத் தொன்றுதொட்டு உடையதாயினும், இத் தமிழ்நாட்டின் வடபகுதியாகிய தொண்டை நாடே சான்றோரை உடைத்தென்ற மேலைத்திருப்பாட்டில் ஏதோ ஒருண்மை இருக்க வேண்டு மென்பது நமக்குத் தோன்றுகின்றது. உலகமெங்கணு முள்ள சான்றோர்களெல்லாம் புகழ்ந்தேத்துந் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் பிறந்தருளிய இடமாகிய திருமயிலை இத் தொண்டைநாட்டின் கண்ணதா யிருத்தலையும், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளை ஒளிவடிவிற் கண்டு தொழுத திருக்கோயிலாகிய திருக்கழுக்குன்றம் இத்தொண்டை நாட்டின் கண்ணதாகவே விளங்குதலையுந், திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் என்பைப் பெண்ணாக்கிய தெய்வ அருட்பெரும் புதுமை நிகழ்ந்த திருமயிலாப்பூரும் இந்நாட்டின் கண்ணதாயே திகழ் தலையுஞ், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சங்கிலியாரை மணந்து வைகிய திருவொற்றியூரும் இதன் கண்ணதாகவே பொலிதலையும், அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் வரலாறுகளையும் உண்மைவழாது துலங்க விரித்துத் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடிய சேக்கிழார் அடிகள் பிறந் தருளிய குன்றத்தூரும் இந்நாட்டின் கண்ணதாகவே வைகுதலையும் உற்று நோக்குங்கால் இத்தொண்டை நாட்டின்கண் இறைவனது அருள்விளக்கமும், அதனைப் பெற்ற பெரியார் தோன்றுதற்கேற்ற தோர் இசைவும் உளவாதல் குறிப்பால் உணரப்படும். இன்னும், ஆங்கில அரசுக்கு இத்தென்றமிழ் நாட்டுத் தலைநகராய் வயங்குஞ் சென்னபட்டினம் இத்தொண்டைநாட்டின் கண்ணே துலங்குதலும் இதன் பெருமையைப் புலப்படுத்துதற்குப் பின்னுமொரு குறியாம்.

இங்ஙனங் கல்வி அறிவு அருளொழுக்கங்களால் ஆன்ற பெரியார் தோன்றுதற்கும், அவர் இறைவ னருள்விளக்கத்தை நேரே காட்டு தற்கும் ஏற்ற தகுதி வாய்ந்ததாகிய தொண்டை நாட்டினுக்கு இஞ் ஞான்று தலைநகராய் வயங்காநின்ற சென்னபட்டினத்தின் மேற் கெல்லையின்கண் உளதாகிய சூளை என்னும் ஊரிற் சோமசுந்தர நாயகர் அவர்கள் பராபவ ஆண்டு, ஆவணித்திங்கள் உ-ஆம் நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமையிற் (கி. பி. 1846, ஆகஸ்டு 16வ) பிறந்தனர். இவர்தந் தந்தையார் பெயர் இராமலிங்க நாயகர் என்பது; இவர்தம் அன்னையார் பெயர் அம்மணி அம்மையாரென்பது. இவர்தாம் மூத்த பிள்ளை. இவர்க்குப் பின் திருவேங்கடசாமி நாயகர், நாதமுனி நாயகர், வரதராச நாயகர் என ஆண்பாலார் மூவருந், தாயாரம்மை எனப் பெண் பாலார் ஒருவரும் பிறந்தனர்.

இவர் பிறந்த குலம் நாய்கர் குலம் எனப்படும். 'நாய்கர்' என்னுஞ் சொல் வாணிக வாழ்க்கை மேற்கொண்டொழுகின மக்கட்குழு வினார்க்குப் பண்டுதொட்டு வழங்கியதொரு பெயராதல்,

"இப்பர் பரதர் வைசியர் கவிப்பர்
எட்டியர் இளங்கோக்கள் ஏர்த்தொழிலர் பசுக்காவலர்
ஒப்பில் நாய்கர் விளைஞர் வணிகர் என்று
அத்தகுசிலேட்டிகள் செட்டிகள் பெயரே"

என்னுந் திவாகர சூத்திரத்தால் நன்கு விளங்கும். திவாகரத்திற்குப் பின்னெழுந்ததும், இற்றைக்குச் சிறிதேறக்குறைய 800-ஆண்டு கட்கு முற்பட்டதுமாகிய பிங்கலந்தை நிகண்டு நாய்கர் என்பதனைத் 'தனவைசியர்' பெயராக வைத்துரைக்கின்றது; அது,

"நாய்கர் எட்டியர் வணிகர் பரதர்
தாமும் பிறவுந் தனவைசியர்க்கே"

எனக்கூறும் அதன் சூத்திரத்தாற் பெறப்படும். எனவே, பண்டை நாளில் வாணிகவாழ்க்கை மேற்கொண்டு வாழ்ந்த தமிழ்ப்பழங்குழு வினரே 'நாய்கர்' என வழங்கப்பட்டமை துணியப்படும். இன்னுங் கொங்குவேளிர் இயற்றிய பெருங்கதையில் (உ, க, சசு),

"நாவாய் கவிழ்த்த நாய்கன் போல"

எனப்போந்த உவமைப் பொருளை உற்று நோக்குங்கால், நாய்கர் எனப் பெயரிய இக்கூட்டத்தார் அந்நாளிற் கடன்மேற் கப்பலேறிச்சென்று

வாணிகம் நடாத்தி வந்தமை அறியப்படும். இந்நாய்கர் கூட்டத்தாரில் ஒருபிரிவினர் வேங்கடமலைக்கு வடக்கே சென்று குடியேறி, நாய்கர் என்னுஞ் சொல்லை நாய்க்கர், நாயக்கர், நாயுடு எனத்திரித்துத் தமக் குரிய குடிப்பெயராக வழங்கிவருகின்றனர்; இங்ஙனம் வடக்கே சென்று வைகித் தமிழைப் பலவகையால் திரிபுபடுத்திப் பேசிய தமிழ் மக்களே பின்னர் 'வடுகர்' எனவும், அவர் மாற்றி வழங்கிய மொழியே 'வடுகு' 'தெலுங்கு' எனவும் பெயர்பெற்றமை ஆராய்ச்சியாற் புலனா கின்றது. நாய்கர் என்னும் பழைய குடிப்பெயரையே இஞ்ஞான்று 'நாயகர்' என மாற்றி எழுதி வருகின்றனர். என்றாலும் உலக வழக் கில் 'நாய்க்கர்' என அவரெல்லாரும் வழங்கிவருதலை உற்றுநோக்குங் கால், அச்சொற் பழைய 'நாய்கர்' என்னுஞ் சொல்லின் ஒருசிறு மாறுதலாகவே காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறு வாணிக வாழ்க்கையிற் சிறந்திருந்தமைபற்றி இவர் 'நாய்கர்' என வழங்கப்பட்ட வழக்கை ஆராயுங்கால், இச்சொற் சிறப்புப் பொருளுணர்த்தும் நகர இடைச்சொல்லினின்று உண்டானமை புல னாகின்றது. ஆண்மக்களிற் சிறந்தானை 'நம்பி' எனவும், பெண்மக்களிற் சிறந்தாளை 'நங்கை' எனவும் வழங்குதலும், 'நப்பின்னை' 'நக்கீரன்' என்னுஞ் சொற்களிலும் முதல் நின்ற நகரம் 'சிறந்தபின்னை' 'சிறந்த சொல்லன்' எனப் பொருடருதலும் போல, நாய்கர் என்னுஞ் சொல் லிலும், நாயன், நாயனார், நாய்ச்சி, நாய்ச்சியார் முதலான சொற்களி லும் நகரம் முதல் நீண்டு நின்று சிறப்புப் பொருள் தலைமைப் பொருள்களைத் தாராநின்கின்றது. எனவே, நாய்கர் எனப்பெயரிய பண்டைத் தமிழ் வகுப்பினர் அஞ்ஞான்று சிறந்த ஒரு குலத்தவராகப் பாராட்டப்பட்டு வந்தமை நன்கு புலனாகாநிற்கும்.

அத்துணைச் சிறந்த நாய்கர் குலமானது இந்நாளிற் 'பள்ளிகுலம்' எனக் கல்வியறிவாராய்ச்சி யில்லாக் கசடர்களால் இழித்துப் பேசப் படுகின்றது. 'பள்ளி' என்னுஞ் சொற்பொருள் வழக்கினை ஆராய்ந்து காண்பார்க்கு, அஃதுயர்ந்த பொருளைத் தந்து, அப்பெயர்க்குரிய நாய்கர் குலத்தின் மேன்மையினையே நன்கு விளக்காநிற்கும். 'பள்ளி' என்னுஞ் சொல் முதலிற் பள்ளமான அல்லது சிறிது குழிந்ததோர் இடத்தை உணர்த்தியதாகும். மான், மரை, வரையாடு, காட்டா முதலான விலங்குகள் தாங் கன்று ஈனுங்காற் சிறிது பள்ளமான

இடங்களை நாடிச்சென்று, அவற்றின்கட் கன்று ஈன்று அக்கன்றைப பாதுகாத்து வெளிக்கொணருங்காறுந் தாம் அவற்றின் கண்ணே தங் கன்றுடன் துயின்று கிடப்பது வழக்கம். ஆகவே, முதலிற் சிறிது குழிந்த இடத்தை உணர்த்திய 'பள்ளி' என்னுஞ் சொற், பிறகு விலங்கு துயிலிடத்தை உணர்த்துவதாயிற்று; அதன்பின், அது மக்கள் துயிலிடத்தையும், அதன்பின் அது அரசன் துயிலும் அரண் மனையையும், அதன்பின் அஃது இறைவன் துயிலுந் திருக்கோயிலை யும், அதன் பின் அது சிறார் கல்வி பயிலும் பள்ளிக்கூடத்தையும் படிப்படியே பொருள்வளம்பெற் றுணர்த்தலாயிற்று.

இனி, இறைவனுக்கு விடியற்காலையிற் புதிதுமலர்ந்த பூக்களால் தொடுத்து அணியப்படும் மலர்மாலை 'திருப்பள்ளித்தாமம்' எனத் தொன்று தொட்டு வழங்கப்பட்டு வருகின்றது; இது, திருத் தொண்டர் புராணம், எறிபத்தநாயனார் புராணத்திற் போந்த

"வைகறை யுணர்ந்து போந்து புனன்மூழ்கி வாயுங் கட்டி
மொய்மலர் நெருங்கு வாச நந்தன வனத்து முன்னிக்
கையினிற் றெரிந்து நல்ல கமழ்முகை யலரும் வேலைத்
தெய்வநாயகர்க்குச் சாத்துந் திருப்பள்ளித்தாமங் கொய்து"

என்னுந் திருப்பாட்டினால் அறியப்படும். விடியற்காலத்தே திருக் கோயிலிற் பள்ளியறையில் அமர்ந்த இறைவற்கும் இறைவிக்கும் அணியப்படுவது பற்றி இம்மலர் மாலை 'திருப்பள்ளித்தாமம்' எனப் பெயர் பெறலாயிற்றுப் போலும்! இங்ஙனம் விடியற்காலத்தே சாத் தும் மாலையினைத் தொடுக்குஞ் சிறந்த தெய்வப்பணி, நாய்கர் குலத் தவரில் ஒரு சாராரால் செய்யப்பட்டு வந்தமையின், அவர் 'பள்ளிப் பண்டாரம்' எனப் பெயர் பெற்றனர். இஞ்ஞான்றும் பூமாலை தொடுக்குந் திருப்பணியைச் செய்யாநின்ற நாய்கர் குலத்தவர் 'பள்ளிப் பண்டாரம்' என வழங்கப்படுவதும் யாங் கூறும் இவ்வுண்மையினை நிறுவுதற்கு ஒரு வலிய சான்றாமென்க. இவ்வாறு நாய்கர் குலத்தவ ரில் ஒருவகுப்பார்க்கு வந்த 'பள்ளிப்பண்டாரம்' என்னும் பெயரில் இறுதிக்கண் நின்ற பண்டாரம் என்னுஞ் சொல் விடப்பட்டு, அதன் முதனின்ற 'பள்ளி' என்னுஞ் சொன் மட்டும் அக்குலத்தவரெல்லார்க் கும் பொதுப்பெயராக இந்நாளில் வழங்கி வருகின்றது.

இங்ஙனமாகப், பள்ளி' என்னுஞ் சொல்லின் வரலாற்றை நன்காய்ந்து பார்க்கும்வழி, அஃதிறைவற்குப் பூமாலை தொடுக்குந் தெய்வத் திருப்பணியைச் செய்வார் மேலதாய் உயர்ந்ததொரு பெயராய் நிலவுகின்றதேயன்றி, அஃதெவ்வாற்றானும் இழிவுபொருடருவதாய்க் காணப்படவில்லை. அங்ஙனமாகவும், இழிந்த ஒரு வகுப்பினர்க்குரிய பெயராக மற்றை வகுப்பினர் சிலர் அதனைப் பழித்துபேசுவது, அவரது கல்வி யறிவு வாராய்ச்சி யில்லா மடமையினையே காட்டு

அற்றேல், உயர்ந்தபொருளை யுடைய பள்ளி என்னுஞ் சொல் இழிந்த பொருட்டாயதற்குத்தான் ஒரு காரணம் வேண்டுமென்றோ வெனின்; அதுவுஞ் சிறிது காட்டுதும். நாய்கர் குலத்தவரிற் பெரும்பாலார் வாணிகவாழ்க்கையிற் சிறந்த செல்வர்களாயிருந்ததுமல்லாமல் அவரிற் சிறுபாலார் சிற்றரசர்களாகவும் இருந்தனர். இச்சிற்றரசர்கள் தமக்கு மேற் பெரிய வேந்தர்களாயிருந்த சேர சோழ பாண்டியர்கட்கு அடங்காமல், அவர்கட்கு இடையிடையே இடர்விளைத்து வந்தமையால், அவர்கள் இவர்களைக் 'குறும்பர்கள்' என்னும் இழிவு பெயர் வைத்து வழங்கலாயினர்; அதனாற் 'பள்ளியர்' என்னுஞ் சொற் குறும்பர்கள் என்னும் இழிவு பொருளிலும் வழங்கப்படலாயிற்றென்றுணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

இனி, நாயகரவர்கள் பிறந்தகுடி வைணவ மதத்தைத் தழுவிய தொன்றென்றும், அதனால் அவர்கள் பெயர் 'அரங்கசாமி நாயகர்' என முதலில் வழங்கியதென்றும் அறிந்தார் சொல்கின்றனர். இஃதுண்மையே யென்றாலும், இவர்களின் தந்தையார் வைணவமதத்திற் குரியவரல்லரென்பது, அவர் 'இராமலிங்க நாயகர்' எனப்பெயர் பூண்டிருந்தமையாற் றெளியப்படும். தந்தையார் சைவசமயத்தவராயிருக்க, அவர்ஈன்ற புதல்வர் புதல்வியர்க்கு மட்டும் வைணவர்க்குரிய பெயர் யாங்ஙனம் வந்தனவென்று ஆராயுங்கால், நாயகரவர்களின் அன்னையார் வைணவ குடும்பத்திற்குரியவராயிருக்க வேண்டுமென்பது உய்த்துணரப்படும். சைவசமயத்தவர் தமது சமயப் பெயர்களையேயன்றி, ஏனைச் சமயப் பெயர்களையும் பூண்டு கொள்வர்; ஆனால், ஏனை மதத்தவரோ தம்மதப் பெயர்களையன்றி ஏனை மதப்பெயர்களைப் பூண்டு கொள்ளச் சிறிதும் ஒருப்படார். 'இராமசாமி,' 'கிருஷ்ணசாமி,'

'நாராயணசாமி,' 'பக்கிரிசாமி' முதலான புறச்சமயப் பெயர்களைச் சைவசமயத்தவர் புனைந்து கொண்டுவலுதலை இன்றைக்குங் காணலாம்; ஆனால், 'சிவன்,' 'சங்கரன்,' 'முருகன்,' 'விநாயகன்,' 'ஈசுவரன்' முதலான சைவசமயப் பெயர்களை வைணவராதல் ஏனைமதத்தவராதல் புனைந்துலவுதலை யாண்டுங் காணல் இயலாது. ஆகவே நாயகரவர் களின் தந்தையார் சைவசமயத்தவராயிருந்தாலும், அவர் தாம் வைணவ குடும்பத்தினின்றும் மணந்த மனைவியார் வைணவப்பற்று மிகுதியும் உடையவராயிருந்தமை கண்டு, அம்மனைவியார் விருப்பப்படியே தம் மக்கட்கு வைணவப் பெயர்களையே புனைந்துவிட லாயினரென்பது உய்த்துணரப்படும்.

யாம் எமது இளமைப் பருவத்தே நாயகரவர்களை அடுத்த காலை யில், அவர்களது இல்லத்தில் நாயகரவர்களின் தந்தையார் இராமலிங்க நாயகரைப் பார்த்து அவரோடு உரையாடி யிருக்கின்றேம். அவர் சிறிதேறக்குறைய நாயகரவர்களின் உருவத்தையே ஒத்திருந்தனர்; அவர் அப்போது எண்பதாண்டு கடந்தவராயிருக்கலாம்; ஆயினும், அவரது யாக்கை திண்ணிதாயிருந்தது; அவரது அறிவு துலக்க முடையதாய்த் தோன்றியது; அவர் எம்முடன் அன்பாக உரையாடிக் கொண்டு வருகையில் "நாலடியா"ரிலிருந்து ஒரு செய்யுளை எமக்கு எடுத்துக் கூறினர்; அச்செய்யுள் இன்னதென்று இப்போதெமக்கு நினைப்பில் இல்லை. நாலடியாரிற் பயிற்சியுடைய ஒருவர் தமிழறிவு வாய்த்தவராகத்தான் இருக்கவேண்டும். யாம் அப்போதவருடன் உரையாடிக் கொண்டு வந்ததில், அவர் அறிவிற் சிறந்தவரென்றும், அவருடைய உடல்நல மனநலங்களையே அவர்தம் முதற் புதல்வராகிய நாயகரவர்கள் அடையப் பெற்றனரென்றும் உணர்ந்து மகிழ்ந்தேம். அவர் இசைபாடுவதிலும் இசைக்கருவி இயக்குவதிலுந் தேர்ந்தவ ரென்றும், அவரைச் சேர்ந்தாற் சிலர் சொல்லக் கேட்டேம். நாயக ரவர்கள் குயிலென மிழற்றுந் தமது இசையினிமையினைத் தந் தந்தை யார்பானின்றே பெற்றனர். மேலும், அவர் முரணென முரட்டுக் குணமுடையவரென்பதும், நாயகரவர்கள் எமக்குங் கூறிய சில சிறு குறிப்புகளாலும், பிறர் கூறிய சொற்களாலும் உணர்ந்தேம். நாயக ரவர்களுந் தந் தந்தையார்க்குரிய முரட்டுக் குணமுஞ் சிறு சினமும் உடையவர்களே; ஆயினும் இவையிரண்டும் இவர்கள்பாற் றக்ககாரணம்

இன்றித் தோன்றா. இவையிரண்டும் இப்பெரியாரிடத்தில் நிலை பெற்று நின்றமையினாலேதான், தமிழ் மொழியின் ஏற்றமுஞ் சைவ சமயத்தின் நுண்ணிய உண்மைகளும் இவர்கள் பாலினின்றுந் தோன்றிப் பெருகி, இத்தென்றமிழ் நாட்டினையும் இதன் வழியே இந்நிலவுலகம் முழுதினையும் புனிதமாக்குகின்றன; "அனல் கொளுந் தும் வெங்காரம் வெய்தெனினும் நோய் தீர்க்கும்" என்னும் ஆன்றோர் மெய்யுரையை நோக்குங்கால், அறிவிற் பெரியார்பாற் றீயனபோற் காணப்படுவனவும் உலகினுக்கு நன்மையையே பயக்குமென்பது தெளியப்படுமன்றோ?

இனி, நாயகரவர்களின் பிறப்பு வளர்ப்பு கல்விப்பயிற்சி முதலிய வைகளைப் பற்றி விரிவாகத் தெரிந்து எழுதுதற்கு வேண்டுங் கருவி கள் இல்லை. அவைகளைத் தெரிந்தவர்கள் தக்க சான்றுகளுடன் எழுதி அவைகளை எமக்கு உதவுவார்களாயின், நாயகரவர்களின் வர லாற்றை இன்னும் விரிவாக வரைந்து, அதற்குதவி செய்தவர்களின் பெயர்களுடன் அதனை ஒரு தனி நூலாக வெளிபிடுவேம். நாயக ரவாகள், சென்னையிலுள்ள அரசினர் கல்லூரியில் ஆங்கிலமுந் தெலுங்கும் பத்தாம் வகுப்பு வரையிற் பயின்று வந்தனரென்றும், அந்நாளிற் சூளைப்பட்டாளத்தில் நாய்கர் குலத்திற் பிறந்து சங்கராசாரி யாரிடம் துறவாடையும் மாயாவாத வுணர்ச்சியும் பெற்றுக் கல்வி கேள்விகளில் வல்லராய் வயங்கிய அச்சுதானந்த சுவாமிகளால் இவர்கள் வடமொழியுந் தமிழும் உடன் கற்பிக்கப்பட்டு வளர்ந்தன ரென்றுந் திருவாளர் நின்றைற தங்கவேலு முதலியாரவர்கள் 'சைவம்' என்னுந் தமிழ்வெளியீட்டில் தாம் வரைந்து வெளியிட்ட நாயகரவர் களின் சுருக்கவரலாற்றிற் கூறியிருக்கின்றனர். யாம் எழுதும் இச் சுருக்கவரலாற்றுக் காலக்குறிப்புகள், முதலியாரவர்கள் காட்டிய காலக் குறிப்புகளை மெய்யெனக் கொண்டே வரையப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளிற் பிழைகள் இருப்பின், தக்க சான்றுகள் கிடைக்குங்கால் அவை திருத்தப்படும்.

இனி, நாயகரவர்கள் மேற்காட்டியபடி தங்குலத்திற் பிறந்து தமக்குக் குருவாய் வாய்த்த அச்சுதானந்த சுவாமிகளால் வடமொழி தென்மொழியும் மாயாவாத வுணர்ச்சியும் அறிவுறுக்கப்பட்டு வந்தது மல்லாமல், அரசினர் கல்லூரியிலும் ஆங்கிலமுந் தெலுங்கும் ஒருங்கு

கற்பிக்கப்பட்டு நான்குமொழிகளில் அறிவு பெறலானார்கள். நாயகரவர்களின் வடமொழிப்பயிற்சி, அம்மொழிவல்ல பார்ப்பன ஆசிரியரின் பயிற்சியை ஒப்பதன்று; இவர்களின் பயிற்சி ஒரு வகையில் அவர்களின் வடமொழிப் புலமைக்குத் தாழ்ந்ததென்றும், மற்றொருவகையில் அதற்கு அளவிறந்து எத்தனையோ மடங்கு உயர்ந்ததென்றும் அறிஞர்கள் நன்குணர்வர். வடமொழிவல்ல பார்ப்பனப் புலவர்கள, அம்மொழியிலுள்ள இலக்கண இலக்கிய நூல்களையும், வேதங்கள் உபநிடதங்கள் சாங்கியம் முதலான தத்துவ நூல்கள் புராணங்கள் முதலியவைகளையும் நன்கு நெட்டுருச் செய்து எழுத்தெண்ணிப் பாடம் ஒப்புவிக்க வல்லவர்கள்; ஆனாலும், அவ்வந்நூல்களின் மெய்ப்பொருள்களையும், அவை ஒன்றினொன்று மாறுபாடுறும்வழி அவற்றுட் பொருந்துவ திது பொருந்தாததிது வென்று சிக்கறுத்துணர்த்தும் முறைகளையும் அவர்களிற் பெரும்பாலார் உணராதவர்கள்; அவர்கள் அவ்வடநூல்களை ஓதுவதெல்லாம் வெற்றாரவாரத்தின் பொருட்டுஞ், தம்மை ஏனை மக்களினும் மிகுதியாக உயர்த்துக் கொள்ளுதற் பொருட்டுமேயாம். மற்று, நாயகரவர்களோ வடமொழி நூல்களை நெட்டுருச் செய்து முழுப்பாடம் ஒப்புவிக்கமாட்டார்களாயினும், நால்வேதங்கள் நூற்றெட் டுபநிடதங்கள் காவியங்கள் புராணங்கள் முதலியவற்றின் உண்மைப் பொருள்களை உள்ளவாறு ஆராய்ந்து தெளிந்தவர்கள். அவைதம்முட் பொருண்முரண் நேர்ந்தக்கால், அவற்றுட் பொருந்துவதும் பொருந்தாதும் பிரித்தினிது விளக்கக் காட்டி அவ்வந்நூற் கருத்தும் மெய்ப்பொருளுந் தெளித்துக் காட்டுந் திறத்தில் தமக்கு நிகரில்லாதவர்கள். இவர்கள் தோன்றி அவ்வட நூல்களின் கருத்துண்மைகளைக் காட்டாதிருந்தால், தமிழ் மக்களேயன்றி வடநூல் வல்லாருங் கூட அவற்றை யறியாதே போயிருப்பர். வடநூற் புலமை மலிந்த பார்ப்பனர் சிலர், சில புராண உபநிடத ஆகமப் பொருள்பற்றி நாயகரவர்களோடு உரையாடி, முடிவில் நாயகரவர்கள் கூறியகருத்தே மெய்யென உடன்பட்டு வியந்ததை யாம் நேரே கண்டிருக்கின்றேம். இன்னும், நாயகரவர்களை முன்பின் அறியாத வேதியர் சிலர், நாயகரவர்களைத் தற்செயலாய் எதிர்ப்பட்டு, அவர்களொடு வேதோபநிடதப் பொருள்களைப் பற்றி உரையாட நேர்ந்த போது, நாயகரவர்கள் மேற்கோளாக அவ்வடநூற் செய்யுட்களைச்

சொல்லுமுறை பிழைபடாது மழையெனப் பொழிந்து அவற்றின் பொருண்மலைவு தீர்த்து உண்மையை யெடுத்து விளம்ப, அவை யிற்றைக் கேட்ட அவ்வேதியர்கள் அவர்களைத் தம்மினத்திற் சேர்ந்த ஒரு பேராசிரியரெனவே கருதி வணங்கிச் சென்ற நிகழ்ச்சிகளும் பல.

ஒருகால் நாயகரவர்கள் ஓர் ஊருக்குத் தனியே செல்ல நேர்ந்து, அவ் வூரிற் றமக்குத் தெரிந்தார் எவரும் இல்லாமையால், ஒரு பார்ப்பன உணவுவிடுதியிற் சென்று அங்குணவு கொள்ளும் பொருட்டுச் சிறிதுநேரம் அமர்ந்திருந்தார்கள். அந்நேரத்தில் அங்கேவந்து சேர்ந்த பார்ப்பன அறிஞர் சிலர் நாயகரவர்களின் தோற்றப் பொலிவைக் கண்டு, அவர்களொடு பேசுதற்கு விழைவுகொண்டு, அவர்களை அணுகிப் பேசாநிற்க, அவர்கள் அவ்வறிஞர்க்குத் தெரியாத பல வேத நுணபொருள்களை யெடுத்துரைப்ப, அவற்றைக்கேட்டு அவர்கள் பால் அன்பு மீதூரப்பெற்ற அப் பார்ப்பன அறிஞர்களும் அவ்விடுதிக குரியவரும் நாயகரவர்களை வணங்கி, அவர்களைத் தம்மவராகவே நினைந்து, நறுமணங் கமழச் சமைந்த அறுசுவை யுணவூட்டி, அதற காக அவர்கள்பாற் காசு ஏதும் பெறுமலே வழிவிடுத்தனர்.

இனி, நாயகரவர்களின் தமிழ்மொழிப்பயிற்சியைக் குறித்துச் சில சொல்லல்வேண்டும். இவர்கள் இளைஞராயிருந்த காலத்தில், அச்சிடப்பட்டு வழங்கிய நன்னூல், யாப்பருங்கலக்காரிகை முதலான தமிழிலக்கண நூல்களையும், பெரியபுராணம், கந்தபுராணம், திருவிளை யாடற்புராணம், கம்பராமாயணம், வில்லிபுத்தூரர் பாரதம் முதலான இலக்கிய நூல்களையுந், திருக்குறள், நாலடியார் முதலான அறநூல் களையுந், தேவாரம் திருவாசகம் முதலான பதினொரு திருமுறைகளை யுஞ், சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தியார் முதலான பதினான்கு சித்தாந்த நூல்களையும், ஒழிவிலொடுக்கம், வள்ளலார் சாத்திரம், திருப்போரூர் சந்நிதிமுறை முதலான பிறநூல்களையும் நன்கு பயின் றிருந்தார்கள். மேலுந், தமதிளமைக்காலத்தில் தங்குருவான அச்சு தானந்தரால் மாயாவாத வேதாந்தங் கற்பிக்கப்பட்டனரான்று, கைவல் யம், ஞானவாசிட்டம், பிரபோதசந்திரோதயம், பிரபுலிங்கலீலை முத லான பல மாயாவாத நூல்களையுங் கற்றிருந்தார்கள். இவையே யன்றி, வைணவமதத்திற்குரிய நாலாயிரப் பிரபந்தமும் அவற்றின் உரைகளும் ஆராய்ந்தறிந்திருந்தார்கள்.

மற்று, இவர்களது இளமைக்காலத்தில, தனித்தமிழ்ப் பேரிலக்கணமான தொல்காப்பியமும், தனிச் செந்தமிழ்ப் பேரிலக்கிய நூல்களான பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு, கலித்தொகை முதலானவைகளும் அச்சிற் பதிக்கப்பட்டு வெளி வந்தில. இவர்கட்கு ௩௬-ஆம் ஆண்டு நடைபெறும் போதுதான் அதாவது கி. பி. 1885-ஆம் ஆண்டிற்றான் தமிழ்த் திருவாளர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்களால் முதன்முதல் தொல்காப்பியப்பொருளதிகாரம் அரிது முயன்று அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டது. கி. பி. 1887-ஆம் ஆண்டில் திருவாளர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் தனிச்செந்தமிழ்ப் பேரிலக்கிய நூலான கலித்தொகையையுந், திருவாளர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் ஐம்பெருந் தமிழ்க்காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய சீவக சிந்தாமணியையும் வெளிப்படுத்தியஞான்று நாயகரவர்கட்கு அகவை ௫௧; 1889-ஆம் ஆண்டில் ஐயரவர்கள் பத்துப்பாட்டு என்னுந் தன்னிகரில்லாத் தனிச்செந்தமிழ்ப் பெருநூலை வெளிப்படுத்தியபோது, நாயகரவர்கட்கு அகவை ௫௩; 1892-இல் அவர்கள் தமிழ் முதற் பெருங்காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்தை வெளிவிட்டபோது, நாயகரவர்கட்கு அகவை ௫௬; 1893-இல் அவர்கள் புறநானூறு என்னும் அரும்பெருந் தமிழ்ப் பழநாகரிகமாட்சி தெரிக்கும் விழுமிய நூலை வெளிப்படுத்தியபோது நாயகரவர்கட்கு அகவை ௫௭; இங்ஙனமாக இவ்வரும்பெருந் தமிழ் நூல்களெல்லாம் நாயகரவர்கட்கு முப்பத்தெட்டாண்டு அகவை சென்றபின்னர் வெளிப்பட்டமையால், இவர்கள் தமது இளமைக்காலத்திலேயே இவைகளைப் பயின்று தனிச்செந்தமிழ் வளனும் விழுப்பமும் உணர்ந்தின்புறுதற்கு இடமில்லாமலே போயிற்று.

அஃதொக்குமாயினும், அவர்கள் தமக்கு நாற்பதாண்டு நிறைந்த நாள்தொட்டேனும் வெளிப்போந்த அந்நூல்களைப் பயிலாமை என்னையெனின்; அதன் உண்மையைச் சிறிது விளக்குவாம். நாயகரவர்கள் முதன்முதல் இயற்றி வெளியிட்டநூல் வேதபாஹ்யசமாஜ கண்டநம் என்று கருதப்படுகின்றது; அது வெளிவந்தகாலம் கி. பி. 1868-ஆம் ஆண்டென்றுங் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அங்ஙனமாஒல், அப்போது நாயகரவர்கட்கு ஆண்டு இருபத்திரண்டு தான் ஆகல்வேண்டும். இந்நூல், வேதசமாஜம், பிரம்மசமாஜம் எனப்

பெயர்பூண்ட புதுக்கூட்டத்தார் உருவவழிபாடு கூடாதென்று வரைந்து வெளிவிட்ட ஒரு சிறுநூலை மறுத்து, உருவவழிபாட்டின் உண்மையினையும், அது மக்கள் எல்லார்க்கும் இன்றியமையாததா தலையும் விளக்குவான்வேண்டி இயற்றப்பட்டதாகும். ஆகவே, நாயக ரவர்கள் 22-ஆண்டுள்ள இளைஞராய் இருக்கையிலேயே சமயவழக்கு களிற் புகுந்து பூசலிடுங் கடமையை மேற்கொண்டாரகளென்பது தெள்ளிதிற் புலனும். சமயப்போர் புரிதலிற் றலையிட்டார்க்கு, வடமொழி தென்மொழிகளிற் கடல்போல் விரிந்து கிடக்கும் அறிவ நூல்களை அல்லும் பகலும் இடைவிடா தாராயவேண்டி யிருத்தலின், அவர் இலக்கண இலக்கிய நூல்களை மிகுதியாய் ஆராய்தல் இயலாது. நாயகரவர்கள் பிரம்மசமாஜத்தாரை மறுக்கத் தொடங்கிய காலந் தொட்டுச், சமயஆராய்ச்சியிலேயே தமது கருத்து முழுதும் ஈடுபட்டு நின்றூர்களென்பது, இவர்கள் சிவாதிக்யரத்நாவளி எனப்பெயரிய சிறந்தநூலின் முதற்பாகத்தை இயற்றி, அதனைச் 'சுந்தரசிவாசாரியார்' என்னும் பெரியவரொருவர் பெயராற் றமது 27-ஆம் அகவையில் வெளியிட்டமையால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. இந்நூல் கி. பி. 1873-ஆம் ஆண்டு வெளிப்போந்தது; அதன்பின் எட்டாண்டுகள் கழித்து, அதாவது கி. பி. 1881-இல் சிவாதிக்யரத்நாவளியின் இரண்டாம் பாகம் அவர்களால் இயற்றப்பட்டு வெளிவந்தது. இந் நூல்களில் உண்மைவழாது நடுநின்றாராய்ந்து விளக்கியிருக்குஞ் சமய நுண்பொருள்களையும், அவற்றிற்காக மேற்கோளாய் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கும் வடமொழி தென்மொழி நூல்களையும் உற்று நோககு வார்க்கு, நாயகரவர்கள் தமது கட்டிளமைப் பருவம்முதல் எத்தனை சமயநூல்களை எவ்வளவு கருத்தாய்க் கற்றுத் தெளிந்திருக்கவேண்டு மென்பது தெற்றெனை விளங்காநிற்கும். இவ்வாறு தொடர்பாக இவர்கள் பரந்தாழ்ந்த சமயநூலாராய்ச்சியிலேயே முனைந்து நின்றமை யால், தமது முப்பத்தொன்பதாம் ஆண்டிலிருந்து வெளிப்போந்த தொல்காப்பியம், கலித்தொகை, புறநானூறு முதலான பண்டைத் தனிச்செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைப் பயிறலிற் கருத்தூன்ற மாட்டாதவரானார்கள். இவ்வரும்பெருங் கருவி நூல்களெல்லாம் ஒருவர் தமக்கு இருபதாண்டு நிரம்புமுன்னரே பயின்று தெளியற் பாலனவாம்; இருபதாண்டிற்குப்பின் அறிவுநூல்களை ஆராய்ந்தறி

யற்பாலன. நாயகரவர்கள் தமக்கு இருபதாண்டு நிரம்புமுன்னே கிடைத்த நன்னூல் முதலான பிற்காலச் சிற்றிலக்கணங்களையுந், திருக்குறள், நாலடியார், பெரியபுராணம் முதலான இலக்கியங்களை யும் நன்கோதி யுணர்ந்தமையால் இருபதாண்டுக்குமேல் அறிவுநூற் பயிற்சியிலேயே தமது கருத்தைத் தோய்விப்பாராயினார். அறிவுநூற் பயிற்சியிற் கருத்து ஏற்புண்டபின், அதனை மறித்துங் கருவி நூற் பயிற்சியிற் செலுத்துதல் இயலாது. தேமாங்கனியின் சுவைகண்ட வர்க்கு, அதனிற் குறைந்த சுவையுடைய கனிகளில் விருப்பஞ் செல் லாமை இயற்கையன்றே. ஆகவே, நாயகரவர்கள் பண்டைத்தனிச் செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைப் பயிலாத காரணம் இதுவாதல் கண்டுகொள்க.

இவ்வாறு நாயகரவர்கள் பண்டைத் தனிச்செந்தமிழ் நூல்களைத் தமதிளமைப்பருவத்திலேயே பயின்று புலமை நிரப்புதற்கு இடம் வாயாமையால், தமிழுக்குந் தமிழ்நாட்டார்க்கும் நேர்ந்த இழப்புச் சிறி தன்று. நாயகரவர்களின் அரிய பெரிய ஆராய்ச்சியுரைகள் தனிச் செந்தமிழ் உரைநடையில் எழுதப்பட்டிருக்குமாயின், அவை தமி ழுக்குப் பெரியதோர் அறிவுக்களஞ்சியமாய இருந்திருக்கும். ஆனால் அவை வடசொற் கலப்பு மிகுதியும் உடைய உரைநடையில் அமைந்ததே தமிழ் மொழிக்கு ஒரு பேர் இழப்பாயிற்று.

நாயகரவர்களைப் போல் வடநூல்களைப் பரந்தாழ்ந்து ஆராய்ந்து, அவற்றின் உண்மை நுண்பொருள்கள் சைவசமயம் ஒன்றிலே மட்டுந்தான் பொதிந்துளவெனவும், ஏனை வைணவம் மாயாவாதம் பௌத்தம் சமணம் முதலான மதங்களெல்லாம் வடநூல் தமிழ் நூல் உண்மைக்கு முற்றும்மாறாயப் பிற்பிற்காலங்களிற் றோன்றி மக்கள் மெய்யறிவு பெறவொட்டாது அவரைப் பொய்ந்நெறியிற் புகுத்தி மாறாப் பிறவிக்கடலிலே வீழ்த்துவவாயினவெனவும் நன்கு விளக்கி, நமதருமைத் தமிழ்மொழியிற் பலநூல்கள் இயற்றியும் பல்லா யிரஞ் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியும் பேருதவிபுரிந்த பெரியார் இத்தமிழ் நாட்டில் இவர்க்கு முன் எவருமே இல்லை; இவர்க்குப் பின்னும் இதுகாறும் எவருந் தோன்றவேயில்லை. யாங்கூறும் இவ் வுண்மை, நாயகரவர்கள் இயற்றிய நூல்களை நன்கு கற்றார்க்கும், அவர்கள் நிகழ்த்திய விரிவுரைகளைக் கேட்டார்க்கும் விளங்காமற்

போகாது. நாயகரவர்களின் விரிவுரையாலும் நூல்களாலுஞ் சமய உண்மைகளை உள்ளவாறறிந்து எல்லாம்வல்ல இறைவன் திருவடிக்கண் மெய்யன்புடையராய் ஒழுகுவார் இத்தென்னாடெங்கணும் இன்னும் உளர்; அயல்மதங்களி லிருந்தோர் பலர் இவர்களின் மெய்யுரை கேட்டுத் தமது மதத்தைக் கைவிட்டுச் சைவசமயம் புகுந்தனர். இவர்கட்கு மாயாவாத வேதாந்த குருவாயிருந்த 'அச்சுதானந்த சுவாமி' என்பவரே, தம்மாணவரான நாயகரவர்கள் ஆராய்ந்து நிகழ்த்திய மெய்யுரையால் மெய்யறிவு விளங்கி மாயாவாதத்தைவிட்டுச் சைவ சித்தாந்தம் புகுந்து, தமது பெயரையும் ஏகாம்பரசிவயோகிகள் என்று மாற்றிக்கொண்டனரென்றால், இவர்களுடைய மெய்யறிவின் மாட்சியையும் அதனை விளக்குஞ் சொற் பேராற்றலையும் வேறெங்ஙனம் புகலவல்லேம்! இவர்களாற் சைவசித்தாந்த உண்மையும் மற்றைமதப் பொய்ம்மையும் பிரித்துணர்ந்து தெளிந்து சைவ சித்தாந்தத்திற்கு உண்மைத்தொண் டாற்றிய பார்ப்பனரும் பலருளர்; அவருள் வெங்கடரமணதாசர், தருசாமிசர்மா, துளித்தளை அரங்கசாமிஐயர் என்னும் வேதாகம சைவசித்தாந்தப் பெரியார் பெயர்களை அறியாத சைவர்கள் இத்தென்னாட்டகத்திரார். இவ்வந்தணர் மூவரிற் குளித்தலை அரங்கசாமி ஐயரவர்கள் இஞ்ஞான்றுஞ் சைவத்தொண் டாற்றி வருகின்றனர். வெங்கடரமணதாசரும், அரங்கசாமி ஐயரவர்களுஞ் சைவசித்தாந்தம் புகுதற்குமுன் வைணவ மதத்தில் இருந்தோராவர்.

இளமைக்காலத்தில், அதாவது பதினேழாண்டுவரையில் மாயாவாத நூற்பயிற்சியிலே உழன்று, சைவசித்தாந்த வுண்மை சிறிதும் அறியாதிருந்த எளியேமும், நாயகரவர்கள் 'நாகை நீலலோசனி' 'திருச்செங்கோட்டு விவேகதிவாகரன்' என்னுங் கிழமைத்தாள்களில் அஞ்ஞான்று எழுதி வெளியிடுவித்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைக் கற்றும், அவர்கள் அஞ்ஞான்று நாகபட்டினத்தில் அடுத்தடுத்துப் போந்து தேன்மாரியெனப் பொழிந்த விரிவுரைகளைக்கேட்டும் மாயாவாதம் முதலான மதப்பொய்ம்மையுஞ் சைவசித்தாந்த மெய்ம்மையும் பகுத்துணர்ந்து தெளிந்து, சைவசித்தாந்தம் புகுந்து, எல்லாம்வல்ல தனிப் பெருந்தெய்வமான சிவபிரான்றிருவடிக்குத் தொண்டு செய்யும் பேறு பெற்றேம்.

இன்னுந், தங்கணவனை யிழந்து கைம்பெண்ணாய்ப்போன ஒரு பார்ப்பன அம்மையார் தமக்கு ஒரேமகனாயுள்ள ஓர் இளைஞனை ஆங்கிலங் கற்பித்தற் பொருட்டு ஒரு கிறித்துவர் கல்லூரியில் விடுப்ப, அவ்விளைஞனும் அதில் நன்கு கற்றுத்தேறி, ஆங்கிலமொழிப்புலமையொடு நுண்ணறிவும் பெற்று விளங்கினான். அவன் கற்ற அக் கல்லூரிக் கிறித்துவப்பாதிரிமார் அவனுக்குக் கிறித்துசமய உண்மைகளை நன்கெடுத்துப் புகட்டியதோடு, அவனைத் தமது மதத்திற் புகுமாறும் அழைத்தனர். அவவிளைஞனுங் கிறித்துமதக் கொள்கைகள் தன் கருத்துக்கு மிகவும் இசைந்தனவாயிருத்தல் கண்டு, கிறித்துமதம் புகுதற்கு முனைந்துவிட்டான். இதனைத் தெரிந்த அவன்றன் அன்னையாரான அப்பார்ப்பனமாது, தமதுமரபில் வேதவியாகரணங்கள் பல்லாண்டு கற்றுப் புகழ் ஓங்கி விளங்கிய சமஸ்கிருத பண்டிதர்கள்பால் அவனை விடுத்து, அவர்களால் அவனைத் திருத்துதற்கு முயன்றார். ஆனால் அவ்விளைஞன், அப்பண்டிதர்கள் எடுத்துக்காட்டிய மாயாவாத வைணவக் கொள்கைகளை யெல்லாம் மறுத்துக், கிறித்துமதக்கொள்கைகளே பொருத்தமுள்ளனவென்று நிறுவினான். இங்ஙனமாகச் சமஸ்கிருதபண்டிதர் எவராலும் இந்துமதமே உண்மையானதென்று அவற்குக் காட்டப்படாது போகவே, அவ்விளைஞன் கிறித்துமதம் புகுவது உறுதிப்படலாயிற்று. அவன்றன் அன்னையாரோ தன் ஒரேமகனை உயிரோடு இழந்துவிட நேர்வதை நினைந்து நினைந்து அழுதகண்ணுஞ் சிந்தியமூக்கும் உடையராய் ஆற்றொணாத் துயரம் அடைந்தனர். இது நிகழ்ந்தது திருச்சிராப்பள்ளியிலென்பது கேள்வி. அப்போது அவ்வூரில் நிறுவப்பட்ட சைவசித்தாந்த சபையினர் நாயகரவர்களை விரிவுரை செய்தற்கு அழைத்தனர். நாயகரவர்களும் அதற்கிசைந்து அங்கேசென்று சைவசிந்தாந்த விரிவுரைகள் செய்யலானார்கள். அந்நேரத்தில் அப் பார்ப்பனமாது படும் ஆற்றாத்துயர் கண்ட சைவர்சிலர், "அம்மே, இப்போது இவ்வூரில் வந்து விரிவுரை ஆற்றுஞ் சோமசுந்தர நாயகரவர்களின் சைவசித்தாந்தப் பொருள்விளக்கத்தைக் கேட்டால், நும் மகன் கிறித்துமதம் புகான்; ஆகையால், அவனை அவ்விரிவுரை கேட்க அழைத்துச்செல்க!" எனக்கூறினர். அதுகேட்ட அவ் வம்மையார், "வழுக்கிவிழுவானுக்கு ஒருகொழுகொம்பு கிடைத்தாற்"

போல மிகமகிழ்ந்து, நாயகரவர்கள் நிகழ்த்திய விரிவுரைகளுக்குத் தம்மகனைக் கெஞ்சி அழைத்துச்சென்றார். அவ்விளைஞன் நாயகரவர்களின் ஒரு விரிவுரையைக் கேட்டதும், அதன்கண் உள்ளம் ஈர்க்கப்பட்டுப் பின்னும் அவர்களின் விரிவுரைகளைக் கேட்கலானான். அவைதம்மைக் கேட்கக் கேட்கச் சைவசித்தாந்தக் கொள்கையே மக்களைக் கடைத்தேற்றுதற்கேற்ற உண்மை உடையதாதல் நன்குணர்ந்து, பின்னர் நாயகரவர்கள்பால் நேரேயுஞ்சென்று தனக்குள்ள ஐயமெல்லாம் எடுத்தியம்ப, அவர்கள் அவைகளையெல்லாம் முற்றும் நீக்க, அவன் அளவுகடந்த களிப்புடையனாய், உடனே அவர்களின் திருவடிகளில் வீழ்ந்துவணங்கி, அவர்கள் அளித்த திருநீற்றை அணிந்து தூய சைவனானான். இதனைக்கண்ட அவ்விளைஞனின் அன்னையார் சொல்லுக்கு அடங்கா மகிழ்ச்சி மீதூர்ந்து "எங்கள் பார்ப்பனச்சாதியிற் பல்லாண்டு சமஸ்கிருதம் படித்த சாஸ்திரிகளெல்லாம் என்மகனைத் திருத்தமாட்டாமற் போனார்கள். கடைசியாக நாயகரவர்களன்றோ என்மகன் கிறிஸ்துமதம் போகாமல் நமது சைவமதத்திலே நிலைப்பட்டான்!" என்று தம்மவரிடத்தெல்லாஞ் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்வதானார். அங்ஙனம் நாயகரவர்களாற் றிருத்தப்பட்ட இளைஞர் இன்னாரென்பது எமக்குத் திட்டமாய்த் தெரியாது. ஆனாலும், அவ்விளைஞர்தாம் 'குருசாமிசர்மா' வாயிருக்கலாமென்று கருதுகின்றேம்.

இன்னும், நாகை வெளிப்பாளையஞ் சைவசித்தாந்தசபைத் தலைவரும்,மாப்பெரும் புராணநூற் பாவலரான மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் முதலான அறிஞர்களாற் பாராட்டப்பட்டவரும், எமதிளங்தைப் பருவத்தில் எமக்குச் சைவநூல் உண்மைகள் பலவற்றை அறிவுறுத்தியவருமான சோ. வீரப்பசெட்டியார் என்னும் பெரியார் சைவவொழுக்கத்திற் றலைநின்றவரேனும், மாயாவாத வேதாந்த நூற் பயிற்சியிற்றான் மிகச்சிறந்தவரா யிருந்தார். இவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு அப்பக்கத்தில் அக்காலத்தில் வேதாந்த நூலுணர்ச்சி பெற்றார் பலர். அஞ்ஞான்று சைவசித்தாந்தம் உணர்ந்தாரும், அதனைப் பிறர்க்கு உணர்த்துவாரும் மிக அரியர். யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுக நாவலரவர்கள் சைவசித்தாந்தம் நன்குணர்ந்த பெரியாரே யாயினும், அவர் பெரும்பாலும் "புராணப் பிரசங்கம்" புரிவதிலேயே முனைந்து

நின்றார். சைவ வைணவ மாயாவாதக் கொள்கைகளின் வேறுபாடு களை விளங்கக் காட்டி, அவற்றுட் பொருந்துவதிது பொருந்தாததிது வென்று பலரறிய மலைவறுத்துச் சொல்லிச் சைவ சித்தாந்தத்தைப் பரவச் செய்தவ ரல்லர். இறைவன்மேற் குழைந்துருகி இனிய எளிய செந்தமிழ்ப்பாக்கள் பாடிய இராமலிங்க வள்ளலாருஞ் "சீவ காருணியப் பிரசங்கம்" கேட்பார் நெஞ்சங் கரையச் செய்து, அதனை யே எங்கும் பரவச் செய்தாரன்றித், தாம் மிகநுட்பமாய் அறிந் துணர்ந்த சைவசித்தாந்தப் பொருள்களை யெல்லாம் எல்லார்க்கும் விரித்தெடுத்துச் சொல்லி விளங்கவைத்தவரல்லர். அதனால், அந் நாளிற் சைவ வொழுக்கத்திற் சிறந்துநின்று சிவவழிபாடு செய்தாருங் கூடச் சைவ புராணகதைகள் அறிந்தவரேயல்லாற் சைவ சித்தாந்தஞ் சிறிதும் அறிந்தவரல்லர்; அவரெல்லாம் விழுமிய ஞானநூலென்று பிழைபடக்கருதிப் பயின்றவைகளெல்லாம் மாயாவாத வேதாந்த நூல்களேயல்லாற் சித்தாந்தநூல்கள் அல்ல. அத்தகையதான அக்கால நிலைமைக்கு ஏற்பவே, வீரப்ப செட்டியாரவர்களுஞ் சிவபுராணங்கள் நன்கோதிச், சிவவழிபாட்டில் உறைத்து நின்றவர்களேயாயினும், மிக வுயர்ந்த ஞானநூல்களெனக் கருதி அவர்கள் பயின்றனவெல்லாம் மாயாவாத வேதாந்த நூல்களேயாகும். இப் பெரியார் பிறகு தமது முதுமைக் காலத்தில், நாயகரவர்கள் நாகபட்டினத்திற் பலகாற் போந்து பலகால் நிகழ்த்திய அருமருந்தன்ன விரிவுரைகளை ஊன்றிக் கேட்ட பின்னரே, தாம் உயர்ந்த ஞானமெனக் கருதிக் கைக் கொண்ட மாயாவாத வேதாந்தத்தின் சிறுமையுஞ், சைவசித்தாந்தத் தின் பெருமையும் பிரித்துணர்ந்து தெளிந்து, மிக உறைப்புள்ள சைவ சித்தாந்தச் செல்வராயினர்கள். யாம் நாயகரவர்களின் விரிவுரை களைக் கேட்கவும், அவர்களியற்றிய நூல்களைப் பயிலவுந் தெரியாச் சிறுபருவத்தே, மாயாவாத நூல்களைப் பயின்றுகொண்டிருந்தபோது, அந்நூற் பொருள்களை நன்கெடுத்து விளக்கவல்லார் வீரப்பசெட்டி யாரவர்களேயென அன்பர் சிலர் சொல்லக் கேட்டுச், செட்டியாரவர் கள் பால் அந்நூற்பொருள் கேட்க அடுத்தக்கால், அவர்கள் "அவை மாயாதப் பொய்ப்பொருள் நிறைந்தவை; அவைதம்மை நீ பாடங் கேட்டல் ஆகாது" எனக்கூறி, அவற்றை எமக்குப் பாடஞ்சொல்ல மறுத்துச், சைவபுராணங்களையே யாம் பயிலுமாறு செய்துவந்தார்

கள். இவ்வாறாக, மாயாவாதத்தில் அழுந்தமாய் நின்ற சைவப் பெரியாராகிய வீரப்பசெட்டியா ரவர்களே, தாம் நீண்டகாலமாகக் கைக்கொண்டிருந்த மாயாவாத வேதாந்தத்தின் பொய்ம்மையுணர்ந்து, சைவசித்தாந்த மெய்ம்மைதேறிச் சைவசித்தாந்த ஆசிரியரானதும், நாயகரவர்களின் விரிவுரைகளைக் கேட்டு, அவர்களியற்றிய நூல்களையும் பயின்ற பயிற்சியினாலேயாம் என்பது. இன்னுந், தமிழ் நாட்டிறினில் நாயகரவர்களாற் சைவசித்தாந்தம் புகுந்தார் பலருளர்; அவரையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டலுறின் இச்சுருக்க வரலாறு மிக விரியும். நாயகரவர்களின் பெருக்க வரலாறு எழுதல் நேருமாயின் அதன்கண் அவரையெல்லாம் எடுத்துக் காட்டுங் கருத்துடையேம். அது நிற்க.

இங்ஙனமாக வடநூல் தமிழ்நூல்களில் அரிதின் உணர்தற் பாலனவாய்க்கிடந்த சமய நுண்பொருள்களையெல்லாம் எண்ணிறந்த சொற்பொழிவுகளானும், பற்பல நூல்களானும் வெளிப்படுத்தி, இத் தென்னாட்டின்கண் ஓர் ஒப்பற்ற அறிவுச் சுடரென உலவித், தமிழ் மக்கள் உள்ளத்துப் பரவிய அறியாமைஇருளைப் போக்கி, அவர்க்கு அறிவொளிகாட்டிய சித்தாந்த ஆசிரியரான சோமசுந்தர நாயகரவர்கள் தாம் அரிதுமுயன் றெழுதிய பலநூல்களையுந் தனிச்செந்தமிழ் உரைநடையில் எழுதி யிருந்தனர்களாயின், அவை தமிழுக்குந் தமிழ் மக்கட்கும் விலையிடுதற்கரிய முழுமணிகள் நிறைந்த கருவூலமாய்ச் சிறந்து திகழாநிற்கும். ஆனால், அப்பேறு எம்மனோர்க்கு வாய்த்திலது. விரும்பினால் நாயகரவர்கள் தனித்தமிழ் உரைநடையில் எதனையும் எழுதவல்லவர்களென்பது, அவர்கள் இயற்றிய பலதமிழ்ச் செய்யுட்களானும், ஆசாரியப்பிரபாவம் என்னுந் தமதரிய நூலின் பலஇடங்களில் அவர்கள் செந்தமிழ்ச் சுவைபெருக வெழுதிய உரைப்பகுதிகளானும் நன்கறியப்படும். இதற்குச் சான்றாக, இவர்கள் 'ஆசாரியப்பிரபாவ' நூலின் இறுதியில் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான்மேற் பாடியிருக்குஞ் செய்யுட்களில் ஒன்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுதும்:

"உலகமெலாந் தொழுமன்றுள் ஒப்பில்நடங் குயிற்றும்உமை
கேள்வன்உண் ணமை, இலகஎமக் கருண்மாரி பொழிமுகிலே!
இன்பநிலை * எழையேனுக், கலகில்பெருங் கருணையினாய்

அளித்தாய்நின் அருட்பெருமை யாரேகண்டு, சொலற்குரியார்?
வணிகனுயிர் மருகலில்அன் றழைத்தருளுஞ் சுருதிவாழ்வே!''

என்னும் இச்செய்யுளிற் 'கருணை,' 'சுருதி' என்னும் இரண்டே வட சொற்கள்; மற்றையவெல்லாந் தனிச்செந்தமிழ்ச்சொற்க ளாகும்.

செந்தமிழ் உரைநடைக்கு இரண்டு பகுதிகள் அந்நூலினின்றே எடுத்து இங்கு வரைகுவாம்:

''சம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவாலவாய்த் திருக்கோயிற் கோபுர வாயிலில் அணையுங்கால், எதிர்ப்பட்ட பாண்டிமாதேவியார் ஓர் புறம் ஒதுங்கி அஞ்சலி கூப்பி நின்றனர். அப்போது குலச் சிறையாராகும் மந்திரியார் அவரைச்சுட்டி, 'இவரே பாண்டிமா தேவியார்!' என்ற அளவில், சுவாமி விரைந்து தமது மெல்லிய சிறிய பூம்பதங்கள் பூமியிற் பொருந்த நடந்து, நெற்றியிற் சுட்டி அணிந்து கண்களின் மைதீட்டி விளங்கிய தம் மிளங்குழவிப் பருவத் திருக்கோலம் அவர் கண்டு மகிழ்வெய்த அருகே சேர லும், கண்களில் நீர் ததும்பத் திருமுலைகளிற் பால் சுரந்திட அவரை வணங்கி எம்பெருஞ் செல்வமே யென வாழ்த்தி யிரு கரங்கள் ஆரவெடுத்தணைத்து உச்சிமோந்து முத்தமிட்டு மகிழ் வெய்தினர்.''

இதன்கண் 'அஞ்சலி', 'மந்திரி', 'சுவாமி', 'பூமி', 'கரம்' என்னும் ஐந்துமே வடசொற்கள்; மற்றையவெல்லாந் தமிழ். 'சம்பந்தம்' என்னும் வடசொல் ஆளுடைய பிள்ளையார்க்கு இறைவனைக் கண்ட பின் வந்த இயற்பெயர். குவிந்து நீண்டிருக்குங் கட்டிடங் 'கோபுரம்' ஆதலானும், இது தமிழ்நாட்டுத் திருக்கோயில்களிலன்றிப், பழைய வடநாட்டுக் கோயில்களிற் காணப்படாமையானுங் 'கோபுரம்' என் னுஞ் சொல் வடமொழிக்குரியதாகாது, தமிழ்மொழிக்கே உரித்தாவ தாமென்க. 'பதம்' நிலத்தே பதிவதென்னும் பொருளிற் காலடிக்குப் பெயராய் வந்த தமிழ்ச்சொல்.

மேற்காட்டிய செய்யுளாலும் உரைப்பகுதியாலும் நாயகரவர்கள் தாம் வேண்டுமென்று முனைந்தால் உரையும் பாட்டுந் தனித்தமிழிற் சுவைபெருக எழுதவல்லவர்களென்பது நன்கு விளங்கும். அங்ஙன மிருந்தும், அவர்கள் வடசொற்கள் மிகவிரவிய உரைநடையில் தம் முடைய நூல்களை இயற்றலானது எனெனில், அவர்களது காலத்

தில் தனித்தமிழ் எழுதும் பழக்கம் பெரும்பாலும் மாறிப்போயிற்று. இற்றைக்கு அறுநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னேயிருந்த உமாபதிசிவனார் என்னுஞ் சைவசித்தாந்த குரவரில் நாலாமவர் காலம்வரையில் தமிழ் மொழி தூயதாகவே வழங்கப்பட்டு வந்தது. அஃது அக்காலம் வரையில் இயற்றப்பட்டு வழங்கிய தமிழ்நூற் பாக்களையும் உரைகளை யும் உற்றுநோக்குவார்க்கு நன்கு புலனும். இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த செய்யுள்நூல்களே யன்றி, அந்நூல் உரைகளுங்கூட எத்துணை இனிய தனிச் செந்தமிழ்நடையில் ஆக்கப் பட்டுள்ளன வென்பதை, நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர், அடி யார்க்குநல்லார், சேனாவரையர், இளம்பூரணர், நக்கீரனார் முதலான உரையாசிரியன்மார் உரைகளைச் சிறிது பயில்வாரும் எளிதில் அறி வர். இடைக்காலத்துச் செய்யுள்நூல்களை விட அக்காலத்தெழுந்த மேற்குறித்த உரையாசிரியரின் உரைகளே தனிச் செந்தமிழ்வளன் நிரம்பித் துளும்புகின்றன. மற்று, உமாபதிசிவனார் காலத்திற்குப் பின் வந்த தமிழ்நூல்கள் பலவுமோ, வடமொழிக்கண் உள்ள புராணங் கள் காவியங்களினின்று மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டனவாய் முடிந்தமையால், அந்நூல்களை ஆக்கியோர் வடமொழிச் சொற் பொருள் வழக்கையே மிகுதியுந் தழீஇப் பாட்டும் உரையும் இயற்ற லாயினர். வில்லிபுத்தூரர் பாரதச் செய்யுட்களில் வடசொற்கள் மிகுதியாய்க் கலந்திருக்கின்றன. பரஞ்சோதியாரின் திருவிளை யாடற் புராணம், கச்சியப்பரின் திருத்தணிகைப் புராணம் முதலிய வற்றிலும் அங்ஙனமே. வைணவ ஆழ்வார்கள் பாடிய நாலாயிரப் பிரபந்தச் செய்யுட்கள் பெரும்பாலுஞ் செந்தமிழ்ச் சொற்களாற் றொடுக்கப்பட்டிருந்தும், அவைதமக்குப் பிற்காலத்தார் வகுத்த உரை கள் முக்காற்பங்கு வடசொல்லுங் காற்பங்கே தமிழ்ச்சொல்லும் வாய்ந்தனவாய் இருக்கின்றன. சிவஞானசித்தியார்க்குச் சிவாக்கிர யோகிகளும் ஞானப்பிரகாசரும் வகுத்த உரைகளிலும் அங்ஙனமே முக்காற் பங்குக்குமேல் வடசொற்கள் விரவியிருக்கின்றன. செந் தமிழ்ச் சொற்பொருள்வளந் துறுமத் தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தி சூத்திரவிருத்தியுரைகளுஞ் சிவஞானபோதச் சிற்றுரை பேருரை களுஞ் சிவஞானசித்தி யுரையும் வகுத்த ஆசிரியர் சிவஞான முனிவ ருங் கூடச், சிவசமவாத வுரை மறுப்பாக வரைந்த வழக்குரைநூல்

களில் வடசொற்களை நிரம்ப இயைத்திருக்கின்றார். என்றாலும், சென்ற இந்நூற்றாண்டுகளிற் றொடர்பாய்த் தோன்றிச், சைவவைணவ நூல்கட்கு உரைகள் வரைந்துவிட்ட உரைகாரரால் இறந்துபோம் நிலைக்கு வந்த நந் தமிழன்னைக்குப் புத்துயிர் கொடுத்து, அவள் பண்டு போல் எல்லா நலங்களுந் துலங்கி வீறி உலவச்செய்த தனித்தமிழ்ப் பேராசிரியர் சிவஞான முனிவரரே என்பது உணரற்பாற்று; சிவ சம வாத மறுப்பாக இவர் வரைந்த இரண்டொரு சிற்றுரைநூல் தவிர, இவர் தம் ஏனை யுரைநூல்க ளெல்லாந் தனித்தமிழ்மணங் கமழுந் திறத்தனவா யிருக்கின்றன. அஃதொன்றோ! இவருடைய உரை நூல்களிற் பொதிந்து கிடக்கும் அரிய நுண்பொருள்களும் உண்மைப் பொருள்களும் அவைதம்மைப் பயில்வா ருள்ளத்தை அறிவொளி கொளீஇத் திகழச் செய்யும் பெறற்கரும்பயன் றருவனவாயும் மிளிர் கின்றன. இருந்தவாற்றால், நஞ் செந்தமிழ் தன் பண்டைப் பெரு நலன் எய்தி விளங்கச் செய்த பெரியார் ஆசிரியர் சிவஞான முனி வரரே யாவர். அஃதுணர்ந்து, உண்மைத் தமிழ்மக்க ளனைவரும் அவரை நெஞ்சார வாழ்த்தி வழிபட்டு வருதலே செயற்பாலார்.

இங்ஙனந் தனித்தமிழ்ச் சுடரைத் தூண்டி ஒளிர்வித்த ஆசிரியர் சிவஞான முனிவரரின் திருவடிச் சுவடுபற்றிப், பின்வந்த தமிழறி ஞர் எல்லாரும் பாட்டும் உரையும் இயற்றி யிருந்தனராயின், நஞ் செந்தமிழ் மொழி தன் பண்டைமாட்சி குன்றாப் புத்தெழில் நலங் கனிந்து திகழ்ந்திடா நிற்கும். ஆனால், அதற்குப் பேரிடையூறாக மாயாவாத மதத்தினரும் வைணவ மதத்தினருந் தோன்றி, முக்காற் கூறுக்குமேல் வடசொற் கலந்த போலித் தமிழுரை நூல்களை இயற்றி எங்கும் பரப்பிவரலாயினர். அவரை எதிர்ப்பான் புக்க சைவசமய அறிஞர்களும் மற்று அச் சமயத்தவரைப் போலவே தாமும் வடசொற் கலந்த உரைநூல் எழுதுதலையே தமக்குப் பெருமைதரும் ஒரு பேரொழுகலாறு மேற்கொண்டு வரலானார். தம்மையே வட மொழிக்குரியவராகப் பிழைபடக் கருதி, வடமொழிப் பயிற்சியை உயர்வாகவுந், தமிழ்மொழிப் பயிற்சியை இழிவாகவுந் நினைந்தும் பேசியும் எழுதியும் வருவாரான பார்ப்பனர்களில் ஒருபாதியார் மாயா வாதிகளாகவும் மற்றொரு பாதியார் வைணவர்களாகவும் இருத்தலால்,

அவர்பால் வடசொற் கலந்த கொச்சைக் கலப்புத்தமிழை யன்றித், தூய தனித்தமிழ் வழக்கைக் காண்டல் இயலுமோ? இயலாதன்றே.

ஆகவே, பார்ப்பனர்களுக்குக் குருவான சங்கராசாரியாரிடம் மாயாவாத உணர்ச்சி பெற்று அவர்க்கு மாணுக்கராய் முதற்கண் ஒழுகிய அச்சுதானந்த சுவாமிகளும், அவ்வச்சுதானந்தரிடம் மாயா வாதங் கற்று முதலில் மாயாவாதியாய் ஒழுகிய நம் நாயகரவர்களுந் தங் குருவையும் அவர் தம் இனத்தவரையும் போற் றமும் வடசொற் கலப்பு மிகுதியும் உடைய வழக்குரை நூல்கள் தமிழில் எழுதலானது ஒரு வியப்பு அன்று; அஃதவர்க்கு அந்நாளில் இயற்கை வழக்காய் இருந்தது. மேலும், நாயகரவர்கள் தமதிளமைக் காலத்திற் பயிலு தற்குப், பண்டைத் தனித்தமிழ் இலக்கியங்களிற் பெரும்பாலன அந்நாளில் அச்சேறி வெளிப்போந் திலாமையின், அவர்கள் அவற்றைக் கற்றுத் தனித்தமிழ் மாட்சி அறிதற்கு இடம் பெற்றிலா கரென்பதூஉம் மேலெடுத்துக் காட்டினும். இவ்வாறாக நாயகரவா கள் வரைந்த உரைநூல்கள் அத்தனையும் வடசொற் கலப்பு நிரம்ப வாய்ந்தனவாய்த், தமிழ் ஒன்றே அறிந்த தமிழ் மக்களால் எளிதில் அறியக் கூடாதனவாய் அமைந்ததற்குக் காரணங் கண்டுகொள்க. நாயகரவர்கள் இயற்றிய வழக்குரைநூல்களின் நடையில் வடசொற் கலப்பு மிகுதியும் உளதாதல், சிவாதிக்யரத்நாவளி என்னும் நூலின் முதற்பாகத்திற் போந்த,

"இவ்வுண்மையறியாமல் சிவாகமங்களுக்கு அப்பிரமாணியம் சொல்லுவிடத்துக் காயத்திரீ மந்திர ஜபபுரச் சரண விதிகளையும், ஜபநியம ஹோமதர்ப்பணாதி விதிகளையும் விளங்கக் கூறுவது ஆகமமேயாகலான், சகல பிராஹ்மண்ய முக்கியமாகிய காயத்திரீ மஹாமந்திரங்களுடைய ஜபஹோமாதிகளும் அகாரியங்களாகும். இவற்றை விதித்த வேதமும் அப்பிரமாணியமென்பது தானே பெறப்படும்" என்னும் இவ்விரு சொற்றொடர்களில் உள்ள நாற் பத்து நான்கு சொற்களில், 'இவ்' 'உண்மை' 'அறியாமல்' 'சொல்லும்' 'இடத்தும்' 'விளங்க' 'கூறுவது' 'ஆகலான்' 'ஆகிய' 'உடைய' 'ஆகும்' 'இவற்றை' 'என்பது' 'தானே' 'பெறப்படும்' என்னும பதினைந்து சொற்கள் மட்டுமே தமிழ், மற்றை இருபத்தொன்பது சொற்களும் வடமொழியாகும். இத்துணை வடசொற்கள் கலந்த

ஒருநூலைத், தமிழ் ஒன்றே அறிந்த எந்தத் தமிழ் மகனேனுங் கற்று எளிதில் அறிந்து கொள்ளல் இயலுமோ? இயலாதே. இதனுடன்றே நாயகரவர்கள் மிகவும் ஆராய்ந்தெழுதிய அருமருந்தன்ன நூல்களிற் பல இஞ்ஞான்றுள்ள தமிழ் மக்களாற் றேடிப் பயிலாது கைவிடப்பட்டன? நாயகரவர்கள் இயற்றிய சிறந்த நூல்களிற் பெரும்பாலன இங்ஙனமே வடசொற் கலப்பு மிகுதியும் உடையவாய் இருத்தலால், அவை தமிழ் மக்களுக்குப் பயன்படாநிலையி லிருக்கின்றன. என்றாலும், வடமொழி வல்லாரைக் கொண்டு நாயகரவர்கள் இயற்றிய நூல்களிற் போந்த வடசொற்கள் சொற்றொடர்களுக்குப் பொருள் தெரிந்துகொண்டு அவையிற்றைப் பயில்வார்க்கு, அவை முழுமுதற் கடவுளைப்பற்றிய உண்மைகளையும், உயிர் மலம் மாயை இருவினைகளைப் பற்றிய இலக்கணங்களையும், இவற்றின் மெய்ம்மைகளைத் தெரிந்து அன்பு அருள் நெறிகளைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுதலால் மக்கள் பெறும் பேறுகளையும், இவைதமக்கு முரணுகப் புரட்டுரை பகர்நதார் கோள்களின் பொய்ம்மைகளையும் நன்கு தெருட்டுந் திறத்தனவாய் விளங்காநிற்கும் என்க.

யாம் நாயகரவர்களின் நூல்களைப் பயின்று அவர்களை யடுத்த இளமைக் காலத்தில் நாயகரவர்களின் உரைநடையைப் போல், வடசொற் கலப்பு மிகுதியும் உடைய ஓர் உரைநடை எழுத எமக்கும் ஒரு சிறு விருப்பம் உண்டாயிற்று. என்றாலும், நக்கீரர் சேனாவரையர் சிவஞானமுனிவர் முதலான உரையாசிரியன்மார் வரைந்த தனித் தமிழ்த் தீஞ்சுவை யுரைநடையிற் பெரிது பழகிய எமதுளத்தை வடசொற் கலந்த நடைக்குத் திருப்புவது எளிதில் இயலவில்லை. ஆனாலும், நாயகரவர்கள் நடையினைச் சிறிது சிறிது பின்பற்றி, அஞ்ஞான் றெழுதிய எம்முடைய நூல்களின் இடையிடையே வடசொற்கள் சிற்சிலவற்றை இனிய முறையில் இயைத்திருக்கின்றேம். முற்றும் அவர்களைப் பின்பற்றி வடசொற்களை யாம் அந்நாளிலும் மிகக் கலவாமைக்கு நாயகரவர்களும் ஒரு காரணம் ஆவர். யாம் நாகபட்டினத்தி லிருந்த அந்நாளில், நாயகரவர்கள் "அகர முதல எழுத்தெல்லாம்" என்னுந் திருக்குறள் முதற்பாவுக்கு ஓர் அரிய விரிவுரை எழுதி விடுத்தார்கள். அதனைக் கண்ட மாயாவாதி யொருவர் அதனை மறுத்து, அதில் திருவள்ளுவர் கருத்துக்கு முற்றும்

மாறான தமது மாயாவாதக் கொள்கையைப் புகுத்தி 'முதற்குறள் வாதம்' எனப்பெயரிய ஒரு சிறு நூலை வெளியிட்டார். அதனைக் கண்டு யாம், முதற்றிருக்குறளின் உண்மைப் பொருளை விளக்கிய நாயகரவர்களின் உரையே திருவள்ளுவநாயனாரின் உண்மைக் கருத்தறிந்த உரையாதலும், அம்மாயாவாதியார் நாயகரவர்கள் உரையை மறுத்துத் தமது மாயாவாதக்கோளைத் திருவள்ளுவர்மேலேற்றிக் கூறியவுரை அவரது கருத்து அறிந்ததாகாப் பொருந்தாவுரை யாதலும் பிரிந்தினிது விளங்க ஒரு மறுப்புரை கி. பி. 1898ஆம் ஆண்டின் முதற்றிங்கள் முதல்நாளில் எழுதத் துவங்கி, ஆறாம் நாளில் அதனை முடித்து நாயகரவர்கள்பாற் கையெழுத்துப் படியைச் சேர்ப்பித்தேம். நாயகரவர்கள் அதனை முழுதும் உற்றுநோக்கி ஆராய்ந்து, வடசொல் மிகக்கலவா அதன் செந்தமிழ் உரைநடையினை வியந்து பாராட்டியதோடு, அதனைத் தமது பொருட்செலவிலேயே அச்சிட்டும் வெளிப்படுத்துதவினார்கள். அதன்பின் யாம் சென்னைக்குப் போந்து, 1898ஆம் ஆண்டு மூன்றாந் திங்கள் ஒன்பதாம் நாளிற் சென்னைக் கிறித்துவகல்லூரியில் தமிழாசிரியராய் அமர்ந்த காலந்தொட்டு, நாயகரவர்கட்கு அணுக்கராய் ஒழுகி வருகையில், வடசொல் மிகக்கலந்த அவர்களது உரைநடையைப் போல் யாமும் எழுதுவது நல்லதாமா? என்பதை அவர்கள்பால் வினவ, அவர்கள் "வடசொற் கலவா உனது உரைநடையே இனியதாயும் எவர்க்கும் எளிதிற் பொருள் விளங்கத் தக்கதாயும் இருத்தலால், உனது நடைப்படியே எழுது; எனது உரைநடையைப் பின்பற்றாதே!" என்று ஆணை தந்தார்கள். அவர்களின் அக்கருத்தை யறிந்தபின், முன்னமே தொல்லாசிரியர்தந் தீந்தமிழ் உரைநடையிற் பழகி அதன் சுவை கண்ட எமதுளத்திற்கு, அவர்கள் இட்ட கட்டளை மிகவும் பொருத்தமுடையதாகவே காணப்பட்டது. அதுமுதல் தீந்தமிழுரைநடை எழுதுவதில் எமது உள்ளம் உறைத்து நிற்கலாயிற்று. இதுகொண்டு, நாயகரவர்கள் தாம் வடசொற் கலந்த உரைநடை எழுதுவதிற் பழகிவிட்டாலும், அந் நடையில் தமக்கு விருப்பமில்லாமல், வடசொற் கலவாச் செந்தமிழ் உரைநடையிலேயே விருப்பம் மீதூர்ந்தமை அறியப்படும். அவர்கள் தம்மைப் போலவே வடசொன் மிகக்கலந்த நடை யெழுதுதலை எமக்குச் சிறிது அழுத்திச் சொல்லியிருந்தால், யாமும் அங்ஙனமே

எழுதித் தமிழுரை வனப்பைச் சிதைத்திருப்பேம். ஆனால், அங்ஙனம் ஆகாமல் இறைவன் திருவருளே அவர்களிடை நின்று தடுத்துத் தமிழ் நலனை ஓம்பியது!

இங்கு உன்னிக்கவேண்டுவதொன்றுண்டு. நாயகரவர்கள் எழுதுங்கால் வடசொற்களை மிகக்கலந் தெழுதினாலும் அவைகளிற் பேசுங்காற் பெரும்பாலுஞ் செந்தமிழ் நடையிலேயே பேசிவந்தார்கள். அதனால், அவர்கள் நிகழ்த்திய ஆயிரக் கணக்கான சொற்பொழிவுகள் பலர்க்கும் பெரிதுபயன்பட்டு உண்மையறிவை விளக்குவவாயின. அவர்கள் இயற்றிய நூல்களாற் பயன்பெற்றவர் தொகையினும், அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பெருக்குகளாற் பயன்பெற்றவர் தொகையே மிகப்பெரிது. சொற்பெருக்குகள் நிகழ்த்துங்காற் றாம் பேசிய செந்தமிழ் உரை நடையைப்போல், நாயகரவர்கள் தம்முடைய அரிய பெரியநூல்களைச் செந்தமிழ் நடையில் ஆக்கியிருந்தால், அவைதமிழ்ப் பேழையிற் பொதிந்துவைத்த விலையிடுதற்கரிய மாணிக்கங்களாய்த் திகழ்ந்திருக்கும். ஆனால், அத்தகையபேறு தமிழ் மக்கட்கு வாயாது போயிற்று! இதுகாறுங் காட்டியவாற்றால், நாயகரவர்கள் தமதிளமைக் காலத்தில் வடசொற்கலப்பு முக்காற் கூறுக்குமேல் உடைய மாயாவாத வைணவ நூலுரைகளைப் பயின்று அவைகளின் நடையைப் போல் தாமும் எழுதப் பழகியதும், அவர் நாற்பதாண்டு எய்தும்வரையில் பழைய தனிச்செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் அச்சாகி வெளிவாராததுமே, அவர் வடசொல் மிகுதியாய் விரவிய உரை நடை நூல்கள் இயற்றுதற்குக் காரணங்களாய் நின்றமை இனிது விளங்கா நிற்கும்.

நாயகரவர்கள் சைவசித்தாந்தம் அறிந்தமை

நாயகரவர்கள் தமதிளமைக் காலத்தில் அச்சுதானந்த சுவாமிகள் என்னும் முனிவரரை அடுத்து, அவர்பால் தமிழிலக்கண இலக்கிய அறிவும், மாயாவாத வேதாந்த உணர்ச்சியும் பெற்று, அவர்க்கு மிக அணுக்கராய் அன்புமிக்கு ஒழுகி வந்தனர். இவர்கள் தம் ஆசிரியரிடத்து அளவிறந்த அன்புபூண்டு ஒழுகி வந்தமை, இவர்கள் முதன் முதல் இயற்றிய வேதபாஷ்யஸமாஜகண்டனம் என்னும் நூன் முகத்தில்,

"அச்சுதானந்தன் எனுந் தனிப்பேர் எய்தித்
திணிவளரும் உலகுதித்த திறம்பாடி வல்வினைகள் தீர்ந்து
வாழ்வாம்"

எனக் கூறிய குருவணக்கச்செய்யுளானும், அந்நூலின் ஈற்றிற் தூமான் ரியவகவல் எனப் பெயர் தந்து அவர்மே லியற்றிய நீண்டதோர் அகவற் பாவில் உளங்கரைந்துரைக்கும் மொழிகளானும் நன் கறியப்படும். அதுவேயுமன்றித், தம் ஆசிரியர் அச்சுதானந்தரின் கையெழுத்தைப் போலவே, நாயகரவர்களுந் தமது தமிழ்க் கையெழுத்தை எழுதி வந்தமையும் இவர்கள் தம் ஆசிரியர்பால் வைத்திருந்த பேரன்பின் றிறத்தை நன்கு புலப்படுத்தா நிற்கும். இவர்களது கையெழுத்தையும், இவர்கள் ஆசிரியர் அச்சுதானந்தரின் கையெழுத தையும் ஒருங்குவைத்து ஒப்புநோக்க, அவையிரண்டற்கும் ஒரு சிறு வேற்றுமைதானுங் காணப்படாமை கண்டு எமதுள்ளம் பெரியதோர் இறும்பூதுற்றது. இன்னும், அச்சுதானந்தர் இயற்றிய ஞானநுபூதி என்னும் பாமாலைத்திரட்டின் இறுதியில், நாயகரவர்கள் அவ்வச்சுதானந்தராகிய தம் ஆசிரியரின் வரலாற்றை எண்பத்தைந்து தமிழ்ச் செய்யுட்களிற் பாடிச் சேர்த்திருக்கின்றனர்.

'ஞானநுபூதி' அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்ட காலம் பிரபவஆண்டு பங்குனித்திங்கள் என்பது அதன் முகவட்டிற் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதனால், இற்றைக்கு எழுபதாண்டுகளுக்கு முன்னமே அந்நூல் பதிக்கப்பட்டமையும், அதன்கட் டம் ஆசிரியரின் வரலாற்றினைச் செய்யுளாகப் பாடிச் சேர்த்த நாயகரவர்கள் அப்போது இருபத்

திரண்டாண்டுள்ள இளைஞரா யிருந்தமையும் அறியப்படும். அதே காலத்திற்றான் நாயகரவர்களின் முதல் வழக்குரை நூலாகிய வேத பாஷ்ய சமாஜகண்டனமும் வெளியிடப்பட்டது. இருபத்திரண்டாண்டுள்ள இளைஞரா யிருக்கையிலேயே இவர்கள் தமிழில் உரை நூலுஞ் செய்யுணூலும் இயற்றி வெளியிடும் அத்துணை அறிவாற்றல் வாய்க்கப் பெற்றிருந்ததனை உற்றுநோக்குங்கால், இவர்கள் அதற்கு முன் மிகச்சிறியராயிருந்த பருவத்திலேயே தமிழ்ப்புலமை வாய்க்கப் பெற்றிருந்தமையும் நன்கு புலனாகும். அறியாமை யிருளாற் கவரப் பட்ட மக்கள் உள்ளத்திற்கு, அதனைக் கீழ்ந்து அறிவொளியினைத் தோற்றுவிக்கவல்ல பெரியார், இறைவன்றிருவரு ளாணையால் இடையிடையே அரியராய் இம்மண்மிசைத் தோன்றுங்கால், அவர் பெரிய ரென்பதூஉம், அவரால் அறிவொளி பரவித் துலங்கப்போகின்ற தென்பதூஉம் அவரது பிள்ளைமைப் பருவத்திலேயே அவர்பாற் காணப்படும் அறிவொளித் தோற்றத்தாற் புலனாய் விடுகின்றன. திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தமது மூன்றாம் ஆண்டிலேயே இறைவன்மேல் மிக அழகிய இசைப்பாட்டுகள் பாடியருளிய தூஉஞ், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தாம் இறைவனாற் றடுத்தாட் கொள்ளப்பட்ட இளம் பருவத்தில் அங்ஙனமே மிகச் சிறந்த தேவார இசைப் பதிகங்கள் அருளிச் செய்ததூஉம் அவ்வுண்மை நிகழ்ச்சிக்குரிய உயர்ந்த சான்றுகளாகும். ஆங்கிலநாட்டில் மிகச்சிறந்த ஆராய்ச்சி யறிவினை ஒளிரச் செய்த ஜான் ஸ்டூவர்ட் மில் (John Stuart Mill) என்னும் பேராசிரியர் தாம் மூன்றாண்டுள்ள சிறுவராய் இருந்தஞான்றே தமக்குரிய ஆங்கிலமொழி நூல்களைக் கற்கலானதுடன், தமக்கு அயல் மொழியான கிரீக்கையுங் கற்றுவந்தமையும், ஓவியக்கலை யாராய்ச்சியில் துறைபோகக் கற்றுத் தேனினும் பாகினும் இனிய ஆங்கில உரைநடையில் விழுமிய நூல்கள் பற்பல இயற்றிய இரஸ்கின் (Ruskin) என்னும் உரைநூற் புலவர்பிரானுந் தமது நான்காம் ஆண்டிக்கு முற்றொட்டே விரிவுரை நிகழ்த்தும் ஆற்றல் பெற்றமையும் அவ்வுண்மையை நாட்டும் அயற் சான்றுகளாகும். நாயகரவர்கள் தமது இருபத்திரண்டாம் ஆண்டில் இயற்றி வெளியிட்ட வேதபாஷ்ய சமாஜகண்டனம் என்னும் நூலில், இருக்கு வேதத்தின் உருத்திராத்தியாயத்தையும், எசுர் வேதத்தின் சதருத்திரீயத்தையும், சாம

வேதத்தின் ஏகாதச ருத்திரத்தையும், அதர்வசிகை சுவேதாசுவதரம் என்னும் உபநிடதங்களையும், திருநாவுக்கரையர் தேவாரம், திருமூலர் திருமந்திரம், திருவாசகம், குலசேகராழ்வார் பாடல், இராமலிங்க சுவாமிகள் பாடல், பக்தித்திரயப் பிரகாசிகை, சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல், ஒழிவி லொடுக்கம், திருக்குறள், சாந்தலிங்க சுவாமிகள் பாடல், தாயுமான சுவாமிகள் பாடல் முதலானவைகளையும் நன்காராய்ந்த முறையில் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றனர். இத்தனை நூல்களையும், மற்றை இலக்கண இலக்கியக் கருவி நூல்களுடன் ஒருவர் கற்றுப், பேசவும் எழுதவும் வல்லராதற்குக், குறைந்தபடி ஐந்து அல்லது ஆறு ஆண்டுகளாவது பிடிக்கும். ஆகவே, நாயகரவர்கள் தமது பதினைந்தாம் ஆண்டிலிருந்தே மேற்காட்டிய உயர்ந்த வடநூல் தமிழ்நூல்களை நன்குகற்று ஆராய்ந்தறிந்தவர்களாக இருந்தாராகல் வேண்டும். ஆண்டின் முதிர்ந்தவர்களாலும் எளிதிற் கற்றுணர்தற்கியலாத இவ்வறிவு நூல்களை யெல்லாம் நாயகரவர்கள் தமது இளம்பருவத்திலேயே நன்குகற்றுப் புலமை நிரம்பினராயின், இவரது அறிவின் திறத்தை என்னென்றுசொல்ல வல்லேம்! மேற்குறித்த வடநூல் தமிழ்நூல்களேயன்றி, ஆங்கிலமொழியுந் தெலுங்கு மொழியுங்கூட இவர்கள் ஒருங்கு சேர்த்துப் பயின்றிருந்தார்கள். இக்காலத்திற் போலக் கல்வி கற்றற்கேற்ற ஒழுங்குகள் வாயாத அக்காலத்தில் நாயகரவர்கள் நான்கு மொழிகளைப் பயின்று, அவற்றுள் வடமொழி தென்மொழிகளிற் புலமை மிக்காராய் இளம்பருவத்திலேயே துலங்கினதனை நினைந்து பார்க்குங்கால், இவர்கள் தமதிளமைக் காலத்தில் உயர்ந்த கல்வி கற்பதில் எவ்வளவு விழைவும் எவ்வளவு முயற்சியும் எவ்வளவு அறிவும் உடையவர்களா யிருந்தாராகல் வேண்டு மென்பது நன்கு புலனாநிற்கும். மேற்சென்ற பிறவிகளிற் பயின்று உளந் தூயராகி அறிவு முதிரப் பெற்றோர்க்கன்றி, ஏனையோர்க்கு இங்ஙனம் இளம் பருவத்திலேயே இயற்கை நுண்ணறிவுங், கல்வி வேட்கையும் உண்டாதல் சிறிதும் இல்லை. நூறாண்டு உயிர் வாழ்ந்துங் கல்லாப் புல்லறிவாளர் எத்தனைபேர்! சில்லாண்டுகளே உயிர்வாழினுங் கல்விக் கடற்கோர் எல்லையாய் நின்றாருஞ் சிலர் ஆங்காங் குளர்அல்லரோ! ஆதலால், நாயகரவர்கள் சிறுவராயிருந்த காலந்தொட்டே இயற்கை

யறிவிலுங் கல்வியறிவிலுஞ் சிறந்தாராய் வடநூல் தமிழ்நூற் புலமை மிக்கு நூலெழுதும் ஆற்றலும் விரிவுரை நிகழ்த்தும் ஆற்றலும் ஒருங்கேபெற்று விளங்கலானது, அவர்கள் பண்டைப் பிறவிகளிற் பயின்ற பயிற்சியின் விழுமிய பயனேயாம் என்க.

இனி, நாயகரவர்கள் வேதபாஹ்யசமாஜகண்டனம் இயற்றி வெளியிட்டதொன்றும், தம்மாசிரியர் அச்சுதானந்தர் பாடிய தியாகானுபூதி என்னும் பாமாலைத் திரட்டின் ஈற்றில் அவரது வரலாற்றை அருசெய்யுட்களிற்பாடிச் சேர்த்ததொன்றும் 'சோமசுந்தரன்' என்னும் பெயர் பூண்டிருந்தனர். தாம் பாடிய ஆசிரியர் வரலாற்றின் ஈற்றில் "இது சோமசுந்தர அடியவர் இயற்றியது" என்று குறிக்கப்பட் டிருத்தலால் இவ்வுண்மை அறியக் கிடக்கின்றது. எனவே, தம் அன்னையார் வைத்த 'அரங்கசாமி' என்னும் பெயர் இவர்கள் இருபத்திரண்டாண்டு எய்துதற்கு முன்னமே மாற்றப் பட்டமை உணரப்படும். இவர்கட்குப் பிள்ளைமைப் பருவத்தில் இடப்பட்ட 'அரங்கசாமி' என்னும் பெயர், இவர்கள் அச்சுதானந்த சுவாமிகளையடுத்துத் தீக்கை பெற்ற போது எடுக்கப்பட்டுச், சோமசுந்தரன் என்னும் பெயர் இவர்கட்குச் சூட்டப்பட்டமை இவர்கள் இயற்றிய 'குதர்க்கவாதவிபஞ்சிநி' என்னும் நூலிலே காணப் படுங் குறிப்பொன்றால் நன்கு துணியப்படும்.

இனி, நாயகரவர்கள் 'வேதபாஹ்யசமாஜகண்டனம்' இயற்றி வெளிப்படுத்திய காலத்திற், சங்கராசாரியார் கைக்கொண்ட 'மாயாவாத வேதாந்தமதத்தைப் பற்றி யிருந்தமை, அதன்கண் இவர்கள் 'பரமகுருவணக்கம்' எனப் பெயர் தந்து பாடியிருக்கும்,

"சிற்பர குருவெம
தற்புத சங்கரர்
பொற்பத மலர்தொழு
துற்பவ மாற்றுதும்"

என்னுஞ் செய்யுளால் நன்குணரப்படும். இவர்கட்குக் குருவான அச்சுதானந்தருந் தாம் பாடிய 'தியாகானுபூதி' முதலிற் சங்கராசாரியாரையே தமக்குப் பரம குருவாகக் கொண்டு பாடியிருக்கின்றனர். அதுவேயுமன்றி, அவர் தமது மாயாவாதக் கொள்கைக்கிசைய "ஹரி நாமஸங்கீர்த்தனம்" எனப் பெயர்தந்து பத்துச்செய்யுட்கள் நாராயணன்

மேற் பாடி வழுத்தி யிருப்பதொடு, தாம்பற்றிய மாயாவாதக் கொள்கைகளையும் இடையிடையே இயைத்துப் பாடியிருக்கின்றனர். அங்ஙனமே நாயகரவர்களுங் குலசேகர ஆழ்வார் பாடல்களை மேற்குறித்த கண்டனநூலில் எடுத்துக்காட்டி யிருப்பதுடன், திருமங்கையாழ்வார் வழிப்பறிகொள்ளை செய்ததனையுஞ், சங்கராசாரியார் கட்குடித்ததனையும் அதன்கண் உயர்த்துப் பேசியிருக்கின்றனர்.

என்றாலும், நாயகரவர்களும் அவர்களின் ஆசிரியர் ஆச்சுதானந்தரும் அந்நாளிற் றழீஇய மாயவாத வேதாந்தத்திற்கும், பார்ப்பனர் தாங் கைக்கொள்ளும் மாயாவாத வேதாந்தத்திற்கும் வேற்றுமை பெரிதுளது. பார்ப்பனர் பிரமத்தைத் தவிர ஏனையவெல்லாம பொய்ப் பொருள்கள் என்று சொல்லளவிற் சொல்லிக் கொண்டாலுந், தாம் மற்றை மக்கள் எல்லாரையும்விட உயர்ந்தவ ரென்பதனைப் பொய்யென்று கொள்ளமாட்டார்; தமது கொள்கைப்படி ஆரியமறையுந் தமிழ்மறையுந் தமக்கு ஒருங்கே பொய்யாகல் வேண்டுமாயினுந், தமக்குரியவாகக் கொள்ளும் ஆரிய மறையே இறைவன் அருளிச்செய்த அல்லது இறைவனே டொப்பநின்று தனித்து நிலவுந் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தனவாகுமெனவுந், தமிழ்மறையோ அங்ஙனம் ஆகாமல் மக்களாற் செய்யப்பட்டுத் தம்மின் இழிந்த சூத்திரர் மட்டுமே ஓதுதற்குரியனவாகு மெனவும், இறைவனுக்குத் திருக்கோயில்களில் வழிபாடு ஆற்றுங்கால் தம்மவரால் ஓதத் தகுவன ஆரிய வேதங்களே யல்லால் மற்றைத் தமிழ் மறைகள் அல்லவெனவுஞ், சமய ஆராய்ச்சி செய்யுங்கால் மேற்கோளாகக் கொண்டு பொருள் முடிவு காண்டற்குரியன ஆரியநூல்களே ஆகுமன்றித் தமிழ்நூல்கள் ஆகாவெனவுங் கொள்ளாநிற்பர்; அதுவேயுமன்றித், தமது கோட்பாட்டிற் கிசையத் திருநீறு, சிவமணி, காவியாடை முதலானவைகளைப் பொய்யென்று கருதிக் கழிக்கவேண்டுவ திருக்க, அவைகளை அணிந்துகொண்டு திருமாலையுந் திருமாலின் பிறவிகளாகக் கருதப்படுங் கண்ணனையும் இராமனையுமே எந்நேரமும் வாழ்த்துவதும் வணங்குவதுஞ் செய்வர்; அதுமட்டுமோ, கண்ணனும் இராமனும் பார்ப்பனதெய்வம், சிவன் சூத்திர தெய்வமென்றும் இழித்துப் பேசாநிற்பர். பார்ப்பனர் கைக்கொண்ட மாயாவாத வேதாந்தம் அவர்தஞ் சொல்லிலுஞ் செயலிலும் இங்ஙனம் முரண்

பட்ட நிலையினதாய் இருக்கப், பார்ப்பனரல்லாத தமிழறிஞர் கைக் கொள்ளும் மாயாவாத வேதாந்தமோ அவர்தஞ் சொல்லினுஞ் செயலி லும் வேறொரு நிலையினதாய்க் காணப்படுகின்றது.

மாயாவாதம் நவலுந் தமிழ்க்குழுவினர் மறுமை வழக்கிற் பிர மத்தைத் தவிர மற்றையவெல்லாம் இல்பொருள்கள் எனக் கரையி னும், இம்மை வழக்கில் எல்லாம் மெய்யெனக் கொண்டு எல்லா மக் களையும் ஒத்த நிலையில் வைத்துச் சாதிவேற்றுமை பாராட்டாது ஒழுகுவர்; ஆரியவேதங்களை உயர்த்துப் பாராட்டுதல் போலவே சைவசமயாசிரியர் அருளிச்செய்த தேவார திருவாசகங்களையும் அவற்றோடு ஒத்தநிலையில் வைத்துச் சிறந்தெடுத்துக் கொண்டாடுவர்; இறைவனை வழிபடுங் காலங்களில் ஆரிய மறைகளை ஓதுதல் போலவே தமிழ் மறைகளையும் ஓதா நிற்பர்; அங்ஙனமே சமய ஆராய்ச்சி செய்யுங்காலங்களிலும் அவ் விருவகை மறைகளையும் மேற் கோளாகக் கொண்டு பொருள் உண்மை தெளியா நிற்பர்; அஃதல் லாமலுந், திருநீறு சிவமணி காவியாடை முதலான சிவபிரான் திருக் கோல அடையாளங்களை மெய்யெனக் கொண்டு சிவபிரானுக்கே வழிபாடு ஆற்றா நிற்பர்; சிவபிரானையே முழுமுதற் கடவுளாக வைத்து அங்ஙனம் வணங்கிவரினுந், திருமாலை இகழாது அவற்கும் வணக்கவுரை கூறாநிற்பர். இது மாயாவாத வேதாந்தந் தழீஇய தமி ழறிஞர் செயலாகும். இஃது இவரது செயன்முறையாதல், நாயக ரவர்கள் மாயாவாத வேதாந்த வழியராய் நின்ற தமதிளமைக் காலத் தில் இயற்றி வெளியிட்ட வேதபாஷ்யசமாஜகண்டனம் என்னும் நூலினாலும், இவர்தம் ஆசிரியர் அச்சுதானந்த அடிகள் பாடிய தியா னுனுபூதி என்னும்பாமாலைத் திரட்டினாலும் நன்கறியப்படும். நாயக ரவர்கள் மேற்காட்டிய நூலிற் சைவசமயாசிரியர் நால்வரையும் அவ ரருளிச்செய்த தேவார திருவாசகங்களையும், அங்ஙனமே ஆரிய வேதோபநிடதங்களையும், பிற்காலத் திருந்த தாயுமானசுவாமிகள் இராமலிங்க சுவாமிகள் முதலான பெரியார் பாடிய பாடல்களையும் மொழிவேற்றுமை சாதிவேற்றுமை சிறிதும் பாராது மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டியிருப்பதுங், கள்வர்குலத்திற் பிறந்த திருமங்கையாழ் வாரையும் பார்ப்பனக் குருவான சங்கராசாரியாரையும் அங்ஙனமே சாதிவேற்றுமை சமயவேற்றுமை கருதாது ஒக்கவிவைத்துப் பாராட்டி

யிருப்பதுந், திருநீறு முதலான சிவ வடையாளங்கள் திருக்கோயில்கள் இறைவன் றிருவுருவங்கள் என்னும் இவற்றின் உண்மைகளை அங்ஙனமே சிறந்தெடுத் தாராய்ந்து நிறுவியிருப்பதுஞ், சிவபெருமானையே முழுமுதற் கடவுளாகச் சிறந்தெடுத்துப் பகர்தலொடு திருமாலையும் இகழாமல் வணங்குகவெனக் கூறியிருப்பது மெல்லாம நெஞ்சிற் பதிக்கற்பாலன வாகும்.

மேலும், நாயகரவர்கள் பார்ப்பனர்க்குகந்த மாயாவாத வேதாந்தத்தை அந்நாளிற் றழுவிநிற்பினும், பார்ப்பனர்க்காகாத சைவசமயத்திலுஞ் சைவசமய ஆசிரியர்களிடத்திலும் அளவிறந்த காதல் வைத்திருந்தார்க ளென்பது, அவர்கள் அக்காலத் தியற்றி வெளியிட்ட 'வேதபாஹ்யசமாஜகண்டனம்' என்னும் நூலை ஒரு சிறிது நோக்குவார்க்கும் நன்கு விளங்கும். அதனோடு, "யாமேபிரமம்" என்னும பார்ப்பனரின் மாயாவாதக் கொள்கையில், அப்போதே நாயகரவா கட்கு வெறுப்புத் தோன்றலானமை,

"பன்முகச் சமயநெறி படைத்தவரும் யாங்களே கடவுள்
என்றிடும், பாதகத்தவரும் வாதத்தர்க்கமிடு படிறருந்தலை
வணங்கிட"

என்னுந் தாயுமான அடிகளின் திருப்பாட்டை அவர்கள் அந்நூலின் கண் எடுத்துக்காட்டி யிருப்பதுகொண்டு உய்த்தறியப்படும். இதனால் தம்மாசிரியர் அச்சுதானந்தர்பால் மாயாவாத நூல்களை இவர்கள் பாடங் கேட்டு ஆராய்ந்து வருகையிலேயே 'அந்நூற் கொள்கைகள் பொருந்துமாறு யாங்ஙனம்?' என வினவி, அதற்கேற்ற விடை பெறாமையின், வரவர அவற்றின்கண் அருவருப்புக் கொண்டு சைவசமய நூல்களையே மிகுதியாய்ப் பயிலலாயின ரென்பதூஉம் புலனாகின்றது. எவர் எதைச் சொல்லினும் அதை அங்ஙனமே ஒப்புக் கொள்வது நாயகரவர்கட்கு இயற்கையன்று. ஒருவர் ஒன்றைச் சொன்னால், அதனைப்பற்றிப் பலவகையான வினாக்களை எழுப்பி அதனை முற்றுமாராய்ந்து தமக்குப் பொருத்தமாகக் காணப்படுவதனையே ஏற்றுக்கொள்வது அவர்கட்கு வழக்கமாய் விட்டது. அதனால், அவர்கள்பால் நெருங்கிய தொடர்புடையாருங் கூட அவர்களிடம் ஒன்றைச் சொல்ல மிகவும் அஞ்சுவர். இதனை யாம் பலகாலும் நேரே யிருந்து பார்த்திருக்கின்றேம். சிற்சிலகால் யாமும் அவர்களிடஞ் சிற

சிலவற்றைப்பற்றி உரையாடியக்கால், அவர்கள் அவையிற்றின்மேல் நிகழ்த்திய நுட்ப வினாக்கள் பலவற்றிற்குப் பொருந்த விடை சொல்லல் இயலாமல் இடர்ப்பட்டதுண்டு. ஆனாலும், அவர்கள் எளியேம் மீது வைத்த அருட் பெருக்கினால், தாமே அவைதமக்குத் தக்கன பகர்ந்து எமது இடர்ப்பாட்டை நீக்கியதுமுண்டு. ஆகவே, நாயகரவர்களைக் காணவரும் அறிஞர்கள் அவர்களின் அறிவின் நுட்பத்தையும் ஆழத்தையும் உணர்ந்து, அவர்கள் சொல்வனவற்றைக் கேட்டபடியாய் இருப்பார்களே தவிரத், தாம்எதுந் துணிந்து அவர்களைக் கேளார். இப்பெற்றியதான நுண்ணறிவு வாய்ந்த இவர்கள் தம்மாசிரியர்பால் மாயாவாத நூற்பொருள்களை ஆராய்ந்துவந்த அவ்விளமைக் காலத்தில், அவற்றின்கண் எவ்வளவு தடைநிகழ்த்தி அவர்களை நெருக்கினாராகல்வேண்டும்!

இங்ஙனமாக மாயாவாத வேதாந்தக் கோட்பாடுகள் தமதறிவுக்குப் பொருத்தமாகக் காணப்படாதொழினும், அவற்றிற்குமேற் பொருத்தமான தொன்றை எடுத்துக்காட்டுவார் இல்லாமையின், நாயகரவர்கள் இருபத்திரண்டாம் ஆண்டுக்குப்பிற் சிறிதுகாலம் வரையில் உண்மையான வேதாந்தப் பொருண் முடிபு தேரும் வகையின்றி அறிவு குழம்பியநிலையி லிருந்தார்க ளென்பது அவர்கள் எமக்கு நேரே சொல்லிய சொற்களிலிருந்து தெரியலானேம். இவர்கள் இந்நிலையி லிருக்கையில், மதுரைநாயகம்பிள்ளை யெனப் பெயரிய ஒரு பெரியார் சிவஞானபோதம் முதலான சைவசித்தாந்த நூல்களை அச்சிடும்பொருட்டு அந்நாளிற் சென்னையில் வந்திருந்தார். அவரை அப்போ திளைஞராயிருந்த நாயகரவர்கள் கண்டுரையாடல் நேர்வதாயிற்று. தாமறிந்த மாயாவாத வேதாந்தப் பொருள்களையும், அவற்றின்கண் தமக்குண்டான ஐயங்களையும் நாயகரவர்கள் அப் பெரியார்க்கு எடுத்தியம்ப, அவர் இவரது நுட்ப அறிவின் திறத்தையும் பொருளுண்மை காண்பதிற் கொண்ட ஆராவேட்கையினையுங் கண்டு மிக வியந்தவராகித், தாம் அச்சிற் பதிப்பித்து முடித்த சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார் முதலான சைவசித்தாந்த நூல்களை இவரது கையிற் கொடுத்துச் சைவசித்தாந்தப் பொருண்முடிபுகளைச் சுருக்கமாகவே இவர்க்கு அறிவுறுத்தி, "இந்நூன் முடிபுகளைப் பல

காலும் ஆராய்ந்து பயின்றுதெளிக'' எனக் கட்டளையிட்டுச் சென்றனர்.

கரைபுரண்டோடும் ஒரு பேரியாற்று வெள்ளத்தில் வழுக்கி வீழ்ந்து ஒரு பற்றுக்கோடுங் காணாது அதனால் ஈர்க்கப்பட்டுச் செல்லும் ஒருவனுக்குச் சடுதியில் ஒரு பெருமரத்தின் நீண்டதொரு கிளை கையிற்றெற்றுப்பட அவன் அதனைப்பற்றிக் கரையேறிப்பிழைத்துக், களிப்புற்று இன்னலனை வழுத்தினாற்போல, மாயாவாதக் கொள்கையிற் றவறிவீழ்ந்து அது தமக்குத் தீது செய்வதாதல் உணர்ந்தும் அதனைவிட்டு மெய்மை காண்டற்குக் கருவிகாணாது அலமந்த நாயகரவர்கள் திடுமெனத் தமக்கு வாய்த்த அச் சைவசித்தாந்த நூல்களைப் பெற்று, 'ஈது இறைவன் எளியேற்குச் செய்த பேரருளாகும்' எனவுணர்ந்து நெஞ்சம் நெக்குருகி அவனருளை வாழ்த்தி அந் நூல்களை அல்லும்பகலும் ஓவாது பயின்று, அந்நூன் முடிபுகளை ஒருங்கே யுணர்ந்து, 'இவையே எனது பிறவியைப் புனிதமாக்கும் மெய்ப் பொருளமிழ்தம்' என உன்னி உன்னிக் களிப்புறலானார்கள்.

அதன்பின் நாயகரவர்கள், தம் ஆசிரியர் அச்சுதானந்தர் தமக்குச் சைவசித்தாந்த மெய்ப்பொருளை யுணர்த்தாமல், மாயாவாதப் பொய்ப் பொருளை யுணர்த்தியதனை எண்ணி யெண்ணி வருந்தி, அவர் அவ்வாறு செய்தது என்னென்று கேட்பான் வேண்டி அவரை யணுகிச், ''சுவாமி, தீஞ்சுவை மிக்க வெள்ளைச்சீனி தின்னப் பேரவாக்கொண்டு வேண்டிவந்த ஒருவன் வாயில், வெள்ளிய ஆற்றுமணலைத் தெள்ளியெடுத்துப் பெய்தாற்போல, உண்மையான தத்துவஞானத்தைப் பெற வேண்டுமென விழைந்து வந்த எனக்குப் பொய்யான மாயாவாதக் கொள்கையை அறிவுறுத்தினீர்களே! இதற்குத்தானோ யான் தங்களை அடுத்தேன்?'' என ஆற்றாமையொடு வினவினார். திடுமென இங்ஙனங் கேட்ட தம் மாணவரைப் பார்த்து அச்சுதானந்தர் நெஞ்சந் திடுக்கிட்டு, ''அப்பா, நான் அறிந்ததை உனக்கு ஒளியாமற் சொன்னேனேயல்லாமல், வேறு வஞ்சனையான தொன்றும் என்னிடம் இல்லையே. யான் உனக்கு உணர்த்தியதை மாயாவாதம் என்றும், அதனின் வேறான உண்மை ஞானம் ஒன்று உளது என்றுங் கூறினையே; அவ்வகைகளை யெல்லாம் விளக்கமாக எடுத்துச்சொல்!'' என்று கட்டளையிட்டார். அதன்மேல், நாயகரவர்கள் தமக்கு அவர்

உணர்த்தியது உண்மை வேதாந்தம் ஆகாமல் மாயாவாதம் நவலுவ தாதலுஞ், 'சிவஞானபோதம்' 'சிவஞானசித்தியார்' முதலான மெய் யறிவு நூல்களில் தெள்ளத் தெளிய விளக்கப்படுஞ் சைவசித் தாந்தமே உண்மை வேதாந்தமாதலும் பிரிந்தினிது விளங்க விரித்து விளக்கினார். விளக்கிய அவ்வுரைகேட்டு அச்சுதானந்தர் மாயாவா தத்துக்குஞ் சைவசித்தாந்தத்துக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை நன் குணர்ந்து, அதுமுதற் சிவஞானபோதம் முதலான நூல்களை ஆழ்ந் தாராயப் புகுந்தார். அச்சுதானந்தரும் இயற்கையிலே நுண்ணறிவும் எதனையும் நடுவுநின் றாராய்ந்து உண்மைகாணும் விழைவும் மிகுதியும் உடையராகையாற், சைவசித்தாந்த நூல்களை முற்றும் நன்றாராய்ந்து பார்த்துத், தாம் நெடுங்காலங் கைக்கொண்டிருந்த மாயாவாதம் பொய் யாதலுஞ், சைவசித்தாந்தமே மெய்யறிவுகாட்டி உயிர்களை இறைவன் றன் பேரருள் இன்ப வீட்டிற்கு உய்ப்பதாதலுந் தெற்றெனப் பகுத் துணர்ந்து, தம்மருமை மாணவரான நாயகரவர்களை ஆராமையுடன் தழுவி, "அப்பா, உன்னால் யானுஞ் சைவசித்தாந்த மெய்ப்பொருள் தேர்ந்து உய்ந்தேன். இனி யான் மாயாவாத குருவான சங்கராசாரியா ரிடம் பெற்ற துறவை அவரிடமே சென்று ஒப்படைத்து விட்டு வந்து, சைவசித்தாந்தத் துறவு பூண்டு, உன்னுடன் கூடிச் சைவசித் தாந்தத்தை எங்கும் பரப்புஞ் சிவத்தொண்டினைச் செயக்கடவேன்." என உறுதிகூறினார்.

அதன்பின், அச்சுதானந்தர் சங்கராசாரியாரிடஞ் சென்று, தாம சைவசித்தாந்த மெய்ம்மை யுணர்ந்து, மாயாவாத வேதாந்தப் பொய்ம் மைகண்ட பரிசெல்லாம் விளக்கிச் சொல்லி, அவர துடன்பாடு பெற்று, அவர் கொடுத்த மாயாவாதத் துறவை அவரிடமே ஒப் படைத்து விட்டனர். அஞ்ஞான்றிருந்த கும்பகோணஞ் சங்கராசாரி யாருந் தூய துறவுள்ளம் உடையராகையால், அச்சுதானந்தர் எடுத் தியம்பியவைகளை யெல்லாம் அமைதியுடன் கேட்டுத், தாமுந் தம் முன்னோருங் கைக்கொண்ட மாயாவாத வேதாந்தம் பழைய வேதோப நிடதக் கருத்துக்கு முற்றும் மாறாயிருப்பச், சைவசித்தாந்தக் கொள்கை களே அவையிற்றின் கருத்துக்கு முழுதும் ஒத்தனவா யிருத்தல் தேர்ந்து, அச்சுதானந்தரை நோக்கி, "நீர் கூறுவனவெல்லாம் உண்மை யாகவே யிருக்கின்றன. நாங் கைகொண்ட வேதாந்தம் நமக்கு

உண்மை அறிவிப்பதாயில்லை; சைவசித்தாந்தமே உள்ளதை உள்ளபடி அறிவித்து நம்மைச் சிவத்தின் திருவருள் நெறியிற் செலுத்துந் தகைமைத்தாயிருக்கின்றது. ஆதலால், நீர் விரும்புகிறபடி வேதாந்தத் துறவைக் கைவிட்டுச், சித்தாந்தத் துறவை மேற்கொள்ளலாம். எமக்குஞ் சித்தாந்தத்துறவையே மேற்கொள்ள விருப்பம் மேலெழுந்தாலும் இம்மடத்தின் முன்னோர் கட்டிய ஏற்பாட்டிற் சிக்குண் டிருக்கின்றேனுதலால், யான் இதனைவிட்டு வருதல் ஆகாது. ஆனாலுஞ், சைவசித்தாந்த முடிபான சந்திரமௌலீசுவரர் பூஜையையே யாங்கள் வழுவாது செய்துவருதலால், யான் இங்கிருந்தபடியே சைவசித்தாந்தக் கொள்கையை அகத்திற்கொண்டு ஈசன் றிருவடிக்கு ஆளாவேன்'' எனக் கண்ணீர் வார உரைத்து, அவர்க்கு விடைகொடுத்தனர்.

அதனை மகிழ்ந்தேற்றுக் கொண்ட அச்சுதானந்தர், நம் நாயகரவர்கள்பாற் றிரும்பிவந்து, சங்கராசாரியார்க்குந் தமக்கும் இடை நிகழ்ந்தனவெல்லாம் எடுத்துரைக்க, அவர்கள் அவைகளை யெல்லாங் கேட்டு அளவிறந்த மகிழ்ச்சியுடையவராகிச் சிவபிரான்றிருவருளை வியந்து வாழ்த்தினர். பின்னர் இருவருங் காஞ்சிமாநகர் சென்று, அங்கிருந்த ஆதிசைவப் பெரியாராகிய மூத்துக் கச்சபேசுவரக் குருக்களால் அச்சுதானந்தர் சைவசித்தாந்தத் துறவும் ஏகாம்பர சிவயோகி என்னும் பெயரும்பெற, நாயகரவர்கள் சைவசித்தாந்த முறைப்படியே சிவதீக்கை பெற்றுக்கொண்டனர். அதன்பின்னர் ஏகாம்பர சிவயோகிகளும் அவர்தம் மருமை மாணவரான நம் சோமசுந்தர நாயகரவர்களும் ஒருங்குகூடியே வடமொழி தென்மொழியிலுள்ள அறிவு நூல்களை யெல்லாம் பரந்தாழ்ந்தாராய்ந்து, அவற்றின் உண்மைப்பொருள்களைச் சென்னைமா நகரின் பற்பல இடங்களிலும் பற்பல சொற்பெருக்குகளால் தெற்றென விளக்கிச் சைவசித்தாந்தத்தைப் பரவச்செய்து வரலாயினர்கள். இவ்வாறு நாயகரவர்கள் தாமுந் தம்மாசிரியரும் மாயாவாதத்தை அறவே யொழித்துச் சைவசித்தாந்தம் புகுந்த வரலாற்றினை எமக்குத் தந்திருவாய் மலர்ந்தருள, யாம் அதனை அவர்கள்பாற் கேட்டறிந்தபடியே இங்கு வரைந்திட்டேமென்பதனை அன்பர்கள் உணர்தல் வேண்டும்.

இனி, முத்துவீரியம் என்னுந் தமிழ் ஐந்திலக்கண நூலொன்று இயற்றிய முத்து வீரிய உபாத்தியாயர்பால் தாம் இலக்கண இலக்கிய நூல் பயின்றதை நாயகரவர்கள் எமக்குப் பலகாற் சொல்லியதுண்டு. ஆனால், அஃது அச்சுதானந்தரை அவர்கள் அடைந்ததற்கு முன்னோ பின்னோ, தெரியவில்லை.

நாயகரவர்களின் இல்வாழ்க்கை

பின்னர், நாயகரவர்கள் சிவஞானம் எனப்பெயரிய அம்மை யாரைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டு இல்லற வொழுக்கத்தை இனிது நடத்திவரலானார்கள். இவர்கட்குத் திருமணம் ஆனகாலம் எதுவென்று பலரை உசாவியும், அவரெல்லாந் தமக்கது தெரியா தென்றே சொல்லிவிட்டார்கள். ஆனாலும், நாயகரவர்கள் காலமான போது அவர்களின் தலைமகளாரான 'ஜகதாம்பாள் அம்மையார்'க்குச் சிறிதேறக்குறைய இருபத்தைந்தாண் டிருக்குமாதலால், நாயகரவர் கட்குச் சிறிதேறக்குறைய முப்பதாண்டு நெருங்கியபொழுதுதான் திருமணம் ஆகியிருக்கவேண்டுமென உய்த்துணரலாம்.

யாம் நாயகரவர்களின் இல்லத்திற்குச் சென்று அவர்களின் அருமை மனைவியாராகிய சிவஞானத்தம்மையாரை முதன்முதற் கண்டு வணங்கியது 1898-ஆம் ஆண்டிலாகும். அப்போது நாயகரவர் கட்கு அகவை, ௫௨; அம்மையார்க்கு அப்போது ௪௦-ஆண்டிருக்க லாம். நாற்பதாண்டாகியும் அம்மையார் அழகியராகவே காணப்பட் டார்; நீண்டுயர்ந்த ஒல்லியான யாக்கையினர்; அவரது உடம்பின் நிறம் ஆலம் பழுப்பின் நிறத்தை ஒத்ததாயிருந்தது. எல்லாரிடத்தும் மலர்ந்த முகத்தோடு இனிமையாகப் பேசும் இயல்பினர். தம் அரு மைக் கணவரான நாயகரவர்கள்பால் மெய்யன்பும் அவர்கள் சொல் லுக்கு மிகக் கீழ்ப்படிந்து ஒழுகும் ஒழுகலாறும் உடையர். நாயக ரவர்கட்கு மிக எளிதிலே பெருஞ் சீற்றம் வருவதுண்டு; அந்நேரத் தில் அவர்கள் அம்மையாரைக் கடுஞ்சொற்களால் ஏசிவிடுவர். அவ் வேச்சுரைகளைக் கேட்டும் அம்மையார் சிறிதும் மனம் வருந்தாராய், எதிர்த்தேதும் பேசாராய், அவர்கள் சீற்றந் தணியத்தக்க முறையில் அவர்கள் வேண்டியதை உடனே நகைமுகத்துடன் செய்துமுடிப்பர். திருவமுது கறியமுதுகள் இன்சுவை முதிர நறுமணங்கமழச் சமைப் பதிலும், அவைதம்மை அடியார்க்கும் விருந்தினர்க்கும் அகங்குளிரப் படைப்பதிலுந் திறமைவாய்ந்தவர்.

அம்மையார் நாயகரவர்கட்கு மிகவுங் கீழ்ப்படிந் தொழுகியதில் ஒரு தீங்குண்டு. பகற்பொழுதில் தலைமுழுகுதல், வழிபாடாற்றுதல்,

உணவெடுத்தல், ஓய்ந்திருத்தல் முதலிய இன்றியமையாக் கடமைகள் எல்லாம் நாயகரவர்கள் இல்லத்திற் பெரும்பாலும் வேளை தவறியே நடைபெறுநிற்கும்; நண்பகல் ஒருமணிக்கு நடைபெறவேண்டிய இவை கிட்டத்தட்டச் சாயங்கால வேளையிலேதான் நடைபெறும். இதற்குக் காரணம் என்னென்றால், பகற்காலத்தில் நாயகரவர்களைக் காணவருவாரும், அவர்களின் அருமருந்தன்ன ஆராய்ச்சியுரைகளைக் கேட்கவருவாரும் பலர்; நாயகரவர்கள் அவர்களுடன் உரையாடத் துவங்கிவிட்டாற் காலம்போவது அவர்கட்குச் சிறிதுந் தெரிவதில்லை. ஒரே மூச்சில் நாலைந்து மணிநேரம் அவர்கள் பேசிக்கொண் டிருந்ததையும் யாங் கண்டதுண்டு. உச்சிவேளையில் அன்பர்கள் எவரேனுங் காணவந்தால், அவர்களை இருத்திப் பிற்பகல் மூன்று அல்லது நான்குமணி வரையிலுங்கூடப் பேசிக்கொண்டே யிருப்பார்கள். வெந்நீர்அடுப்பில் வெந்நீர் காய்ந்தபடியாகவே யிருக்கும். இறைவனை வழிபடுதற்குக் கொணர்ந்து வைத்த மலர்கள் வாடியபடியேயிருக்கும். செவ்விதின் அமைத்த சோறு கறி குழம்பு மிளகுநீர் முதலியனவெல்லாம் ஆறிப் பதம் மாறியபடியாகவே இருக்கும். அம்மையாரும் பசிபொறுத்தபடியாய் நாயகரவர்கள் அடுக்களையுள் வரும்வரையில் வாளாதே யிருப்பர். நாயகரவர்கள் வந்த அன்பர்களுடன் தொடர்ந்துரையாடிக்கொண் டிருக்கையில், அம்மையாராவது வேறியாராவது உணவெடுக்க அவர்களை உள்ளே அழைத்தால், அவர்களுக்குப் பெருஞ்சீற்றம் வந்துவிடும். அவர்களது சீற்றத்திற்கு அஞ்சியே அம்மையாராவது, வீட்டிலுள்ள பிறராவது நாயகரவர்கள் உரையாடுகையில் அவர்களை உள்ளே அழைப்பதில்லை. இந்தக் காரணத்தினாலேயே நாயகரவர்கள் முதன்மையான பகலுணவைப் பலநாளும் மிகவும் வேளைதவறி யுட்கொண்டு இடையிடையே நோயாற் பற்றப்பட்டு, வரவர உடம்பின் நலம் பழுதுறலானார்கள். அவ்வப்போது செய்யவேண்டிய கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்துவந்திருந்தால், திண்ணியயாக்கை யுடைய அவர்கள் நூறாண்டு உயிர்வாழ்ந் திருக்கலாம். ஓய்ந்திருக்குங் காலங்களில் அம்மையார் நாயகரவர்களை வேண்டி, உணவு கொள்ளும் நேரம் அணுகுங்கால், எவருடன் உரையாடிக்கொண் டிருந்தாலும் அதனை இடையே தடுத்து அவர்களை அழைத்துக்கொள்ளும் ஒருசிறந்த உரிமையைத் தமக்கு அளிக்கும்

படி கேட்டு, அவர்களை அதற்கு இணக்கியிருக்கலாம். அங்ஙனம் வேண்டிக்கேட்டால் நாயகரவர்களும் அதற்கு இணங்கத்தக்கவர்களே. ஆனால், அம்மையார் அதுகேட்க அஞ்சி வாளாஇருந்ததுதான் அவரது இல்வாழ்க்கையில் ஒரு பெருங் குறைபாடாய் முடிந்தது.

துவக்கத்தில் எமது இல்வாழ்க்கையிலும் இத்தகைய குறைபாடிருந்தது. ஆனால், எம்மனைவியார், யாம் வேளைதவறி உணவெடுப்பதால், தாமும் எம்மக்கள் எழுவரும் நெடுநேரம் பசித்திருந்து, பசி அவிந்தபின் உணவெடுத்து நோயால் துன்புறவேண்டி யிருக்கின்றதே! என வருந்தித் தமது குறையை யறிவிக்க, "எவரோடு எக்காலத்து எத்துணைச் சிறந்த பொருளைப்பற்றி யான் உரையாடிக் கொண்டிருப்பினும், அவ்வவ்வேளைக் கடமைகளைச் செய்தற்குரிய காலம் அணுகுகையில், அவைகளைச் செய்தற்கு நீ என்னை அழைக்கலாம்" என்று அவர்க்கு அவ்வுரிமையினை யாம் வழங்கிய காலந் தொட்டு, எமது இல்லியல் இடர்ப்பாடின்றி இன்றும் இனிது நடைபெறுகிற்கின்றது.

இங்ஙனமே சிவஞானத்தம்மையாருஞ் செய்திருந்தால், இத்தமிழ்நாடு நாயகரவர்களால் இன்னும் எவ்வளவோ பெறற்கரும் பயன்களெல்லாம் பெற்றிருக்கும். இதுகொண்டு, பெண்பாலார் தங் கணவர்பால் அச்சம் மிகுதியும் உடையராய், வீட்டுக் கடமைகளைக் காலத்தோடு ஒட்டி ஒழுங்குற நடவாது விடுத்தல் எவ்வளவு பொல்லாங்குக்கு இடமாமென்பது நன்குவிளங்குகின்றதன்றோ?

இனி, நாயகரவர்கட்கு நாற்பதாண்டு நிரம்பும் முன் மூன்று புதல்வியரும் ஒரு புதல்வரும் பிறந்தனர். அவருள் மூத்த புதல்வியார் பெயர் 'ஜகதாம்பாள்'; இரண்டாம் புதல்வியார் பெயர் 'விசாலாட்சி'; மூன்றாம் புதல்வியார் பெயர் 'லோகாம்பாள்'; கடைசிப்புதல்வர் பெயர் 'சிவபாதம்'. யாம் நாயகரவர்களை அடைவதற்கு முன்னமே மூன்றாம் புதல்வியாரான லோகாம்பாள் காலமாய் விட்டார். அதனால், அவரைத் தவிர மற்றை மூவரையுமே யாங் காணப்பெற்றேம். புதல்வியரும் புதல்வரும் மிக அழகியர். மூத்த புதல்வியார் வெண்மையிற் பொன்மை கலந்த பொற்பாவைபோல் திகழ்ந்தனர்; இவர் மிக்க சடையாயும் மிக ஒல்லியாயும் இராமல் நடுநிலைப்பட்ட அழகிய உடம்பினர்; ஆனால், வடிவம் சிறிது குள்ளமானது. இரண்

டாம் புதல்வியாரான விசாலாட்சி நறுந்தாமரை இதழிற் செம்மை கலந்தாற்போன்ற நிறம் வாய்ந்தவராய், வியக்கத்தக்க அழகிய சிறு செவ்வண்ணம் ஆற்றித் தீற்றிய சலவைக் கற்பாவைபோல் ஒளிர்ந்தனர்; இவரதுடலம் சிறிது சதைகூடியதாய்க் கொழு கொழுவென்று எழில்கனிந்து இலங்கியது; இவரது வடிவம் மிக உயரமாயும் மிகக் குள்ளமாயும் இராமல் நடுநிலை வாய்ந்ததாய் விளங்கிற்று; பிறைவடிவு போற் றோன்றிய இவரது நெற்றிமேல் நெளிநெளியாய் வகிர்ந்து படர்ந்து நீண்ட கருங்கூந்தல் அவிழ்ந்து தொங்கச் சிலகால் இவர் தோன்றியபோது, இவர் வானுலகத்து அரம்பை மாதர் தாமோவெனக் கருதி வியக்கலானேம். இப் புதல்விமார் இருவருடைய முகஅமைப்பும் பெரும்பாலும் நாயகரவர்களின் முகவமைப்பைத் தெளித்தெடுத்து வைத்ததுபோல் விளங்கிற்று. இவர்கள் இருவரும் உரியகாலத்தே மணஞ் செய்விக்கப்பெற்றுத், தங் கணவன்மாரோடு இணங்கித் தமது இல்வாழ்க்கையினை அமைதியாய் இனிது நடத்தி வந்தனர். பெண்பாலார்க்குக் கல்விப்பயிற்சி ஆகாது என்னும் ஒரு பொருந்தாக் கொள்கையில் நாயகரவர்கள் கடைப்பிடியாய் நின்றமையால், அவர்கள் தம் புதல்விமாரைக் கல்வியறிவு பெறாத நிலையிலேயே வைத்துவிட்டார்கள்! என்றாலும், நாயகரவர்களின் இயற்கை நுண்ணறிவு அவர்தம் புதல்வியரிருவ ரிடத்தும் பதிந்து நின்றமையால், அவர்கள் இருவரும் உரையாடுங்காற் கல்வியறிவுடையார் போலவே காணப்பட்டனர்.

இனி, மூன்றாம் புதல்வியாரான லோகாம்பாளை யாநங் கண்டதில்லையாயினும், நாயகரவர்களே, "எம் மூத்த மகளிர் இருவரினும் பார்க்க அக்குழந்தை பேரழகு வாய்ந்தது. எந்நேரமுந் தெய்வ நினைவே உடைய அஃது இறைவனுக்குத் தனியிருந்து வழிபாடு ஆற்றுங்காலங்களில் ஒவ்வொருகால் அது கடவுளொடு பேசும் ஒலி கேட்டு, யாங்கள் திடுக்கிட்டு, அஃதிருக்கும் அறையினருகேசென்று நோக்கினால், அது தன்னை மறந்திருக்கக் கண்டு திகைப்பதுண்டு. அது பெரிய பிள்ளை ஆனபின்னுங் கடவுள் நினைவே முதிரப்பெற்று, உலகியல் நினைவு வரவர நழுவலாயினமை கண்டு அது நீண்டநாள் உயிர்வாழாதென்னும் எண்ணம் எங்களெல்லார்க்கும் உண்டாகி எங்கள் எல்லாரையுந் துயர்க் கடலுள் ஆழ்த்தியது! இறைவனுக்கு வழி

பாடு செய்யும்போது அது கடவுளுடன் பேசும் ஒலிகேட்டு யாங்கள் வெருக்கொண்டு அதனருகே சென்று 'அம்மா, நீ யாருடன் பேசுகின்றாய்?' என்று வினவினால், 'இதோ ஆண்டவனுடன் பேசுகின்றேன்; இதோ அவர் என்னுடன் பேசுகிறார், சிரிக்கிறார்! நீங்களும் பாருங்கள்!' என்று எங்களுக்குச் சொல்லும்; ஆனால், எங்கள் கண்களுக்கு ஒன்றும் புலனாவதில்லை. இவ்வாறு சிறிதுகாலம் நடந்து வந்தபின், அக்குழந்தைக்குச் சடுதியிற் காய்ச்சல்நோய் வந்தது. காய்ச்சலாயிருக்கும்போது, அஃது 'என் ஆண்டவன்பாற் போகின்றேன்' என்று மகிழ்ச்சியுடன் சொல்லும். அதுகேட்டு யாங்கள் மனம் நைந்து, 'அம்மா, அப்படிச் சொல்லாதே' என்று வேண்டினால், அதற்கது, 'ஏன்? என் ஆண்டவனிடஞ் செல்வது எனக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாய் இருக்கின்றது. சற்றுப்பொறு, பொறு, அழைத்துக் கொள்ளுகிறேன் என்கிறார்' என்று கூறுவதுகேட்டுப் பின்னும் எங்கள் மனம் பெரிதுங் கலங்கலாயிற்று! அக்குழந்தைக்கு வந்த அக்காய்ச்சல்நோய் தீர்ந்து அது பிழைத்திருக்க வேண்டுமென்று சிவபெருமானை வேண்டிவந்தோம்; காய்ச்சல்நோயுந் தீர்ந்தது. பின்னர்ச் சிலநாட்கழித்து, அப்பிள்ளைக்கு நல்லெண்ணெய் தேய்த்துத் தலைமுழுக்குச் செய்வித்தோம்; அங்ஙனந் தலைமுழுக்குச் செய்விக்கையில், வெளியூரிலுள்ள அன்பர் ஒருவரிடமிருந்து எனக்கொரு கடிதம் வந்தது. அதனைப் பிரித்துப்பார்க்க, 'எவரேனும் உங்கள் வீட்டிற் காய்ச்சல் நோயாய்க் கிடந்து அது தீர்ந்து எழுந்தால், விரைந்து நல்லெண்ணெய் முழுக்குச் செய்வியாதீர்கள்!' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது! அக்கடிதஞ் சிறிதுநேரத்திற்கு முன்னே கிடைத்திருந்தால், அக்குழந்தைக்கு நல்லெண்ணெய் முழுக்குச் செய்வித்திரோம்; ஆனால், அக்கடிதம் அதற்குப் பிந்திப் போயிற்று! சிவச்செயல்! எண்ணெய் முழுக்குச் செய்வித்த சிறிது நேரத்திலெல்லாம் அக்குழந்தைக்கு மீண்டும் மிகக் கடுமையான நளிர் காய்ச்சல் கண்டது! அன்றிரவே அது சிவ நினைவோடு உள்ளங்களித்து உயிர் நீத்தது! அம் மகள் மற்றை என் புதல்வியரைவிட என்பால் அளவிறந்த அன்புபாராட்டி வந்தமையாலும், அதன் சிவநினைவு எந்நேரமும் என் உள்ளத்தில் ஓர் அரிய தெய்வவுணர்ச்சியினையும் உருக்கத்தினையும் உண்டாக்கி வந்தமையாலும், அதன் பிரிவை யான் நெடுங்காலம்

ஆற்றக்கூடவில்லை. நனவிலுங் கனவிலும் அதன் அழகிய உருவம் எனக்குப் பலகாற்றோன்றி, 'நான் இங்கே சிவபிரானொடு மகிழ்ந் திருக்கையில் நீங்கள் ஏன் என்னைக் குறித்து இவ்வளவு துயரப்படு கிறீர்கள்?'' என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்து, கடைசியாக ஒருநாள் 'இனிமேல் நான் இங்கே வரமுடியாது. நாயனே, எனக்காக நீங்கள் இனி வருந்தவேண்டாம்' என்று சொல்லி மறைந்துபோயிற்று. அதன்பின் அக்குழந்தையின் உருவம் என் கண்களுக்குப் புலனாவ தில்லை'' என்று எமக்கு நேரே ஆற்றாமைப் பட்டுக் கண்ணீர்வாரக் கரைந்துருகிக் கூறிய மொழிகளிலிருந்து, நாயகரவர்களின் மூன்றாம் புதல்வியாரான லோகாம்பாளின் அருமையினையுணர்ந்து வியப் புற்றேம்.

இனி, நாயகரவர்களின் நான்காம் பிள்ளையும் ஒரே மகனுமான சிவபாதம் பொன்வடிவாய் நீண்டுயர்ந்த அழகியபிள்ளை; அமைதியான இனிய குணம் வாய்ந்தவன். ஆனால், இவற்கு மூளை வலுவில்லை. இவனை உயர்ந்த தமிழ்க்கல்வியிற் பயிற்ற நாயகரவர்கள் எவ்வளவோ முயன்றுபார்த்தும், அது கைகூடவில்லை. நாயகரவர்களின் விருப் பத்திற்கிணங்கி யாம் இவற்குப் பெரியபுராணவுரை சிறிதுகாலங் கற்பித்துவந்தேம். சொன்ன சொற்பொருளைத் திருப்பிச்சொல்ல இயலாத அத்துணைமறதி இப்பிள்ளைக் கிருந்தமையால், யாம் நெடுகக் கற்பித்தலும் இயலாது கைவிடப்பட்டது. இவனது குரலோசை குயிலோசையினும் இனியது. இவன் தேவார திருவாசகச் செய்யுட் கள் சில பாடக்கேட்டாற் கருங்கன்மனமுங் கரைந்துருகும். நல் லியற்கையும் நல்வடிவும் வாய்ந்த இவ் வருமைமகன் கல்வியறிவு வாயாதிருந்தது நாயகரவர்கட்கு ஒரு மனக்குறை. ஆனாலும், ஒன் றுக்கும் பற்றாத எம்மையும் நாயகரவர்கள் தம் அருமை மகனினும் மேலாகப் பாராட்டிவந்தமையால், எமது கல்வியறிவின் ஏற்றத்தைக் கண்டு தமக்குள்ள அம் மனக்குறை தீர்ந்துபோயிற்றென்று பலகாற் சொல்லியிருக்கின்றனர். அவர்கள் அங்ஙனம் எம்மைத் தம்மகனாக் கொண்ட உண்மை, அவர்களும் அவர்கள் அருமை மனைவியாரும் புதல்வியர் புதல்வர்களும் எல்லாம் எம்மையும் எம் மனைவியையும் அடுத்தடுத்துத் தம் இல்லத்திற்கு வருவித்தும், யாம் போகஇயலாத நாட்களில் எமதில்லத்திற்குத் தாமேவந்தும் ஒருங்கு அளவளாவிப்

பாராட்டிய பேரன்பினால் எல்லார்க்கும் நன்கு விளங்கியது. சிவ நேயப் பெருஞ்செல்வம் நிரம்பிய அத் தெய்வகுடும்பத்தாரோடு அன்பினுல் உடன்கலந்து மகிழ்ந்த அந்நாட்களே எமதுவாழ்க்கையில் மிகச்சிறந்த நாட்கள்; அத்தகைய சிவநேயவாழ்க்கை இன்னும் ஒருகால் கிட்டுமோ என்பதனை நினைக்குந்தோறும் எங் நெஞ்சம் நீராய் உருகுகின்றது!

மேற் குறிப்பிட்ட நால்வரைத் தவிர நாயகரவர்கட்கு வேறு மக்கள் இலர்.

இனி, நாயகரவர்கள் தமதில்வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள் பெறுதற்பொருட்டுச் சென்னை நகராண்மைக் கழகத்தில் எழுத்தாளராய் அமர்ந்து வேலை பார்த்து வந்தனர். இவரது அறிவின் நுட்பத்தையும் வேலைசெய்யுந் திறமையையுங் கண்ட கழகத்தலைவரும் அவர்க்குக் கீழ் உள்ளவர்களும் இவரை மிக்க நன்கு மதிப்புடன் நடத்திவந்தனர். வேலை பார்த்த கழகத்திலும், இவர் தமது சைவ சமய ஒழுக்கத்திற்கு அஃது இடர்பயவாத முறையில் வைத்தே அதனைப் பார்த்துவந்தனர். ஒருகால் ஒருவர் அக்கழகத்தினின்றும் ஓர் உதவிக்கடிதம் பெறுதற்கு வந்து, முதலில் எழுத்தாளராயுள்ள நாயகரவர்களைப் பார்த்துப்பேச, நாயகரவர்களும் அதற்கிசைந்து, "அக்கடிதத்திற் குறித்தற்கு உங்கள் பெயர் யாது?" என்று வினவினார். வந்தவர் "என்பெயர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி" என்று விடை கூறினார். அதனைக்கேட்ட நாயகர் மிக்க சினங்கொண்டு, "சைவ சமயாசிரியராகிய சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் பெயரை நீர் அப்படியே வைத்துக்கொள்வது பிசகு, பெருங்குற்றம். சுவாமி என்னும் பின்னுள்ள சொல்லைவிட்டுச் சுந்தரம் என்று தனியாக வேனும், அல்லது சுந்தரமுதலி, பிள்ளை, செட்டி என ஏதேனும் வேறொரு சொல்லை அதனுடன் சேர்த்தேனுங் கூறுவீராளல் மட்டும் நீர் விரும்பும் உதவிக் கடிதந் கொடுக்கலாம்; இல்லையேல் முடியாது" என்று அழுத்தமாய்ச் சொன்னார். வந்தவர் அதுகேட்டு வெகுண்டு, "என்பெயரை நான் சொல்லுகிறபடி எழுதாமல், உமது விருப்பப்படி மாற்றச் சொல்வது தகாது" எனப் புகன்றார். அதற்கு நாயகரவர்கள், "அப்படியானால் நீர் விரும்புகிற கடிதம் எம்மால் தரமுடியாது; போம்!" என்று மறுத்துவிட்டார். உடனே அவர் அக்கழகத் தலைவராயிருந்த

வெள்ளைக்காரத் துரையிடம் நேரே சென்று, தாம் தம்பெயர் சொல்லி எழுத்தாளரிடம் உதவிக் கடிதங் கேட்டதையும், அது கொடாமல் அவர் மறுத்ததையும் முறையிட்டுக்கொண்டார். அது கேட்ட துரைமகனார் நாயகரை உடனே தம்பால் வருவித்து, அவர் கேட்ட கடிதங் கொடாத காரணம் என்னென்றார். அதற்கு நாயக ரவர்கள், "சைவசமயாசிரியர் பெயரைச் சிறிதும் மாற்றாமல் இவர் தமக்கு வைத்துக்கொண்டு அதனை அப்படியே எழுதச்சொல்லுகிறார்; அஃது அவ்வாசிரியரை இகழ்ந்ததாகும்; ஆதலால், அவர் வேண்டிய படி யான்செய்யவில்லை" என்று விடைகூறினார். அதுகேட்ட துரைமகனார் நகைத்து, "இவர் தமக்கு வழங்கும் பெயரைச்சொன்னால், அஃது உங்கள் சமயாசிரியர் பெயர்; அதனை அப்படியே சொல்லக் கூடாது என்று நீர் சொல்வது பொருத்தமாயில்லையே" என்றார். அதற்கு நாயகர், "நல்லது! ஐய, உங்கள் மதத்தைச்சேர்ந்த ஒருவர் 'என்பெயர் கர்த்தர் ஏசு (Lord Jesus), என்று எழுதச் சொன்னால் தாங்கள் அதனை ஒப்புவீர்களா?" என்று எதிர் வினவினர். அவ்வறிவுரை செவிப்பட்டதும் அத்துரைமகனார், "ஆ! அப்படியா! 'கர்த்தர் ஏசு' என்னும் பெயரை நம்போன்ற ஒருவர் அப்படியே தமக்கு வைத்துக்கொள்வது பெருங்குற்றம்! அப்படியே உங்கள் சமயாசிரியர் பெயரை இவர் சிறிதும் மாற்றாமல் வைத்துக் கொண்டதும் பெருங்குற்றந்தான்!" என்று நாயகரவர்கள் கருத்தோடு உடன்பட்டு மொழிந்து அவர்களின் நுட்ப அறிவையுஞ் சமயப்பற்றையும் வியந்தனர்.

இன்னும், நாயகரவர்கள் நகராண்மைக் கழகத்தில் வேலையில் அமர்தற்குமுற், சிறிதுகாலம் ஒரு தோற்கிடங்கிற் கணக்குவேலை பார்த்துவந்தனர். அங்ஙனம் பார்த்து வருகையில், ஒருநாள் ஆட்டுத் தோல் மாட்டுத்தோல்கள் தாம் இருந்த கிடங்கிற் பெரும்பெருஞ் சுமையாய் வந்திறங்கின. அவைகளைக் கண்டதும் நாயகரவர்கள் தமது உள்ளங் கணக்கு வேலையிற் செல்லப்பெறாமல், "ஐயோ! எத்தனை ஆடுமாடுகளைக் கொலைசெய்து, இத்தோல்களைக் கொண்டு வந்து விற்பனைசெய்து காசு தேடுகிறார்கள்! கொலைத் தொழிலால் வருங் காசுக்காகவா யானுங் கணக்கெழுதிப் பிழைக்கவேண்டும்!" என எண்ணி வருந்தினார்கள். அதனால், நாயகரவ்வேலையினின்றும்

உடனே விலகிப், பிறகு சென்னை நகராண்மைக் கழகத்தில் எழுத்தாளராய் அமர்ந்தனர்.

இனி, நாயகரவர்கள் சென்னை நகராண்மைக் கழகத்தில் வேலை பார்த்து வந்தது தமது முப்பத்தைந்தாம் ஆண்டு வரையிலேயாம். அக்காலத்தில் வைணவமதத்தினரும் மாயாவாதமதத்தினரும் பெருந்தொகையினராய்ப் பெருகிப், பொய்யான கதைகளை மிகுதியாகப் புனைந்துகட்டிப், பொதுமக்கள் எவர்க்குந் தெரியாத சமஸ்கிருத மொழியிற் புராணங்கள் இதிகாசங்கள் என்னும் பெயர்களால் அவை தம்மை எழுதி வைத்துக்கொண்டு, சைவசமயக் கோட்பாடுகளையும் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானையும், அவனடியார்களையும் வாய்கொண்டமட்டும் ஏசியும் பழித்தும், கைகொண்டமட்டும் அவ்வேச்சுரை பழித்துரைகளை எழுதியும். பெரும்பாலுஞ் சைவசமயத்தினராய் இருந்த பொதுமக்கள் உள்ளத்தை நிலைகலக்கி, அவரிற் பலரைத் தம்முடைய வைணவமதத்திலும் மாயாவாதமதத்திலுஞ் சேர்த்து வந்தார்கள்.

பண்டுதொட்டுப் பிறப்பு இறப்பு இல்லா ஒரே முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவத்தை ஒளிவடிவில் வைத்து வணங்கிவந்த தமிழ்மக்கள் இவ் விந்தியநாட்டிலும், இதற்குப் புறம்பேயுள்ள நாடுகளில் மேற்கே ஆங்கிலநாடு வரையிலுங் கிழக்கே மெக்சிகம் பேரூவரையிலும் பரவியிருந்தார்கள். புலப்பட்ட ஒளியுருவாகிய தீக் கொழுந்தோடு ஒப்பச் சமைத்த சிவலிங்கவடிவங்கள் இவ் விந்தியநாடெங்கணும், இதற்குப் புறம்பே மேல்கடற்கரை கீழ்கடற்கரை வரையிலுள்ள எல்லா நாடுகளிலுந் தொன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் ஆங்காங்குவைத்து வழிபாடு செய்யபபட்டு வருதலே அதற்கொரு பெருஞ்சான்றும். மற்று, இவ் விந்தியநாட்டுக்கு வடக்கேயிருந்த ஆரியரும் அவரோடொத்த மக்களுமோ நாகரிக மில்லாதவர்களாய், எந்நேரமும் உண்டிக்கும் உறையுளுக்கும் மிகவும் மிடிப்பட்டு அலைந்து திரிந்தவர்க ளென்பது, அவர்கள் தம்மிற் றலைவர்களாய் இருந்து இறந்துபட்ட இந்திரன், வருணன், மித்திரன் முதலானவர்களின் ஆவிகளை வேண்டிப்பாடிய இருக்குவேதப் பாட்டுகளால் நன்கறியக் கிடத்தலின், அம் மக்கள் அவ்வாவிகளையே தெய்வமாகக்கருதி வணங்கி, அவையிற்றுக்கு உயிர்க்கொலை வேள்விகள் வேட்டுவந்தாரல்லது, அவ்வாவிகளுக்கும்

அவைபோன்ற மற்றை எல்லா உயிர்களுக்கும் அவ்வுயிர்கள் உறையும் எல்லா உலகங்களுக்கும் முதல்வனை ஒரு முழுமுதற்கடவுளை அவர் ஒருசிறிதும் உணர்ந்தாரல்ல ரென்பது நன்கு விளங்காநிற்கின்றது. வடக்கே யிருந்தனூன்று அவர்கள் எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளை அறியும் அறிவுவிளக்கம் வாயாதொழியினும், வடக்கினின்றும் போந்து, இவ் விந்தியநாட்டுட் புகுந்து பண்டைத் தமிழ்மக்களின் பேருதவியால் நன்குவாழத் துவங்கிய பின்னவர், தமிழரில் மேன் மக்களா யிருந்தார் வழிபாடுசெய்து போந்த ஒரே முழுமுதற் கடவுளாகிய உருத்திரசிவத்தை நமபி, அதன்கண் அன்புடையராகி அதனையே வழிபட்டுத், தம்முடைய சிறுதெய்வ வணக்கத்தையும், அதன் பொருட்டுச்செய்யும் உயிர்க்கொலை வேள்வியையுங் கைவிட்டனரோ வென்றாற், சிறிதுமேயில்லை. பண்டைத்தமிழரில் நாகரிக வாழ்க்கையிற் சிறந்த பாதராகிய அரச குடியினரும், அவர்க்குக் குருவான விசுவாமித்திரரும், தங்நாடு வந்து குடியேறிய அவ்வாரியரின் உயிர்க்கொலை வேள்வியை நிறுத்தி அவரது சிறுதெய்வ வணக்கத்தை ஒழித்து, அவரைக் கொல்லா அறவொழுக்கத்திலும் உருத்திர சிவ வழிபாட்டிலும் நிலைபெறுத்துதற்கு எவ்வளவோ முயன்றுபார்த்தனர், தாம் உருத்திரன்மேல் இயற்றிய பதிகங்களையும் அவ்வுருத்திரற்கு உறையுளான பகலவன் திஙகள் தீ என்னும் மூன்றன்மேற் பாடிய பதிகங்களையும் அவர் கொணர்ந்த சிறுதெய்வப் பாட்டுகளுடன் ஊடே ஊடே சேர்த்து இருக்குவேதம் முதலியவற்றை ஒழுங்குசெய்து கொடுத்தும், அவ்வுயர்ந்த தூய சைவவொழுக்கம், ஊனுங் கள்ளும் உண்டு சிறு தெய்வங்களுக்கு வெறியாடிப் பழகிய அவ்வாரியரது மூளையில் எள்ளளவும் ஏறாமையால், அவர்கள் தாங் குருவென ஏற்றி வைத்த வசிட்டரைக் கொண்டு, விசுவாமித்திரரையும் அவரினத்தாரான தமிழரையும் அவருடைய சைவக் கோட்பாடுகளையும் பிறப்பிறப்பில்லா முழுமுதலான உருத்திர சிவத்தையும் வரையின்றியே இகழ்ந்து பாட்டுங் கதையும் படைக்கலாயினர்.

அதுமட்டுமோ! தமிழரசர் தமிழ்ச் செல்வர்களிற் சிலரை ஏமாற்றித் தம்வழிப் படுத்தி, அவர்களைக்கொண்டு பெரும்பொருள் செலவுசெய்து அவ்வெறியாட்டு வேள்விகளை அடுத்தடுத்து நடைபெறுவித்து, அம்முகத்தால் ஆரியக்குருமார் தொடர்பாகத் தமது

பிழைப்புக்கும் வழி செய்துகொண்டனர். ஆரியக் குருமாரின் சூழ்ச்சி இவ்வாறு தொடர்ந்து நடைபெற்றுத் தமிழரின பெருஞ் செல்வத்தைச் கவர்ந்து, ஆரியரைக் கொழுக்கவைத்து வருதலே. அவ்வாரியரும் தமிழருங் கலந்த கலப்பிற்றோன்றிய 'இருபிறப்பாளர்' என்னும் ஒரு தனிப்பட்ட குழுவினர் கண்டு, தாமும் அச்சூழ்ச்சியினைக் கையாளத்துவங்கித், தாம் அவ் வாரியக்குருமாருடன் சேர்ந்துகொண்டு, அவர்தம் ஆரியமொழியை நன்குபயின்று, அவர் செய்யும் வெறியாட்டு வேள்விகளை இன்னும் பலமுகமாய்ப் பெருக்கிச் செய்தற்கு வேண்டும் முறைகளையெல்லாம் மேலுமேலும் விரித்துப் 'பிராமணங்கள்' என்னும் வேள்விநூல்கள் பலப்பல இயற்றினர். இங்ஙனமாக ஆரியக்குருமாரும் இருபிறப்பாளரும் ஒருங்குசேர்ந்து வெறியாட்டு வேள்விகளை அளவின்றிப் பெருக்கிப் பிராமணங்கள் எழுதிய காலத்திலேதான், அவவிரு குழுவினரும் ஒன்றுகூடித் தாம்மட்டுமே 'விராட்புருஷனது' முகத்தினின்றுந் தோன்றிய 'பிராமணர்' ஆகவென்றும், ஏனை அரசரும், வணிகரும், ஏவலாளரும் அவன்றன் தோள், தொடை, அடிகளினின்றுந் தோன்றிப் பிராமணராகிய தமக்குங் கீழ்நின்று, தமக்காவன செய்தற்காக வகுக்கப்பட்டனரென்றும் ஒரு கதைகட்டி, அதனை இருக்குவேதத்தின் இறுதியிலும், அதற்குப்பின்வந்த நூல்களிலும் நுழைத்து விடுவாராயினர்.

இவ்வாறு ஆரியரும் அவருடன் கலந்துகொண்ட இருபிறப்பாளருந் தம்மைப் பிராமணரென்னும் மிகவுயர்ந்த ஒரு தனிவகுப்பினராக்கிக்கொண்டு, மற்றை மக்களையெல்லாந் தமக்காவனசெய்யுங் கீழ மக்களாக எட்ட நிறுத்திவைத்து, ஆரியச் சிறுதெய்வ வணக்கத்தையும், அவற்றிற்காக எடுக்கும் வெறியாட்டு வேள்விகளையும் மேன்மேற்பெருக்கி, எங்கும் இரத்தக்காடாக்கிக் குடியுங் கொலையும் வரையில் காமமுமே யாண்டும் பரவ, அவ்வாற்றால் தமிழரது செல்வமெலலாம் உறிஞ்சி, அவரையும் அவர் பாழ்படுத்திவந்தமை, கல்விவல்ல தமிழாசிரியர்க்குந் தமிழ் வேந்தர்க்கும் பிறர்க்கும் பெருந் துயரத்தை விளைப்பதாயிற்று. அதனால், அத் தமிழறிவுமிக்க சான்றோர்கள் "சாங்கியம்', 'யோகம்', 'உபநிடதம்', 'புராணம்', முதலான நூல்களை அப் பார்ப்பனக் குழுவினர் வழங்கிய வடமொழியிலேயே இயற்றி, பிறந்து - இருந்து - இறந்தபோன மக்களின் ஆவிகளாகிய சிறு தெய்

வங்களை வணங்குவதும், அவற்றிற்காக ஆடு மாடு குதிரைகளையும் மக்களையுங் கொலைசெய்துங் கட்குடித்தும் மகளிர்ப்புணர்ந்தும் வெறியாட்டு வேள்விகள் வேட்பதும் பெருந் தீவினையாமென்றும், எல்லாம்வல்ல ஒரே முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவத்தை அன்பினால் அகங் குழைந்துருகி வாழ்த்துவதும் வணங்குவதுமே பிறவியைத் தூய்தாக்குமென்றும், ஒரேகடவுளாற் படைக்கப்பட்டு அவர்கடுப் புதல்வர்களாம் பேருரிமைவாய்ந்த மக்களுட் பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு சிறிதுமில்லையென்றும், மக்கட் பிறவியைப் பாழாக்குங் குடி கொலை தீயகாமம் சிறுதெய்வ வணக்கம் என்பவைகளை மிகுத்துப்பேசும் இருக்கு முதலான வேதப்பகுதிகளும் பிராமணப் பகுதிகளும் இழிக்கத்தக்கனவாமென்றும் அறிவுரைகூறி ஆரிய இனத்தார்க்கும் அவர் வலையிற் சிக்கிய தந் தமிழ்மக்கட்கும் நல்லறிவுச் சுடர் கொளுவுவாராயினர்.

இங்ஙனமாக, ஆரியக் குருமார்க்கும் அவரொடு கலந்துகொண்ட இருபிறப்பாளர்க்கும் நல்லறிவுச்சுடர் கொளுவும் பொருட்டுத் தமிழாசிரியருந் தமிழ் வேந்தர்களும் வடமொழியில் ஆக்கிய நூல்களுள் 'உபநிடதங்கள்' எனப் பெயரிய நூல்களே தலை சிறந்தனவாய் விளங்குகின்றன. அவ்வுபநிடதங்களிற் சொல்லப்பட்ட எல்லாம் வல்ல இறைவனாகிய சிவபிரான் தனிப்பெருஞ் சிறப்பினையும், ஓவாப் பிறப்பு இறப்பு வட்டத்திற் கிடந்து சுழன்று துன்புறும் மக்கள் தேவர் முதலான சிற்றுயிர்கள் அத்துன்பம் நீங்கி இறைவனோடு ஒன்றுகூடி அவன் றிருவருளின்பத்திற் றோய்ந்து மகிழ்ந்திருக்குமாற்றினையும் அறிவின்மிக்காரே யன்றி, அதிற் குறைந்தார் உணரமாட்டாராயினர். அதனால், அவ்வுபநிடத காலத்திற்குப் பின்வந்த 'சூதர்' 'வியாசர்' முதலான தமிழாசிரியர்கள், கைக்கும் மருந்தினை ஊத தன் மகவுக்கு அன்னையானவள் அதனைக் கன்னலுட் பொதிந்தூட்டுதல்போலப், பலவேறு கதைகளைப்படைத்து, அவற்றின் வாயிலாகச் சிவத்தின் இயல்பும், உயிரின் இயல்பும், உயிரைப் பொதிந்த மும்மல இயல்பும், மும்மலக் கட்டுவிட்டு உயிர் சிவத்தைத் தலைக்கூடிப் பேரின்பம் நுகருமாறும் எல்லாம் அறிவிற் குறைந்த அப்பொதுமக்கட்கு நன்கினிது விளக்குவான் புகுந்து, 'புராணங்கள்,' 'இதிகாசங்கள்' முதலான நூல்களை வடமொழி தென்மொழிகளில்

இயற்றி வைத்தனர். ஆகவே, பழைய இருக்கு, எசுர் முதலான வேதங்களில் தமிழாசிரியர் சேர்த்துவைத்த பகுதிகளில் உருத்திரசிவ வழிபாடும் அதன் ஏற்றமுமே காணப்படுமென்றாந்; தமிழாசிரியரே முழுதும் இயற்றிய 'சாங்கியம்', 'யோகம்' 'உபநிடதங்கள்', பழைய 'புராணங்கள்', 'இதிகாசங்கள்' என்பவற்றிலெல்லாம் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரான் றனிப்பெருஞ் சிறப்பும் உயிர்த்தொகுதியிற் சேர்ந்த ஆரிய தெய்வங்களின் இழிபும், அவற்றை வழிபடுதலால் உயிர்கள் பிறவித்துன்பம் நீங்கப் பெறாமையும், அவற்றின் பொருட்டுச் செய்யும் ஆரிய உயிர்க்கொலை வேள்விகள் பெருந் தீவினை பயப்பவாதலும், இறைவனடி சேர்ந்தார்க்கே பிறவித்துன்பம் அற்றுப் பேரின்பம் வாய்த்தலும், இன்னும் இவைபோல்வன பிறவும் வற்புறுத்தப் படுகின்றனவென்றும் நினைவிற் பதித்தல்வேண்டும்.

இவ்வாறு பண்டைத் தமிழாசிரியர் முழுமுதற் கடவுள் இருப்பும் இயல்புந் தேற்றி வடமொழியிற் செய்துவைத்த நூல்களைப் பயின்றும், ஆரியரும் அவரை முழுதும் பின்பற்றிய பார்ப்பனரும் உயர்ந்த முழுமுதற் கடவுள் வணக்கத்தில் அறிவு செல்லமாட்டாத தீவினையுடையராய், இழிந்த பல சிறுதெய்வ வணக்கத்திலும் அவற்றின்பொருட்டு எடுக்கும் வெறியாட்டுவேள்விகளிலுமே மனம்ஈர்க்கப் பட்டுப் பின்னும் பின்னும் அவற்றையே கடைப்பிடியாய்க் கொண்டு ஒழுகலாயினர்! அதுமட்டுமோ! முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரானை வணக்கத்தைப் பொதுமக்கள் கைக்கொளாது தமது சிறுதெய்வ வணக்கத்தையே அவர்கள் இறுக்கமாய்ப் பிடித்துக்கொளல் வேண்டியுந், தாம் எடுக்கும் வெறியாட்டுவேள்விகளே அவற்றைச் செய்வார்க்கு இம்மைமறுமை நலங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே பயக்க வல்லன என்னும் ஒரு பெரும்பிழையான எண்ணத்தை அவர்களுள்ளத்திற் பதித்தல்வேண்டியும் அவ்வாரியப் பார்ப்பனர் தாமும் பலப்பல கதைகளைப் பிற்பிற்காலங்களிற் படைத்து, முன்னே தமிழாசிரியர் இயற்றிவைத்த புராண இதிகாசங்களில் அவற்றை நுழைத்ததுமல்லாமல், வேறு தனிநூல்களாகவும் அவையிற்றைச் செய்து வைத்தார்கள். அதுவேயுமன்றித், தமது சிறுதெய்வ வணக்கத்திற்குந் தாம்எடுக்கும் வெறியாட்டுவேள்விகட்கும் ஒத்துநின்றாரை 'முனிவர்கள்' 'இருடிகள்' என்றும், அவைதமக்குத் துணையாயும் உதவியாயும்

நின்ற அரசர் சிலரை 'விஷ்ணுவின் அவதாரங்கள்' என்றும், அவை
யிரண்டிற்கும் மாறாய்நின்ற அரசர்களை 'ராக்ஷஸர்கள்' என்றுந் தாம்
புதிதுபடைத்த வடநூல்களில் அவ்வாரியப் பார்ப்பனர் வரைந்து
வைத்தனர். முன்னமே, தமிழாசிரியர் இயற்றிய 'பாரதம்' என்னும்
இதிகாசநூல் சிவபிரான்றன் முழுமுதன்மையும், அவனை வழிபட்
டுய்ந்த அரசர் வரலாறுந் தெரிப்பதொன்றாகவும், அவனைமாந்தரைப்
போல் தாய்வயிற்றிற் பிறந்து பகைவர்களாற் பெரிதும் நலியப்
பெற்றுக் கடைசியில் ஒரு வேடன் எய்த அம்பால் இறந்தொழிந்த
'கிருஷ்ணனை' விஷ்ணுவின் அவதாரமென ஒருபொய்யுரை புனைந்து
கட்டி, அவன் செய்யாத ஆண்மைச்செயல்களை அவன்செய்தனவாகப்
படைத்தெழுதி, அவைதம்மை யெல்லாம் அப் பாரத நூலின் இடை
யிடையே அப்பார்ப்பனர் நுழைத்துவிட்டனர். அஃதொன்றோ!
தசரதமன்னனின் மகனான இராமன் எனபவன் இத்தென்னாட்டின்
தெற்கேயுள்ள இலங்கைக்குச் சென்றதில்லையாகவும், பத்துத்தலையும்
இருபதுகைகளும் உடைய இராவணன் என்னும் ஓர் அரக்கஅரசன்
அவ்விலங்கையை அரசாண்டான் என்பதற்கு ஏதொருசான்றும்
இல்லையாகவும், அவ்வரக்க அரசனாற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்ட சீதை
யாகிய தன்மனைவியை மீட்டுக்கொளற்பொருட்டு அவ்விராமன்
குரங்குகளைத் துணைகூட்டிச்சென்று அவ்வரக்கனை மடித்து அவளை
மீட்டான் என்னும் ஒரு பெரும்பொய்யான கதையைப் புனைந்து
கட்டி, இராமனும் விஷ்ணுவின் அவதாரம்என நாட்டுதற்கு 'இராமா
யணம்' என்னும் ஒரு புதிய இதிகாசநூலையும் அப்பார்ப்பனர் அதன்
பின் இயற்றி வழங்கவிட்டனர். இங்ஙனமே, பிறப்பு இறப்பில்லாக்
கடவுளுக்குப் பல பிறப்புகளை (அவதாரங்களை)க் கற்பித்துப் 'பாக
வதம்' முதலான பொய்ந்நூல்களைப் பின்னும் பின்னும் இயற்றி
வைத்ததுமல்லாமற், பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற் சிவத்தை
யும் அவற்றின்கண் இகழ்ந்து பேசுவாராயினர்.

இவ்வாறு ஆரியப் பார்ப்பனரில் ஒருசாரார் மக்களைக் கடவுளாக்
கிப் பொய்யான கதைகளைப் பெருக்கிப், பொதுமக்கள் எல்லாம
வல்ல ஒரே முழுமுதற் கடவுளான சிவத்தை வணங்கவொட்டாமற்
றடைசெய்துவர, மற்றொரு சாரார் வடமொழிப் பழைய நூல்கட்கு
முற்றும் மாறாக 'மாயாவாதம்' எனப்பெயரிய ஒரு பொல்லாத

கொள்கையைப் புதிது படைத்து, அதற்கு 'வேதாந்தம்' எனப் பெயர் புனைந்து, இந்து மக்களிற் சிறிது கற்றவர்களுந் துறவாடை பூண்டவர்களுமெல்லாம் அதனையே கடைப்பிடித்து ஒழுகுமாறு செய்து விட்டனர். இம்மாயாவாதக்கொள்கையைப் பொல்லாததென்று ஏன் கூறினேமென்றால்; அறியாமை யிருளிற் புதைந்து தம்மையும் அறியாமல் தந் தலைவனையும் அறியாமற் பெரிதுந் துன்புற்றுக் கொண்டிருக்கும் எண்ணிறந்த கோடியுயிர்களையும் எல்லாம்வல்ல இறைவன் கண்டு இரங்கி, அவைதம் அறியாமை நீக்கி, அவை தமக்கு அறிவும் இன்பமுந் தருதற்பொருட்டே, புலனறிவுக்கு எட்டாத மிக நுண்ணிய நிலையி லிருந்த 'மாயை' என்னும் உள்பொருளிலிருந்து, பல திறப்பட்ட உடம்புகளையும், அவ்வுடம்புகளுலவுதற்கு இந்நிலவுலகம் போன்ற பலகோடி யுலகங்களையும், அவ்வுடம்புகளில் வியக்கத்தக்க பல உறுப்புகளையும், அவ்வுறுப்புகளின் வாயிலாய் நுகர்தற்குப் பல் சுவைப் பண்டங்களையும் படைத்து, அவையிற்றை அவ்வுயிர்கட்குக் கொடுத்திருக்கின்றான். அங்ஙனங் கொடுத்திருக்கும் உடம்புகளில், மற்றை யுயிர்களைப்போல் மக்கள் உயிருந் தங்கியிருந்து, இவ்வுலகத்துள்ள பல்சுவைப் பொருள்களையுந் தம்முடம்பின் அகத்தும் புறத்தும் அமைந்த மனம் விழி முதலான கருவிகளால் நுகர்ந்து அறிவும் இன்பமும் பெற்று வருகின்றன. இங்ஙனம் இறைவன் அருள் கூர்ந்து கொடுத்த உடம்பு, உடம்பினுறுப்புகள், உலகம், உலகத்துப் பொருள்களால் அளவிறந்த பயனை அடைந்து வரும் மக்கள், இவ் வமைப்புகளையெல்லாம் முற்றும்மறந்து, 'இவையெல்லாம் பொய்!' என்று வாய்ப்பறையறைதல் எத்துணைப் பொல்லாதது! மேலும், 'இவையெல்லாம் பொய்யாய் ஒழியினும், இவற்றைச் சான்றாக நின்று நோக்கிக்கொண்டிருக்குங் கடவுளாகிய நான்மட்டுமே மெய்! என்னின் வேறாய்க் கடவுளென்று ஒரு தனிப்பொருள் இல்லை!' எனக் கரைவது இன்னும் எத்துணைப் பொல்லாங்குடையது! தன் னுடம்பின்கண் தான் அறியாமலே வளரும் ஒரு மயிரிழையைத் தானும் ஆக்கமாட்டாதவனை, தனக்கு வெளியே நிலத்தின்கண் முளைக்கும் ஒரு சிறு புல்லைத்தானும் படைக்கமாட்டாதவனை ஒரு புல்லிய மகன், பிறக்குங்காலும் இறக்குங்காலுந் தன்நிலை இன்னதெனத் தானே அறியாதவனை ஒரு பேதைமகன், தான் இந்நிலத்

தின்கண் வாழுஞ் சிறு வாழ்நாள் எல்லையிலும் பல்பிழைசெய்து நோயுந் துன்பமுங் கவலையும் வறுமையும் எய்தி மடிவானான ஒரு மட்டி மகன் தன் உண்மை நிலையை முற்றும் மறந்து, தன் இறைவன் தனக்குச்செய்த ஒப்புயர்வில்லாப் பெருநன்றியை முழுதும் மறந்து யானே கடவுளென்றும் என்னைத்தவிர வேறொரு கடவுளில்லையென்றுங் கழறுவனாயின், அதனினும் பொல்லாங்கு மிக்கது பிறிதுண்டோ? கூறுமின்! இக்காரணம் பற்றியே மாயாவாதம் பொல்லாததென்றும்.

மேற்சொல்லியவாறு, கடவுளை மக்களாக்கிய ஒருசார் பார்ப்பனக் கொள்கையும், மக்களைக் கடவுளாக்கிய பிறிதொரு சார் பார்ப்பனக் கொள்கையும் பின்றைக்கால வடநூல்களிற் பெரிது கலந்து, நம் இந்து மக்களைப் பொய்ந்நெறியிற் புகுத்தி, அவர் தனித்தலைமைப் பெருங் கடவுளை யுணர்ந்து அவன்றன் அருட்பேரின்பத்திற் படிந்திருக்கவொட்டாது தடைசெய்த பிறழ்ச்சிகளெல்லாம், இத்தென்றமிழ்நாட்டிற் சோமசுந்தர நாயகர் தோன்றி யிராவிட்டால் எவர்க்குமே புலனாகாது போயிருக்கும். அதனால், நம்மனோர் தமது பிறவிப்பயனை இழந்தே போயிருப்பர்! ஆனால், அங்ஙனம் ஆகாமைப் பொருட்டு அவரை இறைவன் இங்ஙன் றோற்றுவித்தது ஒரு பேரருள்!

நாயகரவர்கள் சைவசித்தாந்த உண்மைகளை விளக்கத் துவங்கிய காலத்தில், வைணவப் பார்ப்பனராற் சில நூற்றாண்டுகளாகக் கட்டிவிடப்பட்ட கட்டுக்கதைகளும் புரட்டுகளுமே எங்கும் பரவி வழங்கலாயின. வடமொழியையும் அதன்கண் உள்ள நூல்களையும் பார்ப்பனரன்றி வேறு குலத்தவர் எவரும் ஓதலாகாது என்னும் ஒரு கற்பனையை யுண்டாக்கி அதனை அவர்கள் மற்றையோர்க்கு வற்புறுத்திச் சொல்லி வந்தமையாலும், பார்ப்பனரல்லாதார்க்கு வடநூல் கற்பிக்கும் பள்ளிக்கூடங்களாதல் ஆசிரியர்களாதல் இல்லாமையாலும், பார்ப்பனரல்லாதார் வடநூற்பயிற்சி செய்வது சிறிதும் இயலாதாயிற்று. வடமொழி தென்மொழி ஆங்கிலமொழிப் பயிற்சி எங்கும் பரவியிருக்கும் இந்நாளிலுங்கூடப், பார்ப்பனரல்லாதார் வடநூல் கற்றற்கு, வடமொழிக்கல்லூரிகளில் இடந் தரப்படாதிருக்கையில், வடமொழி தென்மொழிப்பயிற்சி அருகிய அந்நாளிற் பார்ப்பனரல்

லாத தமிழ்மக்கள் அவற்றை எளிதிலே கற்றறிதல் இயலுமோ என் பதை நன்கு எண்ணிப்பாருங்கள்! ஆகவே, பார்ப்பனர்கள் தமதுயர் வுக்குந் தமது நலத்திற்குந் தமது கொள்கைக்கும் வேண்டுவனவெல் லாந் தாம் வேண்டுமட்டுங் காலங்கடோறும் படைத்து, அவைதம்மைப் பழைய வடநூல்களில் நுழைத்து வைத்ததுமல்லாமற், புதுப் புது நூல்களாகவும் இயற்றி, அவை யெல்லாங் கடவுளால் அருளிச்செய் யப் பட்டவைகளென மொழிந்து, தாஞ் செய்த புரட்டுகளிலுள்ள பொய்ம்மைகளை யுணர்ந்தவர்கள் கேட்க வொட்டாமல் அவர்கள் வாயையும் அடைத்து விட்டார்கள். இவ்வாறு ஓராயிர ஆண்டுகளாக வைணவப் பார்ப்பனர்களும் மாயாவாதப் பார்ப்பனர்களுங் கட்டிய கட்டுக் கதைகளுங் கொள்கைகளும் இத்தென்றமிழ் நாடெங்கும் பரவி வருகையில், மெய்கண்டதேவ நாயனாரும் அவர்தம் மாணாக்க ரும் அவர் வழிவந்த ஆசிரியர்களுந் தோன்றி அவற்றின் பொய்ம்மை காட்டிச் சைவசித்தாந்த உண்மை தேற்றிச் சிவஞானபோதம், சிவ ஞான சித்தியார் முதலான மெய்ந் நூல்கள் அருளிச்செய்து, தமிழ் மக்கள் உண்மை கடைப்பிடித்து உயர்நெறி தலைக்கூடச் செய்தனர். அவர்கட்குப்பின் சீகாழிச் சிற்றம்பல நாடிகளும் அவர்தம் மாணாக்க ருந் தோன்றிச் சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை எங்கும் பரவச்செய்த னர். அவர்கட்குப் பின் குமரகுருபர சுவாமிகள் தாயுமான சுவாமிகள் தோன்றிச் சைவ சித்தாந்த உட்பொருள்களை எங்கணும் விளங்கச் செய்தனர்.

இதே காலத்தில் அப்பைய தீட்சிதரும் அரதத்த சிவாசாரியாருந் தோன்றி வடமொழி மெய்ந்நூற் பொருள்களை விரிவாக எடுத்துக் காட்டி அவை முற்றுஞ் சிவபிரான் முழு முதன்மையினையே விளக் குதலும், அவற்றிற்கு மாறாகப் பின்வந்தாராற் செய்யப்பட்ட வட மொழிப் பொய்ந்நூல்கள் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவத்தைப் பழித் துப்பேசிப், பல பிறவியிற் பிறந்துழன்று மாண்ட மக்களாகிய அரசர் களை முழுமுதற் கடவுளாக்கித் தீவினை பெருக்குதலும் பிரித்தினிது விளங்கத் தெருட்டினார்களாயினும், அவர்கள் இயற்றிய நூல்களெல் லாஞ் சொல் வழக்கில் இல்லாத வடமொழியில் ஆக்கப்பட்டிருத்த லின் அவை வடமொழிவல்லார்க்கன்றி அஃதறியாத ஏனைப் பொது

மக்கட்குத், தமிழாசிரியர் இயற்றிய நூல்களைப்போற், பயன் படுதல் இலவாயின.

இனித், தாயுமானசுவாமிகளுக்குப் பின், வடமொழிக் கடலுந் தென்றமிழ்க் கடலும் ஒருங்கு நிலைகண்டுணர்ந்த மாதவச் சிவஞான முனிவரர் தோன்றி வடமொழி மெய்ந்நூற் கருத்துஞ் செந்தமிழ் முடிபுந் தேற்றிச் சிவஞான போதச் சிற்றுரை பேருரைகளுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியும் இயற்றி யருளினர். இவ்வருந் தவப் பேராசிரியர் அருளிச்செய்த உரை நூல்களே தமிழின் முதன் மையுஞ் சிவத்தின் முதன்மையும் ஐயந்திரிபற உணர்த்தித் தமிழ் மக்கள் பொய்ச் சமயம் புகாமற் சைவசித்தாந்தத் துறையிற் படிந்து எல்லாம்வல்ல இறைவன்றன் திருவருட்பேரின்ப வமிழ்தை ஆரநுகர்ந்து இன்புற்றிருக்கச் செய்யுந் திறத்தவாய்த் துலங்கலாயின.

என்றாலும், வடமொழிப் பின்னூல்கள் இயற்றிய மாயாவாத வைணவக் கொள்கையினர், வடமொழி முன்னூற் பெருங்கொள்கைகளுக்கு முழுமாறாகப் புனைந்து கட்டிய புனைசுருட்டுகள் அத்தனையும் ஒருங்கே தெரிந்து அவற்றால் எம்போல்வார் மயங்காமல் இருத்தற்கு ஆசிரியர் சிவஞானமுனிவர்தம் உரைநூல்களும் உதவிசெய்வன அல்ல. மற்று, ஆசிரியர் சோமசுந்தர நாயகர் இயற்றி வெளியிட்ட நூல்களே, மாயாவாத வைணவக் குழுவினர் வடமொழியிற் செய்திருக்கும் புனைசுருட்டுகள் முற்றும் விளங்க எடுத்துக் காட்டி, அவற்றின் பொய்ம்மையில் எவரும் மயங்காதிருக்கச் செய்யும் அரும் பெருந் திறல் வாய்ந்தனவாய்த் திகழ்கின்றன.

நாயகரவர்கள் இத்தகைய தம் அருமருந்தன்ன நூல்களிற் சிலவற்றைத், தாம் சென்னை நகராண்மைக் கழகத்தில் அமர்தற்கு முன்னும், அதன்கண் அமர்ந்து அதன் வேலையைச் செவ்வனே பார்த்து வந்த காலத்தும் இயற்றி வெளியிட்டு வந்தனராயினும், அவர்கள் தமது ௩௫-ஆம் ஆண்டில் அவ் வேலையினின்றும் விலகிய பின்னரே தான், தம்மறிவையும் முயற்சியையும் மாயாவாத வைணவ மறுப்புரை நூல்கள் இயற்றுவதிலும், இத்தென்னாடெங்குஞ் சென்று நூற்றுக் கணக்கான விரிவுரைகள் நிகழ்த்துவதிலும் முழுதுஞ் செலுத்தலானார்கள்.

நாயகரவர்கள் சென்னை நகராண்மைக்கழக வேலையினின்றும் நீங்கிய காலம் கி. பி. 1881-ஆம் ஆண்டென்று 'சித்தாந்த தீபிகை' என்னும் ஆங்கில வெளியீட்டின் நான்காம் மலர் ஒன்பதாம் இதழிற் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவ் வலுவலினின்றும் அவர்கள் நீங்க வேண்டி நேர்ந்தகாரணத்தை அவர்களே எமக்கு நேரிற்றெரிவித்தனர்கள். அதுவருமாறு: நாயகரவர்கள் சிவபிரான் றிருக்கோயிற்றிருவிழாக களுக்குச்சென்று இறைவனை வணங்குவதிலும், அவ் விழாக்களுக்கு வரும் பெருந்திரளான மக்கட் கூட்டத்தைக் காண்பதிலும் மிக்க விருப்பம் வாய்ந்தவர்கள். திருவொற்றியூர் மகிழடி விழாவுக்குந், திரு மயிலாப்பூர் அறுபத்து மூவர் விழாவுக்கும் எம்மைத் தம்முடன் அவர்கள் அழைத்துச் சென்றதுண்டு. அக்காலங்களில் அவர்கட்குண்டான மனக்கிளர்ச்சியினைக் கண்டு யாம் மிகவும் வியப்புற்றேம். பெருந்திரளான மக்கட் கூட்டத்திடையே இறைவன் திருவுருவம் ஆடையணி கலங்களாலும் மலர் மாலைகளாலும் ஒப்பனை செய்யப்பட்டு, இசைக் கருவி முழக்கத்துடனும், அன்பர்களிடம் 'அர, அர' என்னும் ஓசையுடனும் வருதலைக் கண்டபோது, அவர்களுடைய கைகளிரண்டுந் தலைமேற் கூம்ப, அவர்கள் கண்களிலிருந்து நீர் வரிவரியாய் ஒழுக முழுதும் அன்பின் வழியராய் அவர்கள் நின்றநிலை எமது கன்னெஞ்சத்தையும் உருகச்செய்தது! நாயகரவர்கள் திருவுருவ வழிபாட்டின் இன்றியமையாமையினை நன்குவிளக்கி அர்ச்சா தீபம் எனப் பெயரிய ஓர் அரியநூல் எழுதிய வளவில் நில்லாது, தாம் எழுதியபடியே அவ வழிபாட்டில் உள்ளம் ஈடுபட்டு நின்றமை, அவர்கள் தாம் உண்மையென ஆராய்ந்து கண்ட துறையிற் காட்சி மட்டில் அமையாது செய்கையிலும் அதனைப் புலப்படுத்தும் வாய்மையினர் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது. இவ்வாறு திருவொற்றியூர் திருமயிலாப்பூர்த் திருவிழாக்களுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்குதலிற் கடைப்பிடியாய் நின்ற நாயகரவர்கள் 1881-ஆம் ஆண்டு திருவொற்றியூரில் நிகழ்வதான மகிழடித் திருவிழாவுக்குச் செல்லல் வேண்டி அன்றைப் பிற்பகலுக்கு விடுதி தருமாறு தமக்கு மேலுள்ள நகராண்மைக் கழகத் தலைவரை வேண்டினர். ஆனல், அத்தலைவரோ நோய் முதலான இன்றியமையாத காரணங்களாலன்றி, இத்தன்மையவாம் புல்லிய காரணங்கள்பற்றி விடுதி தரல் ஆகாதென்றார். அதுகேட்ட

நாயகர் உளம் வருந்தி "யான் பொய் சொல்ல மாட்டாமல் மெய்யே சொல்லி அரைநாள் விடுதி கேட்டால் அதனைக் கொடுக்கலாகாதென் றும், அது புல்லிய காரணமென்றும் புகலுகின்றீர்கள்! ஆனற், பொய்க்காரணங் கற்பித்துச் சொல்லி விடுதி கேட்பாரெல்லாம் அதனை எளிதிலே பெறுகின்றனர்! பொய் கூறிப் பிழைப்பதிலும், அதற்கேதுவான இவ்வேலையினின்றும் யான் விலகுதலே தகுவது" எனக் கூறி, அவ்வேலையை உடனே விட்டொழிந்தார்கள்.

தமது ௩௫-ஆம் ஆண்டிற்குமுன் நாயகர் ஆற்றிய சைவத்தொண்டு

நாயகரவர்கள் மாயாவாத மதத்தைத் தழுவியிருந்த தமது இளமைக்காலத்தில் முதன்முதல் உரைநடையில் இயற்றி வெளியிட்ட மறுப்புநூல் வேதபாஹ்ய சமாஜ கண்டனமாகுமென்பதும், அந்நூல் வெளிவந்த ஆண்டு கி. பி. 1868 ஆகையால் அப்போது அவர்கட்கு அகவை ௨௨-ஆயதென்பதும் முன்னரே குறிப்பிட்டிருக்கின்றேம். அதற்குப்பின் ஐந்தாண்டுகள்கழித்து 1873-ஆம்ஆண்டிற் சிவாதிக்ய ரத்நாவளி என்னும் மிகச்சிறந்த ஆராய்ச்சி மறுப்புரைநூல் நாயகரவர்களால் இயற்றப்பட்டுச் சுந்தர சிவாசாரிய சுவாமி என்னும் ஒரு துறவி பெயரால் வெளியிடப் பட்டுளது. நாயகரவர்கள் தாம் இயற்றிய நூல்களைத் தமது பெயராலுந் தம்நண்பர் மாணுக்கர் பெயராலுந் தாம் வெளியிடும் வழக்கத்தைத் தமது 'ஆசாரியபிரபாவ' நூலில் (௧௯௪-ஆ-ம் பக்கம்) குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். அப்போது நாயகருக்கு அகவை ௨௭. இவ்வைந்தாண்டுகட் கிடையில் எப்போது நாயகரவர்கள் மாயாவாத மதத்தை விட்டொழித்துச் சைவசித்தாந்தக் கொள்கையினைத் தழுவினார்கள் என்பது புலப்படவில்லை. என்றாலுஞ், சிவாதிக்ய ரத்நாவளி முதற் பாகத்திலேயே அவர்கள் வடநூற்கடலுஞ் சைவசித்தாந்த நூற்கடலுந் துருவி ஆராய்ந்தெடுத்துவிளக்கியிருக்கும் அரும்பெரும் பொருட் பரப்பின் றன்மையினை உற்று நோக்குங்கால், அவர்கள் 'வேதபாஹ்ய சமாஜ கண்டனம்' எழுதி வெளியிட்ட ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே மாயாவாத மருள் நீங்கிச் சைவசித்தாந்தத் தெருள் தலைக்கூடப் பெற்றாராகல் வேண்டுமென்பது உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது.

இனி, நாயகரவர்கள் சைவசித்தாந்த உண்மை தெளிந்து, பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற் கடவுட் டன்மை சிவபிரான் ஒருவர்மேற்றாகவே வைத்துப் பழைய வடநூல் தமிழ்நூல்களெல்லாம் ஒரு முகமாய் நின்று ஒத்துரைக்கக் காண்டலானும், மற்று விஷ்ணுவோ பத்துப் பிறவிகளிற் பிறந்துழன்று பின் மாய்ந்தாரென்று அவருடைய அருஞ்செயல்களைக் கூறுவான் புகுந்த 'பாகவதம்' முதலான விஷ்ணு

புராணங்களை வெளிப்படையாய்க் கூறக்காண்டலானும், அங்ஙனமே 'நான்முகன்' 'இந்திரன்' முதலான ஏனைத் தேவர்களும் பிறந்து வளர்ந்து மாண்டாரென அவரவரைச் சிறப்பித்துக் கூறும் புராணங்களை தெற்றென விளம்பக் காண்டலானும், மக்களெல்லாருந் தம் போன்ற மக்களைக் கடவுளராகப் பிறழ நினைந்து அவரையே வழி பட்டு, உண்மை முழுமுதற் கடவுளாகிய பிறப்பிறப்பு இல்லாச் சிவத்தை வழிபடாமல் தமது பிறவிப்பயனை இழந்து பொய்ந் நினை வில் மாண்டுபோத லாகாதென உள்ளத்தெண்ணி, அவரைப் பொய்ந் நெறியினின்றுந் திருப்பிச் சைவசித்தாந்த மெய்ந்நெறியிற் செலுத் திச் சிவ வழிபாட்டில் தலைப்படுவிக்க முனைந்தார்கள்.

இவ்விந்திய நாட்டிற் சிவபிரானை வழிபடுஞ் சைவ சமயமும் விஷ்ணுவை வழிபடும் வைணவ சமயமும் அன்றி வேறு சமயங்கள் இல்லாமை நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று. பண்டைநாளிலிருந்த மக்கள் இறைவனை அப்பனாகவும் இறைவியை அம்மையாகவும் வைத்து வணங்கிவந்தார்கள். அங்ஙனம் வணங்கிவந்த வரையில் அம்மக்களுள் ஏதொரு வேற்றுமையும் உண்டாயதில்லை. மற்றுக், காலஞ் செல்லச் செல்ல இறைவியை வணங்கி வந்த குழுவினர், கடவுளைப் பெண் வடிவில் வைத்து வணங்குதலை இழிவாகக் கருதி, அதனையுந் திரு மால் என்னும் ஆண்வடிவாக்கி வணங்கத் தலைப்பட்டு, முன்னமே கடவுளை ஆணுருவில்வைத்து வணங்கி வந்த குழுவினரிலிருந்துந் தம்மை வேறுபிரித்துக் கொண்டார்கள். இங்ஙனம் பிரிவும் வேற்று மையும் உண்டாகவே, இறைவனை வணங்கிய குழுவினர் 'சைவர்' எனவும், இறைவியை விஷ்ணு வென்னும் ஆண்வடிவாக்கிய குழுவி னர் 'வைணவர்' எனவும் வேறுவேறு பெயர் பெறலாயினர். அங்ங னம் வைணவர் இறைவியை ஆண்வடிவாகக் கற்பித்துக்கொண்டா லும், விஷ்ணுவோ தமக்குரிய பெண்வடிவை இடையிடையே மேற் கொண்டு சிவபிரானைக் கூடி ஐயனார் முதலான பிள்ளைகளைப்பெற்றா ரெனவும், நான்முகனாகிய பிரமன் திருமாலின் கொப்பூழினின்றும் பிறந்தானெனவும் வடமொழிப் புராணநூல்களே நன்கெடுத்துரைப் பக் காண்டலின் திருமால் இறைவியாகிய பார்வதியே யல்லாமற் பிறர் அல்லரென்பது ஐயுறவின்றித் துணியப்படும். இறைவியாகிய உமை இறைவனோடொத்த சிறப்பினளேயன்றி அவனிற் சிறிதுங்

குறைந்தவள் அல்லள். இறைவனாகிய சிவபிரான் சிவந்த ஒளிவடிவி னன்; இறைவியாகிய உமை நீல ஒளிவடிவினள்; தூய ஒளிவடிவிற் றிரண்ட இரண்டு உருவுகளில் எஃது உயர்ந்தது? எது தாழ்ந்தது? எம்போற் றாய்வயிற்றிற் பிறக்கும் மக்களல்லரோ ஊனுங் குருதியும் மலமும் முடைநாற்றமும் நிரம்பிய அருவருப்பான உடம்பு உடைய வர்கள்? நம் மக்களுள் ஆண்பாலார் பெண்பாலார் அனைவரும் அரு வருப்பான உடம்புடையரே யாவர்; இவருள் ஆண்பாலாரை உயர்ந் தவரெனவும், பெண்பாலாரைத் தாழ்ந்தவரெனவும் நம்மனோர் பிழை யாகக் கருதுவதுபோலச், சிவபிரானை உயர்ந்தவரெனவும், அம்மை யைத் தாழ்ந்தவளெனவும் பண்டிருந்த நம் முன்னோரில் ஒருசாரார் எண்ணியது பெரும்பிழை; மன்னிக்கப்படாத பெருங்குற்றமுமாம். அங்ஙனம் பிழையாக எண்ணியதோடு, இறைவியை ஆண்வடிவான திருமால்ஆக்கி, அவ்வளவில் அமையாமல், அத்திருமாலினுஞ் சிவ பிரானைத் தாழ்ந்தவராக்குதற்குப் பல பொய்யான புராண கதைகளை யும் பின்நாட்களில் வந்த வைணவர்கள் புதிய புதியவாய்ப் படைத்து, நம் மக்களுட் பண்டிருந்த ஒற்றுமையினையும் அன்பையுஞ் சிதைத் தார்கள். வைணவர்களால் தொழப்படும் முதலாழ்வார்கள் மூவரிற் பொய்கையாழ்வார், பேயாழ்வார் காலம்வரையிற் சைவத்திற் கும் வைணவத்திற்கும் எதொரு வேற்றுமையும் உண்டாகவில்லை. இவ்வாழ்வார்கள் இருவரும் அருளிச்செய்த பாடல்களில், இறைவன் திருவுருவம் வலதுபுறத்திற் சிவபிரான்வடிவும் இடதுபுறத்தில் திரு மால் வடிவும் ஒருங்குகலந்து ஒன்றாகவே துலங்காநிற்கின்றது என்று தெளிவாகவே எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பொய்கை யாழ்வார் அருளிச்செய்த முதற் றிருவந்தாதியில்,

"அரன் நாரணன் நாமம் ஆன்விடைபுள் ஊர்தி
உரைநூல்மறை, உறையுங்கோயில்—வரைநீர்
கருமம் அழிப்பு அளிப்புக் கையதுவேல் நேமி
உருவம் எரி கார்மேனி ஒன்று" எனவும்,

"பொன்திகழு மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்
நின்றுலகந் தாய நெடுமாலும்—என்றும்
இருவர் அங்கத்தால் திரிவரேனும் ஒருவன்
ஒருவன் அங்கத் தென்றும் உளன்!' எனவுஞ் சிவ வுருவுந் திரு

மாலுருவும் ஓர் உருவாய் வைத்துக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இங்ஙனமே பேயாழ்வார் அருளிச்செய்த மூன்றாந் திருவந்தாதியிலும்,

"தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒண்மழுவுஞ் சக்கரமும்
சூழ் அரவும் பொன் நாணுந் தோன்றுமால்—சூழுந்
திரண்டருவி பாயுந் திருமலைமேல் எந்தைக்கு
இரண்டுருவும் ஒன்றாய் இசைந்து" என்று சிவபிரான் திருவுருவுந் திருமால் திருவுருவும் ஓர் உருவாய் வைத்துரைக்கப்பட்டிருத்தல் கண்டுகொள்க.

இவ்வாறு முதலாழ்வார் இருவர் காலம்வரையிற் சைவமும் வைணவமும் மிகவும் ஒற்றுமையான உயர்ந்த நிலையில்வைகிச் சிறந்து திகழாநிற்க, அவ்விருவர்க்குஞ் சிறிதுகாலம் பிற்பட்டுத் தோன்றிய பூதத்தாழ்வார் காலத்தில் அவ்விரண்டற்குள்ளுஞ் சிறிது வேற்றுமையும் பகைமையுந் தலைக்காட்டத்தொடங்கின; சிவபிரானை இகழ்ந்துகூறும் நான்கு பாட்டுகள் பூதத்தாழ்வார் இயற்றிய அந்தாதியிற் காணப்படுகின்றன. இனிப், பூதத்தாழ்வார்க்குப்பின் வந்த ஆழ்வார்களிற் சிலர் சிவபிரானை ஒரோவிடங்களில உயர்த்தியும் ஒரோவிடங்களில் தாழ்த்தியும், வேறு சிலர் இழித்தே பேசியும், மற்றுஞ் சிலர் சிவபிரானைப் பற்றி ஏதுமே கூறாதுவிட்டும் பாட்டுகள் பாடியிருக்கின்றனர். சிவபிரானை இகழ்ந்துபேசுவதில் முதல்நின்றவர் திருமழிசையாழ்வார் ஒருவரேயாவர். இவற்றின் விரிவுகளை யாம் பெரிதாராய்ந் தெழுதிய மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் நூலின் இரண்டாம் பகுதியிற் காண்க.

இனிச், சைவத்திற்கும் வைணவத்திற்கும் வேற்றுமையும் பகைமையும் அங்ஙனம் பிற்பட்ட ஆழ்வார்கள் காலத்தில் உண்டாயதற்குக் காரணமென்னென்றால், அதனையும் ஒருசிறிது காட்டுதும். பண்டைநாளிற் சிவபிரான் பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற் கடவுளாக வைத்து வணங்கப்பட்டு வந்தாற்போலவே, திருமாலும் பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற் கடவுளாகவே வைத்து வணங்கப்பட்டு வந்தனர். அக் காலத்தில் அவர்கள் திருமால் என வைத்து வழிபட்ட தெய்வம் இறைவியாகிய பார்வதியே யல்லாமல் வேறு பிறர் அல்லர். இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே பாடப்பட்ட பரிபாடலிற் போந்த திருமால் வணக்கப் பாட்டொன்றில்,

"முதன்முறை இடைமுறை கடைமுறை தொழிலிற்
பிறவாப் பிறப்பினை பிறப்பித்தோர் இலையே"

என்று திருமால் பிறவாத கடவுள் என்று நுவலப்பட்டிருக்கின்றனர். மற்று, ஆழ்வார்கள் காலத்திலோ, நம்போற்றாய் வயிற்றினின்றும் பிறந்து உழன்று மாய்ந்த அரசர்களும் பிறருமாகிய கண்ணன் இராமன் வாமனன் முதலான மக்கள் திருமாலின் பிறப்புகளாக உயர்த்து வைத்து வைணவர்களால் வணங்கப் படுவாராயினர். கடவுளுக்குப் பிறப்பு இறப்புச் சொல்ல ஒரு சிறிதும் ஒருப்படாதவர்களும், மக்களாய்ப் பிறந்து மாண்டவர்களைத் தெய்வங்களாக வைத்து வணங்கக் கடுகளவும் இசையாதவர்களுமான சைவ சமயத்தவர்களோ பிற்காலத்து வைணவக் கொள்கைக்கு உடன்படாதவராய் அதனை மறுக்கவே, வைணவர் உண்மை யுணராமல் அவரை மிகுதியாய்ப் பகைக்கலாயினர். ஆனாற், சைவர்களோ மூலப் பொருளாகிய திருமாலைச் சிறிதும் இகழ்தலின்றி இன்றுகாறும் அவரை வழிபட்டே வருகின்றனர். திருப்பதி, திருவரங்கம் முதலான திருமால் கோயில்கட்குச் சென்று நேர்த்திக் கடன் செலுத்தும் மக்களின்தொகையை ஊன்றி நோக்கினால், அவர்களில் முக்காற்பங்குக்கு மேற்பட்டவர் சைவசமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவே யிருத்தலை இன்றுங் காணலாம். மேலும், வைணவ மதத்திற்குரிய கண்ணன், இராமன், நாராயணன் முதலிய பெயர்களைச் சைவசமயத்தவர்களில் எத்தனையோ பலர் பூண்டிருத்தலை நாளுங் காணலாம். அதுபோல, வைணவமதத்தினரில் ஒருவராவது சிவன், முருகன், சங்கரன், சம்பு, ஆறுமுகன் விநாயகன், வீரபத்திரன் முதலான சைவசமயப் பெயர்களைப் பூண்டிருத்தல் சிறிதாயினுங் காணல் இயலுமோ? இயலாதே. சைவசமயிகள், எல்லாமதத்திலும் விளங்குபவர் ஒரேகடவுள் என்னுங் கொள்கையினராதலால், அவர்கள் எந்த மதத்தினர் கோயில்களுக்குஞ் சென்று, அங்கங்கே அவரவர் வணங்குந் தெய்வங்களையுந் தந் தெய்வமாகவே கருதி வழிபட்டு வருகின்றனர். மகமது மதத்தினர் நாகூர்ப் பள்ளிவாசலில் வைத்து வணங்கும் மீராசாயபு ஆண்டவர் கோயிலிற் சென்று வழிபடும் பெருந்தொகையினரான கூட்டத்தாரிற் பெரும்பாலார் சைவசமயத்திற் சேர்ந்தவரேயாவர். வேளாங்கண்ணியில் உரோமன் கத்தோலிக் கிறித்துவர் வைத்து வணங்கும் மேரியம்

மையை நேர்ந்துகொண்டு, அவ்வம்மையை வணங்கச்செல்லும் பெருந் தொகையினரான மக்களுஞ் சைவசமயத்திற் சேர்ந்தவரேயாவர். இங்ஙனமாகப், பண்டிருந்த சைவசமயிகள் ஏனைச் சமயத் தெய்வங்களையும் வழிபடுந் தன்மையரா யிருத்தலால், அவர்கள் எந்தச் சமயத்தையும் இகழ்வதுமில்லை, எந்தச் சமயிகளையும் பகைப்பதுமில்லை, மற்றைச் சமயிகளைத் தமது சைவசமயத்திற் புகுமாறு வற்புறுத்துவதுமில்லை. இவ்வியல்பினரான சைவசமயிகளை இடைக்காலத்து வைணவர்கள் மிகுதியாய்ப் பகைத்துச், சிவபிரானை இகழ்ந்து கீழ்ப்படுத்துதற்குப் பொய்யான பல கட்டுக்கதைகளையும் பொது மக்களுக்குத் தெரியாத வடமொழியிற் புனைந்துவைத்து, அவைகளை யெல்லாஞ் 'சூதர்' 'வியாசர்' முதலான முனிவர்களே இயற்றினார்களெனவும் பொய்யுரை பகர்ந்தனர்.

அதுமட்டுமோ, ஆழ்வார்கள் காலத்துக்கு முன்னும் ஆழ்வார்கள் காலத்திலும் எல்லாஞ் சிவபிரானை வழிபடுவாருந் திருமாலை வழிபடுவாரும் வழிபாடு ஆற்றுங்காலங்களில் தம் நெற்றியிலும் உடம்பிலுந் திருநீற்றையே பூசிவந்தனர். இவ்வுண்மை,

"கரிய மேனிமிசை வெளியநீறு சிறிதே இடும்
பெரிய கோலத் தடங்கண்ணன்" எனவும்,
"நீறு செவ்வே இடக் காணின்
நெடுமாலடியார் என்று ஓடும்" ("எறியபித்திரேனுடு" என்னும் செய்யுள்) எனவும் நம்மாழ்வார் தாம் பாடியபாடல்களிற் கூறுமாற்றால் நன்கு விளங்காநிற்கும். இன்னுந் தமிழ்நூல்களின் மட்டுமேயன்றி, வடமொழியிற் சிறந்த அறிவுநூல்களாக வைத்துப் பாராட்டப்படும் 'அதர்வசிரசு', 'அதர்வசிகை', 'கைவல்யம்', 'காலாக்நிருத்ரம்', 'சுவேதாசுவதரம்', 'பஸ்மஜாபாலம்', 'ருத்ராக்ஷஜாபாலம்', 'ப்ருஹஜ்ஜாபாலம்' முதலான உபநிடதங்களுந் திருநீறு, உருத்திராக்கம் அணிதலையே புகழ்ந்தெடுத்துப் போற்றுகின்றன. அதுவேயுமன்றி, 'ராமரஹஸ்யோபநிஷத்' இராமர் தமது உடலமெங்குந் திருநீறு பூசியிருத்தலையும், 'ஸாண்டில்யோபநிஷத்' தத்தாத்திரேயர் அங்ஙனமே தமது திருமேனி முழுதுந் திருநீறு அணிந்திருத்தலையுஞ் சிறந்தெடுத்துக்

இவ்வாறாக வடமொழி தென்மொழிப் பழைய நூல்களும், வைணவ ஆழ்வார்கள் பாடிய பாட்டுகளும் எல்லாந், திருநீற்றுப் பூச்சினையே சைவ வைணவப் பெரியார் அனைவரும் மேற்கொண் டிருந்த வரலாற்றினை விளக்கமாய் எடுத்துக் கூறாநிற்கவும், ஆழ்வார் கட்குப் பின்வந்த இராமாநுசர் முதலான வைணவ ஆசிரியர்கள் அவற்றிற்கு மாறாக, நெற்றியில் மண்பூசும் ஒரு புதிய வழக்கத்தை உண்டாக்கித், தெய்வ வழிபாட்டின் மட்டுமேயன்றிப் பழக்க வழக் கங்களிலும் வேற்றுமையின்றி ஒரு தொகுதியினராயிருந்த நந் தமிழ் மக்களைத் தெய்வ வழிபாட்டில் வேறாக்கி ஒருவரை யொருவர் பகைத்துப் போராடுமாறு செய்துவைத்ததுமல்லாமல், அவர்களில் ஒருகுழுவினர் நெற்றியில் மண்பூசி வேறு தனியராய் நின்று கலாம் விளைக்குமாறுஞ் செய்துவிட்டனர். நெற்றிமண் பூசுவாரிலும் ஒரு கூட்டத்தினர் நடுவிற் செம்மண்ணும் அதன் இருபுறத்தும் வெள்ளை மண்ணும் பூசாநிற்க, மற்றொரு கூட்டத்தினர் நடுவில் மஞ்சள் மண் ணும் பக்கங்களில் வெள்ளை மண்ணுங் குழைத்து இடுகின்றனர்! இன்னும், வைணவரில் ஒரு பெரும் பகுதியினர் நெற்றியிற் காலிழுத்த நாமந் தீட்டிக்கொண்டு தம்மைத் 'தென்கலையார்' என்று சொல்லிக்கொள்ள, மற்றொரு பகுதியினர் கால்இன்றி வளைத்த நாமந் தீட்டிக்கொண்டு தம்மை 'வடகலையார்' என்று வழங்கிக் கொள்கின்றனர்! அதுவேயுமன்றி, இத்தென்கலை வடகலைக் கூட் டத்தினர் தத்தங் கொள்கையே உண்மையெனப் பகர்ந்து தமக்குட் பெரிதும் இகலித் தீராப் பெரும்போர் புரிந்தும் வருகின்றனர்! இங் ஙனமெல்லாஞ் சைவசமயத்தொடு மாறுபட்டும், அங்ஙனம் அத னொடு மாறுபட்டாலுந், தமக்குள்ளாவது ஓர் ஒற்றுமையுடையராய் வாழாமல் தமக்குள்ளேயே பலவேறு வகையினராய்ப் பிளவுபட்டுக் கலாம் நிகழ்த்துவாரான இப்பல்வேறு வைணவக் குழுவினருந், தாந் தாம் புதிய புதியவாய்ப் படைத்த கொள்கைகளையும் பழக்க வழக்கங் களையும் நிலைநிறுத்துவான்புகுந்து, அவைகளுக்கேற்ற பொய்யுரை களையும் பொய்க்கதைகளையும் வரவர மிகுதியாய்ப் படைத்து வட மொழியிற் பலநூல்களை இயற்றியுஞ் சிலவற்றை வடமொழிப் பழைய நூல்களில் நுழைத்தும் பெரியதொரு குழப்பத்தையுந் தலை தடுமாற்றத்தையும் உண்டாக்கலாயினர். தென்றமிழ் ஆரிய நூற்

பழங்கொள்கைகளையும் பண்டைக்கால நன்மக்களின் பழக்கவழக்கங் களையும் உண்மையான் ஆராய்ந்துணர்ந்த சைவசமயப் பெரியார்கள், பிற்காலத்து வைணவர்கள் செய்யுஞ் சமயப் புரட்டுகளைக் கண்டு அருவருத்து, அவையிற்றைச் சிறிதுசிறிதா எடுத்து வெளிப்படுத்தி உலகில் உண்மையை விளக்கத் துவங்கவே, சைவசமயத்திற்கும் வைணவத்திற்கும் வேற்றுமையும் பகைமையும் விளையலாயின வென்று அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். இச்சமயப்பூசலில் வைண வர்கள் சைவர்களைப் பகைத்தாற்போற், சைவர்கள் வைணவர்களைப் பகைத்திலாமை இருவர்தம் பழக்கவழக்கங்களையுஞ் சிறிது நோக்கி னுலும், நேரே நன்கறியலாம்.

ஆகவே, வடமொழியில் வைணவர்களாற் புதியவாய்ப்படைத்து நுழைக்கப்பட்ட புராணப் புரட்டுரைகளை எடுத்துக்காட்டிப், பிறப்பு இறப்புஇல்லா முழுமுதற் கடவுளிலக்கணங்களை உலகிற்கு விளக்கிக் காட்டுதலே தமக்குரிய இன்றியமையாக் கடமையாக நினைந்து நாயக ரவர்கள் தமது இருபத்தேழாம் ஆண்டிற் சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தை இயற்றி வெளியிடலானுர்கள்.

இந்நூலுக்கு முன்னும் இராமாநுஜமதசபேடிகை எனப் பெயரிய ஒருநூல் நாயகரவர்களால் இயற்றப்பட்டு வெளிவந்தமை, 'சிவாதிக்யரத்நாவளி' முதற்பாகத்தில் அதனை அவர்கள் குறித்திருப் பதனுல் அறியப்படுகின்றது. ஆயினும், அந்நூல் எமக்குக் கிடைத் திலாமையின், அதனைப்பற்றி எதுஞ் சொல்லுதல் இயலவில்லை.

இனிச், 'சிவாதிக்யரத்நாவளி' முதற்பாகம் நாயகரவர்களது புத் திளமைக் காலத்திற் பெரிதாராய்ந்தெழுதப்பட்ட அரிய மறுப்புரை நூலாக விளங்குதலால், அதன்கட் பொதிந்த அரும்பொருள்கள் சிலவற்றை ஈண்டெடுத்துச் சுருக்கிக்காட்டுதும்; அவைகொண்டு நாயகரவர்களின் அரும்பெரும் புலமையும் ஆராய்ச்சித் திறனும் அவர்கள் சைவசமய விளக்கத்திற்கு ஆற்றிய பெருந்தொண்டின் விழுப்பமும் எவரும் எளிதிலுணர்ந்து பயன்பெறலாமாகலின்:

சென்னையிலிருந்த பொன்னப்ப பிள்ளை யென்னும் பெரியார் ஒருவர், அக்காலத்திருந்த வைணவர் சிலர் சிவபிரானை இழித்துப் பேசிய இழிப்புரைகளைக் கேட்டு மனம்பொறுராய் 'மூடமதி கண்ட னம்' எனப்பெயரிய ஒரு மறுப்புநூல் எழுதி வெளியிட்டன ரென்

றும், அதுகண்ட நாகபட்டினம் 'இராமாநுஜஸித்தாந்த சபையார்' தூண்டுதலின்மேல் ஒரு வைணவர் 'நன்மதி விளக்கம்' எனப்பெயர் தந்து அதற்கோர் எதிர்மறுப்பு வெளியிட்டனரென்றும், அவ்வெதிர் மறுப்புக்குப் பெரு மறுப்பாகவே நாயகரவர்கள் சிவாத்வைத நிர்ணயம் இயற்றி வெளியிடலாயிற்றென்றும் நாயகரவர்களே இந்நூற்றுவக்கத்தில் இந்நூல் வரலாறு தெரிவித்திருக்கின்றார்கள்.

க. வேதாந்த சூத்திரத்தில் விலக்குண்ட பாசுபத பாஞ்சராத்திர மதங்கள்.

வேதாந்த சூத்திரத்தில் "பத்யுரஸாமஞ்ஜஸ்யாத்" என்னுஞ் சொற்றொடரால் இறைவனை நிமித்த காரணன் எனக்கூறும் பாசுபதமதத்தை வியாசர் மறுத்துக்கூறுதலின், பாசுபதமுஞ் சிவாகமங்களும் ஒப்புக்கொள்ளற்பாலன அல்ல என்று சங்கராசாரியார் அதற்கு உரை கூறியிருத்தலை அவ்வைணவர் எடுத்துக் காட்டினர்.

அதற்கு நாயகர் கூறும் மறுப்பு: இறைவன் உலகின் வேறாய் நின்று அதனைப் படைப்பான் எனப் பகர்வாரை வியாசர் மறுத்தனரேயன்றிச், சிவபிரானையுஞ் சிவாகமங்களையும் அதன்கண் எள்ளளவுங் குறைத்துப் பேசிற்றிலர். அங்ஙனமாகவுஞ், சங்கராசாரியார் கடவுளும் உலகமும் ஒன்றேயென்னுந் தமது மாயாவாதக் கொள்கையை அச்சூத்திரத்தில் நுழைத்தல் வேண்டிப் பாசுபத மதத்தை அங்கே கொணர்ந்து அதனை அவர் மறுத்தாற்போலவே, 2-ஆம் அத்தியாயத்து 2-ஆம்பாதத்து சச-ஆஞ் சூத்திரவுரையில் வைணவமதத்தையுங் கொணர்ந்து மறுத்திருத்தலின், சங்கராசாரியாருரை, சைவர் வைணவ ரிருவர்க்கும் உடம்பாடாகாததென்பது அறியற்பாற்று.

மேலுங், கடவுளை நிமித்த காரணராகக் கொள்வார் எவராயினும் அவரெல்லாரையும் வியாசர் ஒருங்கே மறுத்திருக்கின்றனர். சைவர்களிலிருந்து புதிதுதோன்றிய 'பாசுபதர்' என்னும் ஒருசாரார் கடவுளை நிமித்தகாரணராக மட்டும் வைத்துரைப்பது பொருந்தாதாகலின், அவரை மறுத்தற்குப் "பத்யுரஸாமஞ்ஜஸ்யாத்" என்னுஞ் சூத்திரம் எழுந்ததெனக் கூறினவர்கள் நீலகண்ட சிவாசாரியார் சங்கராசாரியார் முதலான உரைகாரரேயாவர். அவர் கூறிய அவ்வுரை கொண்டு, சைவசித்தாந்தமுஞ் சிவாகமங்களும் வேதாந்தமான உபநிட

தங்களுக்கு மாறுகும் எனக் கரைவது பொருந்தாது. இன்னுஞ், சங்கராசாரியார்க்கு முன்னே 'வேதாந்த சூத்திரத்'திற்கு உரை வகுத்தவரான நீலகண்ட சிவாசாரியாரே, "யாம் வேத சிவாகமங்களுக்கு வேற்றுமை கண்டிலம்; வேதமுஞ் சிவாகமம் எனப்படும்" என ௨-அ-ஆஞ்சூத்திரவுரையில் நன்கெடுத்துக் கூறினர்.

இனி, வேதங்களிலுஞ் சிவாகமங்களிலும் கூறப்பட்ட பொருள்கள்: பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருள் இலக்கணங்களும், பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களும், ஆறு அத்துவாக்களினியல்புகளும், சிவ வழிபாட்டிலக்கணங்களும், சிவபிரான் திருக்கோயில் இலக்கணங்களும், அத்திருக்கோயிலிற் செய்யப்படுந் திருவிழாச் சிறப்புகளும் ஆம் என்பதனை நாயகரவர்கள் விளக்குவான் புகுந்து, முதலில் வேதவுரைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்கள்:

"இரண்டுகாலும் நான்குகாலும் உள்ளவைகள் பசுவெனப்படும்"
"அப்பசுக்களுக்குப் பதியாவான் உருத்திர மூர்த்தியே யாகும்"
இருக்குவேதம், ௧0, ௧௨௧, ௨.

"பதியாகிய சிவபிரானை அறிந்தவர்கள் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் நீங்கி, எல்லாக்கவலைகளும் ஒழிந்து, பிறப்பு இறப்புக்களைக் கடந்து வீடுபேறெய்துவர்." சுவேதாசுவதரோபநிடதம், ௧, ௧௧.

"சிவஞானத்தை எய்தின புலவர்கள் குடும்பபாசத்தைக் கொளுத்துவர்" கைவல்யோபநிடதம், ௧௧.

இனி, எசுர் ஆரணியகத்தில் அடங்கியுள்ளதான நாராயணபிரசினசதமந்திரத்திற் 'சத்யோஜாதம்' முதலான சதாசிவமூர்த்தியின் ஐந்துமுகங்களை நோக்கி வழிபடும்வணக்கங் காணப்படுதலின் பஞ்சப்பிரம மந்திரங்கள் வேதத்தினும் உளவாதல் தெளியப்படும்.

அங்ஙனமே, ஆறத்துவாக்களுக்குப் பதியாகிய உருத்திரரே! என வேதம் இறைவனை விளித்தலின், ஆறத்துவாக்களும் ஆண்டுக் கூறப்பட்டமையும் இனிது விளங்காநிற்கும்.

இனி, இருக்குவேத வழியதான போதாயந கற்பசூத்திரத்தில் முப்புரம் எரித்த இறைவன் வழிபாடு முதலியன நுவலப்படுதலின், சிவவழிபாடுஞ் சிவபிரான் திருக்கோயில் அத்திருக்கோயிற் றிருவிழா முதலியனவும் வேதத்திற் குறிப்பிக்கப்பட்டனவேயாதல் பெறப்படும்.

இவ்வாறு வேதங்களிற் சுருக்கமாக வைத்துரைக்கப்பட்ட சைவ சமயப்பொருள்கள் ஆறுஞ் சிவாகமங்களில் விரிவாக விளக்கிச்சொல்லப்படுதலின், வேதமுஞ் சிவாகமமும் இவ்வாற்றால் ஒன்றேயாதல் பெறப்படும்.

இனிக், கூர்மபுராணத்திற் சிவபிரானுந் திருமாலும் மயக்கநூல்களை உண்டாக்கினாரென்பது சொல்லப்பட்டமையின், சிவபிரான் அருளிச்செய்த சிவாகமங்கள் கொள்ளற்பாலன அல்லவெனின்; அக் கூர்மபுராணமே, பாசுபத விரதத்தைத் தெரிவிக்கும் ஆகமமந்திரங்கள் வேதத்தினின்றும் பிழிந்தெடுத்த சாறுமென்றும், வீடுபேற்றை விரும்பினவர்கள் அவற்றை ஓதற்பாலராவரென்றுங் கூறுதலின், அப்புராணத்தால் விலக்கப்பட்ட மயக்கநூல்கள் சிவாகமங்கள் அல்லாமை தெற்றெனை விளங்காநிற்கும். அற்றேல், அதனால் விலக்கப்பட்ட மயக்கநூல்கள் யாவையோவெனின்; பிணச்சாம்பல், மக்களின் எலும்பு தலையோடு முதலியவைகளை உடல்மேல் தாங்குதல் வேண்டுமெனக்கற்பிக்கும் 'வாமபாசுபதம்' என்னும் மதத்தையும், ஆசிரியன் மனைவியைப் புணர்தல் முதலான கொடிய செயல்கள் குற்றம் ஆகாவெனகிளக்கும் 'சௌமமதத்'தையும், மண்டையோடு கைக்கொளல் கட்குடித்தல் முதலிய தீயசெயல்களைச் செய்யுமாறு நவலும் 'லகுலீச பைரவ மதங்'களையும் பற்றிய நூல்களே மயக்கநூல்களென அதனால் விலக்கப்பட்டமை பகுத்தறிந்து கொள்ளற்பாற்று. அற்றாயின், இத்தகைய தீயநூல்களை இறைவனே அருளிச்செய்தானெனக் கரைந்தது ஏன் எனின்; தீயராய அசுரர்களை மயக்கி அழித்தற் பொருட்டு இறைவனே அவற்றை அருளினனென்க.

அங்ஙனமே, அது, 'பாஞ்சராத்ர'மும் அரக்கர்களை மயக்குதற் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட நூலாகலின் அதுவுங் கொள்ளற்பாற்றன்று எனக் கூறுதல் காண்க. 'மஹிம்நாஸ்தவத்'திற் புஷ்பதந்த முனிவரால் தழுவப்பட்டது, சங்கு சக்கிரங்களைச் சூடேற்றித் தோள்களிற் பொறிக்கும் புதிய வைணவமல்லாததும், சைவசமயத்துக்கு மாறாகாமல் திருமாலைஉமையம்மையின் வடிவமாகவைத்து வழிபடுவதும் ஆன பழைய வைணவமேயாகும். சங்கு சக்கிரங்களைச் சூடேற்றிச் சுடும் புதியவைணவம் இராமாநுசரால் உண்டாக்கப்பட்டதும், வேதங்களுக்கு முற்றும் முரணுவதுமாகும்.

உ. வேத ஆகம விளக்கம்

இனி, வேதங்களாவன: இருக்கு, எசுர், சாமம், அதர்வணம என நான்காதலும், அவற்றுள் இருக்கு உக, எசுர் கO௧, சாமம் ௲OCO, அதாவணம் கூ சாகைகள் உடையவாதலும், அவை 'அற்பசுருதிவாக்கியம்', 'பிரபலசுருதிவாக்கியம்' என இருதிறப்படுதலும், அவற்றுள் முன்னைய வேள்வியாற்றுதல் முதலான வினைகளையும், பின்னைய பதி பசு பாச ஞானங்களையும் அறிவுறுப்பனவாதலும், வேதம் என்னுஞ் சொல் அறிதற்கருவியெனப் பொருள் தருதலும், வேதப் பொருளை உணர்தற்குக் கருவியாவன சிட்சை, வியாகரணம், நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம், சந்தோவிசிதி என ஆறுகுதலும், இவற்றின் விளக்கங்களுங் காட்டப்படுகின்றன.

அதன்பின், சிவாகமங்கள் 'காமிகம்' முதல் 'வாதுளம்' ஈறாக இருபத்தெட்டாதலும், இவை 'மந்திரம்', 'தந்திரம்', 'சித்தாந்தம்' என முப்பகுதியவாதலும், இவை யொவ்வொன்றுஞ் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நாற்பொருளைக் கூறுவனவாதலும், ஆகமம் என்னுஞ் சொற் பதி பசு பாச இயல்புகளை யுணர்த்துவதென்றேனும் உயிர்களுக்கு அறியாமை தீர்த்து மெய்யுணர்வு பிறப்பித்து வீடுபேற்றினை நல்குவிப்பதென்றேனும் பொருள் படுவதாதலும், இவ்விருபத்தெட்டாகமங்களின் வழித்தோன்றிய 'உபாகமங்கள்' 'விசுவகன்மம்' முதல் உOஎ ஆதலும், இவையிற்றின் விரிவுகளும் நுவலப்படுகின்றன.

இனிச், சிவாகமங்களின் சிறப்பும்பயனும், 'இரத்தினத்திரயம்,' 'ஸ்காந்தம்,' 'வாயுசங்கிதை', 'ஆலஸ்யமான்மியம்', 'அதர்வசிரசு', 'சூதசங்கிதை', 'சங்கரசங்கிதை', 'சைவபுராணம்' முதலான நூல் மேற்கோள்கொண்டு நிறுவப்படுகின்றன. சிவாகமங்கள் சுருக்கமான வேதவுரைகளுக்கு விரிந்த விருத்தியுரைபோல் விளங்கலானும், வேதங்களில் நுவலப்பட்ட காயத்திரிமந்திர உருவேற்றுமியல், "சரலிங்க ஸ்தாவரலிங்கங்கள்" நிலைபெறுத்தி வழிபாடாற்று முறைகள், எரியோம்பும் வகைகள், திருக்கோயில் அமைக்கும் முறைகள் போல்வன பலவுஞ் சிவாகமங்களாலன்றி வேதங்களால் உணர்தல் இயலாமையானும், வேதப்பொருளை மெய்யாகத் தெளிந்து கோடற்குச் சிவாகமப்பயிற்சி இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதாயிருத்தல் காண்க.

நீலகண்டசிவாசாரியார் வேதாந்தசூத்திரத்திற்குத் தாம் வகுத்த பேருரையில் இறைவன்றன் முற்றறிவு இயற்கையுணர்வு தன்வயத்தனாதல் முதலான ஆறு இயல்புகளையும், உயிர்கள் எய்துதற்குரிய முக்காலவுணர்ச்சி அணிமாமுதலானபேறு அமைதிமுதலான குணங்களையுஞ் சிவாகமமேற்கோள்கள் கொண்டே விளக்கியிருத்தலும், பாஸ்கராசாரியார் 'லலிதாஸஹஸ்ரநாமத்'திற்குத் தாம் இயற்றிய விருத்தியுரையிலுஞ் சிவாகமவுரைகளை எடுத்துக்காட்டி அம்மையின் பெயர்ப்பொருளை விளக்கியிருத்தலுஞ் சிவாகமங்கள் வேதத்தினும் பார்க்கச் சிறப்புப்பயனும் மிகுதியும் உடையவாதல் தெளியப்படும். எனவே, சங்கராசாரியார் தமது வேதாந்தசூத்திரவுரையிற் சிவாகமங்களை இழித்துப்பேசியதும், அதனை வைணவரொருவர் தமக்குத்துணையாக எடுத்துக்காட்டியதும் பொருத்தமில் செயல்களாமென்றுணர்ந்துகொள்க.

இனிச், சங்கராசாரியார் சைவசமயத்தை மறுத்தாரெனக் கரைவாரது கூற்றைக் களைதற்கு நாயகரவர்கள் "நீலகண்டவிஜயத்"திலிருந்து ஒருநிகழ்ச்சியினை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்:

மாயாவாதவேதாந்தத்தைப் பரவச்செய்வாரான சங்கராசாரியார் ஒருகாற் சித்தாந்த ஆசிரியரான நீலகண்ட சிவாசாரியாரைக் காணப் போயினர். கண்டு, தாம் வேதாந்தசூத்திரத்திற்கு எழுதிய உரைப்பொருள்களை எடுத்துக்கூறிக்கொண்டே வந்தனர். அவைகளைக் கேட்ட நீலகண்டர் தாம் வேதாந்தசூத்திரத்திற்கு எழுதிய உரைப்பொருள்களையும் எடுத்துச்சொல்லித், தாம் உரைத்தவுரையே சூத்திரக்கருத்தை நேரே இனிது விளக்குதலுஞ், சங்கராசாரியார் இயற்றியவுரை சூத்திரப்பொருளை நேரே விளக்காமையோடு அதன் கருத்துக்குமாறுவன கூறுதலும் எடுத்துக்காட்டினர். அவ்வாறு நீலகண்டர் நிகழ்த்திய தடைகளுக்கு விடைசொல்லல் இயலாமல் வாய் அவிந்த சங்கரர் மனம்புழுங்கி நரசிங்கமூர்த்தியை அலறி அழைக்க, உடனே நரசிங்கர் அஞ்சத்தக்ககொடிய வடிவத்துடன்தோன்றி நீலகண்டரைக் கொல்லுதற்குச் செல்லாநின்றனர். அதுகண்ட நீலகண்டர், சரபப்பறவையின் உருவங்கொண்ட வீரபத்திரரை நினைந்து அழைத்து, அந்நினைவில் உறைத்துநிற்க, உடனே சரபப்பறவையானதுதோன்றி அந்நரசிங்கத்தைத் தன் நகங்களால் இருகூறாக்கிக் கொன்றது. அதனைக்கண்டு திகில்கொண்ட சங்கரர் தாஞ்செய்த

பிழையினைப் பொறுக்கும்படி வேண்டி நீலகண்டர் திருவடிகளில் வீழ்ந்துவணங்கினர். நீலகண்டர் அவரைமன்னித்து, அவர்க்குச் சிவ தீக்கைசெய்து சிவபிரானைப்பாடுக என்று கட்டளையிடச், சிங்கரர் 'சிவானந்தலகரி', 'சௌந்தரியலகரி', 'சிவபுஜங்கம்' முதலான நூல்களை இயற்றிச் சிவபெருமானையும் அம்மையையும் உளங்குழைந்து வழுத்தியதுடன், அந்நூல்களில் திருஞானசம்பந்தப்பெருமான், கண்ணப்பர், சிறுத்தொண்டர், இயற்பகையார், சண்டேசுரர் முதலான சிவனடியார் செய்த சிவத்தொண்டின் அருமை பெருமைகளையும் வியந்தெடுத்துச் சொல்லினர்.

இங்ஙனமாகலின், சஙகரர் சைவசித்தாந்தத்தை மறுத்தனரென வைணவர்கூறும்உரை அடாதவுரையாமென்க.

இன்னும், மாணிக்கவாசகப்பெருமான் திருவாசகச் செந்தமிழ் மாமறையில்,

''பிரமன் அரியென் றிருவருந்தம் பேதைமையாற்
பரம மியாம்பர மென்றவர்கள் பதைப்பொடுங்க
அரனார் அழலுருவாய் அங்கே அளவிறந்து
பரமாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ''

என்றருளிச்செய்த திருப்பாட்டில் திருமாலை இகழ்ந்து பேசினரென அவ் வைணவர் குறை கூறினர்.

திருமால், சிவபிரான் றிருவடியைத் தேடி யலுத்த நிகழ்ச்சி பழைய வடநூல்களில் நுவலப்பட்டிருத்தலின், அதனையே மாணிக்க வாசகர் எடுத்துக்கூறினர். அது குறையாதல் யாங்ஙனம்? அவ் வைணவர் தமக்குத் துணையாய்க்கொண்ட சங்கராசாரியாரே ''சிவானந்தலகரி''யில் திருமால் பன்றியுருவெடுத்துச் சிவபிரான் றிருவடியைத் தேடியலுத்த கதையைக் கூறியிருக்கின்றார். அதுவேயுமன்றித், திருமால் சிவபிரான் கையில் அம்பாகவும், அவர் ஏறும் எருதாகவும், அவர்க்கு வழிபாடுசெய்யும் அர்ச்சகராகவும், அவர்க்கு மனைவியாகவும், அவர் அம்பலத்தில் திருக்கூத்தாடியபோது மத்தளம் அடிப்பவராகவும் பலவகையாற் றொண்டுசெய்து பாராட்டிய பேரன்பின் றிறத்தை வியந்து பேசியிருக்கின்றார்.

இன்னும், அவர் தமது ''சௌந்தர்யலகரி''யில், ''நான்முகன், திருமால், இந்திரன், இயமன், குபேரன் முதலான எண்டிசைக்

காவலர் எல்லாம் அழிந்தொழிந்த காலத்தும், அம்மே, நின்காதலராகிய சிவபிரான் அழிவின்றி என்றும் உளரா யிருக்கின்றனரல்லரோ!'' எனக்கிளந்ததும் என்னை?

மேலும், "பைபலாதம்'' எல்லாப்பேறுகளும் பெறுதற்பொருட்டு உருத்திரப்பெருமானை வழிபடுதல்வேண்டுமென்பது நுவன்று, அங்ஙனம் அவரை வழிபட்டுத் தாம் விரும்பியபேற்றினை அடைந்தாரில் திருமாலை முதற்கண் எடுத்துக்காட்டலுற்று, அவர் சிவபிரான்கையில் அம்பாக அமர்ந்து தொண்டு செய்ததனையுந், தமது கண்ணைப்பிடுங்கிச் சிவபிரான் றிருவடிகளில் அதனை மலராக இட்டு வணங்கி ஆழிப் படைபெற்றதனையும் பிறவற்றையும நன்கெடுத்துக் கூறுதலாற். சைவசமயாசிரியருஞ் சங்கராசிரியரும் அவ்வுபநிடதப் பொருள்களை யே தாமும் எடுத்துக் காட்டினரன்றி, அவர் திருமாலை இகழ்ந்தன ராதல் செல்லுமோ?

இன்னுஞ், சங்கராசிரியர் சிவாகமங்களை இகழ்ந்தனரென்றலும் பொருந்தாது; என்னை? அவர் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரை வழுத்துகின்றுழி, "அம்மே, செந்தமிழ்க்குழவி யாகிய திருஞான சம்பந்தரென்னும் முகில் நின் றிருமுலைப்பௌவத்திற்படிந்து அதன் கண் நிறைந்த ஞானவமிழ்தினைப்பருகித் தேவார ஆகமப்பொருள் களைப் பொழிந்ததன்றோ?'' என்று பாடினராகலின். திருஞான சம்பந்தர் அருளிச்செய்த தேவாரத் திருப்பதிகப்பொருளுஞ் சிவாகம ஞானபாதப்பொருளும் ஒன்றேயாகையாற், சங்கராசிரியர் இவவிரண் டையும் பெரிதுபாராட்டினவரென்பதிற் றட்டுண்டோ?

இனிக், "காஞ்சிமான்மியம்'' உச-ஆம் இயலிலுந் திருமால், திருஞான சம்பந்தர் அருளிய திருப்பதிகங்களை யோதிச் சிவவுருவினை எய்துமாறு சிவபிரானாற் கட்டளையிடப்பெற்ற வரலாறுங் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

இனிச், சைவசமயத்தின் உட்பகுப்பிற்சேர்ந்த 'பாசுபதம்' முதலிய மதங்களைச் சங்கராசிரியர் இழித்துப்பேசிய தென்னென்றால், அவர் நீலகண்ட சிவாசாரியாரைக்கண்டு அவராற் சைவசமய மெய்ப் பொருளைத் தெளிந்து உறுதிகூடுதற்குமுன், தாஞ்செய்த வேதாந்த சூத்திரவுரையில் அங்ஙனஞ்செய்தாராகலின், அது கொள்ளற் பால

மேலுஞ், சங்கராசிரியர் சைவசமயத்தையுஞ், சிவாகமங்களையும இகழ்ந்ததற்கு ஒரு காரணம் "நீலகண்டவிஜயத"திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; அதுவருமாறு: ஒருகாற் சங்கரர் தம்மாணக்கர் தழுவுடன் காஞ்சிமாநகரக்குச்சென்று, சிவபிரான் றிருக்கோயிலிற் புகுந்ததும், அங்கே ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் ஆதிசைவக்குருக்கள் பலர் சிவாகமம் ஓதிக்கொண்டிருத்தல் கண்டு அவரை அணுகினர். இவரைக் கண்டதுங் குருக்கண்மார் சிவாகமம் ஓதுதலை நிறுத்திவிட்டனர். அதன்மேற் சங்கரர், அவற்றை அவர்கள் ஓதும்படிவேண்ட, "நீர் சிவதீக்கை பெறாதவராகலின் நீர் கேட்கச் சிவாகமங்களை ஓதுதல்ஆகாது" என ஆதிசைவர் அதற்கிணங்காது மறுத்துவிட்டனர். சங்கரர் அவர் கூறியதன் உண்மையுணராமல் அவர்களொடு மாறுகொண்டு, ஆதிசைவர்களையுஞ் சிவாகமங்களையுஞ் சைவசமயத்தையும் இழித்துப் பேசி வந்ததுடன், அக்காலத்திருந்த அரசர்களைத் தமக்குத் துணைகொண்டு, தமக்கு இயன்ற இடங்களிலிருந்த சிவபிரான் றிருக்கோயில்களில் வைதிகரை வழிபாடுசெய்யுமாறும் ஏற்படுத்தினர்; பின்னர்ச் சிறிதுகாலங்கழித்து நீலகண்ட சிவாசாரியாரைக் கண்டு வணங்கி, அவராற் சிவதீக்கை செய்யப்பெற்றுச், சைவசமய மெய்ப்பொருள் உணர்ச்சி கைவரப்பெற்றாராய்த் திகழ்ந்தனரென்பது.

இதற்குச் சான்றாகச், சங்கரர் தமது பிற்காலத்தில் இயற்றிய "பிரபஞ்சசாரம்" என்னும் மாந்திரிகநூலிற் சிவமந்திரங்களை உருவேற்றும் வகைகளுக்கெல்லாஞ் சிவாகமங்களிலிருந்தே மேற்கோள்கள் எடுத்துக்காட்டி நிறுவியிருப்பதும் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

ஆகவே, சைவமதங்களைச் சங்கரர் இகழ்ந்தது அவற்றின் உண்மையுணராத் தமது முற்பருவத்தேயாகலின், அதனை எடுத்துக்காட்டி வைணவர்கள் சைவசமயத்தை இகழ்ந்து தீவினைக்கு ஆளாகலாகாது. சிவபிரானிடத்துஞ், சிவாகமங்களிடத்துந், திருநீறு சிவமணிதாங்கும் அடியார்களிடத்தும்,இறைவற்குப்படைத்த பண்டங்களிடத்தும் எவர் தீயவெண்ணங் கொள்கின்றனரோ அவர் கீழ்மக்களாவர் என்று காந்தபுராணமுஞ், சிவபிரானையுஞ் சிவாகமங்களையும் எவன் இழித்துப் பேசுகின்றானோ அவனுக்கு எவ்வகையான கழுவாயும் (பிராயச்சித்தமும்) நூல்களிற் சொல்லப்படவில்லையென்று சிவதருமோத்தரமுங் கூறுதலை எல்லாரும் நினைவில் இருத்தக்கடவர். "அரனைப்

பழித்துத் திரிபவரைப்பாராதே'' என்றார் சந்தான குரவராகிய உமாபதி சிவாசாரியாரும்.

வடநூற்கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த அப்பைய தீக்கிதர் சைவசமய ஏற்றமுஞ் சிவபிரானே முழுமுதற் கடவுளாதலும் நன்குணர்ந்தனரே சைவவொழுக்கம் மேற்கொண்டு ஒழுகலாயினா. சிவாகமச் சான்றோராகிய அகோரசிவாசாரியார், அப்பையரின் சைவநடையை வியந்தன்றே அவர்க்குச் சிவதீக்கைசெய்து அவரைச சிவவழிபாடு செய்யப் பணித்துத் தம்மாணாக்கருள் ஒருவராக அவரைச சேர்த்துக்கொண்டனர். நீலகண்டபாடியமே வேதாந்தசூத்திரக கருத்தறிந்த உரையாதல் கண்டு, தம்மாசிரியர் இட்ட கட்டளைப்படி, அப்பையதீக்கிதர் அப்பாடியத்திற்குச் "சிவார்க்கமணிதீபிகை" என்னும் ஓர் உரை வகுக்கலாயினரென்பதனாலும், அங்ஙனமே 'பிரமவித்யாத்வரர்' முதலான முன்னாசிரியர்களும் அப்பாடியத்திற்குத் 'தாப்பணம்,' 'தாராவளி,' 'சீகண்டபாஷ்யசமர்த்தநம்' முதலான விளக்கவுரைகள் வரையலாயினரெனபதனாலும் நீலகண்டபாடியமே வேதாந்த சூத்திரத்திற்கு மெய்யுரையாதலும், சஙகரபாடியம் அங்ஙனம் அதற்கு மெய்யுரையாகாமையும் நன்கு விளஙகாநிற்கும். ஆகவே, மெய்யுரையல்லாத சஙகரபாடியததை ஒரு துணையாக்கொண்டு வைணவர் சிலர் சைவசமயததை மறுக்கப்புக்கது, உமிக்குற்றிக் கைசலிப்பார் கதையாகவே முடிந்தமை காணக.

திருமங்கையாழ்வார் திருஞானசம்பந்தர் காலத்தவர் அல்லர்

இனி, வைணவரிற்சிலர் சிறிதும் ஆராய்ச்சியுணர்வின்றித், திருமங்கையாழ்வார் திருஞானசம்பந்தரை எதிர்ப்பட்டு அவர் கையிலிருந்த வேலைப்பிடுஙகிவிட்டார் எனுங் குருட்டுக்கதை யொன்றைச் சொல்லி, அவ்வாற்றாற் சைவத்திற்கு ஓர் இழிவுந தமது வைணவத்திற்கோர் உயர்வுங் கற்பித்துவிடப்பார்க்கின்றார். இது சிறிதும் பொருந்தாது.

திருஞானசம்பந்தர் தாம் மூன்றாண்டுள்ள சிறுபிள்ளையாயிருந்த ஞான்றே உமை அம்மை பொன்வள்ளத்தேந்திய அருண்முலைப்பால் பருகி, எல்லா நூற்பொருள்களும் ஓதாது ஒருஙகுணர்ந்த ஞானாசிரியராய், இறைவன் அளித்த பொற்றாளங் கையில் ஏந்தித், திருப்பதிகஙகள் பாடியருளியவண்ணமாய்ச் சிவபிரான் றிருக்கோயில்கடோறுஞ்

சென்று, அம்மையப்பரை வணங்கி வந்தனரென்று 'நம்பியாண்டார் நம்பிதிருவந்தாதி,' 'பெரியபுராணம்,' 'காஞ்சிமாந்மியம்,' 'சீகாழிமாந்மியம்,' 'ஆலாசியமாநமியம்,' 'உபமந்யுபக்தவிலாசம்,' 'அகஸ்தியபக்தவிலாசம்,' 'சௌந்தரியலகரி,' 'சிவரகசியம்' முதலான சிறந்த நூல்கள் உரைப்பக் காண்டுமென்றி, அவர்கையில் வேல் ஒன்று உளதென்று அவற்றுள் எந்த நூலும் உரைப்பக்காண்கிலம். அங்ஙனமாகவும் அவர் கையில் வேல் ஒன்று இருந்ததென்றும், அதனைத் திருமங்கைமன்னன் பிடுங்கிகொண்டனனென்றும், வைணவர் கட்டிவிட்டகதைக்கு ஏதொரு சான்றுங் காணாமையின், அது வெறும் பொய்க்கதையேயாதல் திண்ணம். திருமங்கைமன்னன் திருஞானசம்பந்தர் காலத்தவன் அல்லனென்பதே உண்மையென்க.

என்று நாயகரவர்கள் மேலே ஆராய்ந்து காட்டியபடி, திருமங்கையாழ்வார், திருஞானசம்பந்தர்க்கு முந்நூறு ஆண்டு பிற்பட்டுக் கி. பி. பத்தாம்நூற்றாண்டின் துவக்கத்தே இருந்தவராகலின், அவர் திருஞானசம்பந்தர் காலத்தவரல்லரென்பதனைப் பலமெய்ச்சான்றுகள் கொண்டாராய்ந்து, மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் எமது பெருநூலில் விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றேம். திருஞானசம்பந்தர்காலம் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக் கண்ணதாகுமென்பதனைக் கல்வெட்டாசிரியர்களும பிறரும் நன்காராய்ந்து நிறுவியிருக்கின்றனர். திருவாளர் சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் ஆங்கிலத்திற் பெரிதாராய்ந்தெழுதிய திருஞானசம்பந்தர் காலம் (The Age of Thirujnanasambandha) என்னும் நூலில் இம்முடிபைக் கண்டுகொள்க.

வைணவர் கட்டிய வேறு சில பொய்க்கதைகள்

இனி, அறிவாளிகள் கண்டு நகைத்து அருவருக்கத்தக்க வேறு சில பொய்க்கதைகளையுங் கற்பித்து, அவ்வாற்றாற் சைவசமயத்தை இழிவுபடுத்த முயன்ற வைணவரின் தகாச்செயல்கள் சிலவற்றை நாயகரவர்கள் எடுத்துக்காட்டி மறுத்திருக்கின்றனர்; அவை வருமாறு:

அவற்றுள், வைணவ ஆழ்வார்கள், சிவவாக்கியர் என்னுஞ் சிவஞான முனிவரைத் திருத்தி வைணவராக்கினர் எனக் கட்டியகதை ஒன்று; இதற்கு ஏதேனும் ஒரு சான்றுண்டா? சிறிதுமே இல்லை. சிவவென்னும் மூலமந்திரத்தை எந்நேரமுஞ் சொல்லிக்கொண்டிருந்த

காரணம்பற்றியே சிவவாக்கியர் 'சிவவாக்கியர்' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்பெற்றார். இம் முனிவர், பார்ப்பனரின் பொருள் அற்ற புல்லிய வினைகளையும், அவர்தஞ் சாதிச்செருக்கையும், அவர் செய்து போதருஞ் சிறுதெய்வவணக்கத்தையும் பலவகையாலும் மறுத்து, எல்லாம் வல்ல சிவத்தை வழிபட்டு உய்யும் உண்மைஞானத்தையே வலியுறுத்திப் பல தண்டமிழ்ப்பாடல்களைப் பாடியிருக்கின்றார். அவற்றுள் ஒன்று இது:

"குண்டலங்கள் பூண்டுநீர் குளங்கடோறும் மூழ்குவீர்
மண்டுகங்கள் போலநீர் மனத்துமாசு அறுக்கிலீர்,
மண்டையேந்து கையரை மனத்திருத்த வல்லிரேற்
பண்டைமால் அயன்தொழப் பணிந்துவாழலாகுமே"

இதனையொத்த பல உண்மைஞானப் பாடல்களைப்பாடிச் சிவவழிபாட்டின் ஏற்றத்தை எடுத்தியம்பிவந்த சிவவாக்கியரைப், பிறந்து இறந்துழன்ற கண்ணனையும் இராமனையும் பாடிய ஆழ்வார்கள் திருத்தினரென்பது அறிஞரால் எள்ளி நகையாடற்பாலதா யிருக்கின்றதன்றோ? சிவவாக்கியர் தம் வாழ்நாள்முழுதுஞ் சிவஞானச் செல்வராய் விளங்கினமையாலன்றோ தாயுமான சுவாமிகளும்,

"கண்டதுபொய்என்று அகண்டாகாரசிவம் மெய்யெனவே
விண்டசிவவாக்கியர்தாள் மேவுநாள் எந்நாளோ"

என்று தமதருமைத் திருப்பாட்டில் அவரைச் சிறந்தெடுத்துப் பாராட்டினார். இதனாற் சிவவாக்கியர் உண்மைச் சிவஞான முனிவராதலும், அவர் தாயுமான சுவாமிகள் காலத்திற்கு முன்னிருந்தவராதலும் நன்கு பெறப்படுதல் காண்க. மற்றுச், சிவவாக்கியர் வைணவ ஆழ்வார்கள் காலத்து இருந்தார் என்பதற்காதல், அவர் ஆழ்வார்களாற் றிருத்தப்பட்டு வைணவமதத்தைத் தழீஇயினார் என்பதற்காதல் வைணவர்கள் ஏதொரு சான்றுங் காட்டாமல், தாமாகவே கட்டிச்சொல்லும் பொய்க்கதையை ஆராய்ச்சிவல்ல அறிஞர் ஒரு பொருட்டாகக் கொள்ளாரென்பது.

இனி, மேற்காட்டிய கட்டுக்கதையினும் பார்க்க நகையாடி இழிக்கத்தக்க மற்றொரு பொய்க்கதையினை வைணவர் புனைந்திருக்கின்றனர். அதாவது: ஓர் ஆழ்வார் தமது காலிலிருந்த கண்ணாற், சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணைப் பழுதுபடுத்தி அவரைவென்றனராம். எல்

லாக்கும் முகத்திலேதான் கண்ணிருக்கக்காண்கின்றோம்; மற்று இவ் வாழ்வார்க்கோ காலிலே கண்ணும்; ஈது எததுணைப்படுபொய்! எல்லா உலகங்களையும் இயங்கியற்பொருள் நிலையியற்பொருள்களையும் நெற் றிக்கட்பொறி யொன்றினாற் சுட்டுச் சாமபராககவலலவன் என்று பைபலாத உபநிடதத்தில வழுததியுரைககப்பட்ட பிறப்பு இறப்பு இல்லா எல்லாம்வல்ல சிவத்தின் நெற்றிக்கணணைக், கடவுள் இலக் கணமே இனனதென்றறியாமற் பிறந்திறந்து எய்த்த மக்களைக் கடவு ளாக வணங்கிப்பாடிய ஓர் ஆழ்வார் பழுதுபடுத்தி வென்றனரெனக் கூறைநதது எததுணை இறுமாப்பும் பேதைமையுமாயிருக்கின்றது!

இன்னும், இஙஙனமே, ஓர் ஆழ்வார் பாண்டியன் அவைக்களத் தேசென்று அவன் அஙகே தூக்கியிருந்த பொற்கிழியை அறுததுத், திருமாலையே முழுமுதற் கடவுள் எனறு நாட்டினரெனவும், இன் னும் ஓராழ்வார் தாம்பாடிய பாடல்களைக்கொண்டு மதுரையில் வீற் றிருந்த சஙகப்புலவர்களை வென்றனரெனவும் வைணவர்கள் பொருந தாப் பொய்க்கதைகள் கட்டிவிட்டிருககின்றனர். இக் கதைகளுக்கு ஒரு சிறுசானறதானும் நூல்களிலாவது கல்வெட்டுகளிலாவது காணப்படாமையினுலும்; வைணவர்கள் பாண்டியன அவையில் திரு மாலையே முழுமுதற் கடவுளென நாட்டியது மெய்யாயின், பாண்டிய மன்னன் வைணவமதத்தைத் தழுவி மதுரையிலுள்ள சிவபிரான் கோயிலைத் திருமால்கோயிலாக மாற்றியிருப்பனுகலானும்; ஆழ்வார் கள் காலத்திற்கு முன்னும் பின்னும் இன்றும் மதுரையிலுள்ளது சிவ பிரான்கோயிலேயாதல் நூல்களாலுங கல்வெட்டுகளாலும் நன்கு விளங்குதலாலும்; சங்கத்தவர்களை வெல்லத்தகுந்த செந்தமிழ்ச் சுவை யும் முழுமுதற்கடவுள் நம்பிக்கையும் ஆழ்வார்கள் பாடல்களிற் காணப் படாமையோடு, அவை அவவிருவகையிலுஞ் சங்கத்தார் மெய்யே கிளந்துபாடிய செந்தமிழ்ச் செய்யுட்களுக்கு இறப்பத்தாழ்ந்த நிலையின வாயுமிருத்தல் தெற்றெனவிளங்கலானும் வைணவர் கட்டிய இக் கதைகள் முழுப்பொய்யேயாதல் துணியப்படும்.

மேலுஞ், சங்கத்தார் காலததிலெல்லாந் திருமால் வணக்கஞ் சைவசமயத்தின் உள்ளடங்கியேயிருந்தது. சங்ககாலத்து நூல்களி லெல்லாஞ் சிவபிரானுக்கே முதன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. "ஏற்றுவலனுயரிய எரிமருள் அவிர்சடை, மாற்றருங்கணிச்சி மணி

மிடற்றோனும்'' என்னும் புறநானூற்றுச்செய்யுளையும், ''தொடங்கற்கட்டோன்றிய முதியவன் முதலாக, அடங்காதார் மிடல்சாய அமரர்வந்து இரத்தலின்'' என்னுங் கலித்தொகைச் செய்யுளையும் உற்றுநோக்குக. சங்கத்தார் காலத்தை அடுத்துத் தோன்றிய சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னுஞ் செந்தமிழ்ப் பெருங்காப்பியங்களிலுஞ் சிவபிரான் முதன்மையே சொல்லப்பட்டிருத்தல் காண்க.

வைணவஞ் சைவத்தினின்று வேறாய்ப்பிரிந்ததும், வைணவத்திற்கென்று தனிநூல்களுந் தனியாழ்வார்களுந் தோன்றியதுஞ் சைவசமயாசிரியர் காலத்திற்குப் பின்னரேயாம்; அதாவது கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்தேயாம். இவ்வெட்டாம் நூற்றாண்டு முதற்றோன்றிய ஆழ்வார்கள், கி. பி. முதல்நூற்றாண்டுக்கு முன்னிருந்த சங்கத்தார்களை வென்றாரென்பது, ''யானை என் முப்பாட்டன் திருமணத்திற் பந்தற்காலைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றேன்'' என்னும் ஒரு சிறுவனின் பொய்யுரையினும் பார்க்கப் படுபொய் நிறைந்ததாயிருக்கின்றது! இன்னும் வைணவ ஆழ்வார்களின் காலநிலையுஞ், சைவசமயத்தின் பண்டைமாட்சியும் மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் நூலில் மிகவிரித்து விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இனிச், சிவனடியாராகிய குலோத்துங்கசோழவேந்தனைக் கூரத்தாழ்வார் வென்றுவிட்டதாக வைணவர்கள் ஒரு பொய்யுரை கூறிவருகின்றனர். ஆனால், உண்மையாக நடந்ததுவருமாறு: குலோத்துங்கசோழவேந்தன் ஒட்டக்கூத்தர்பாற் றமிழ்க்கல்வி பயின்று அதிற் பெரும் புலமைவாய்ந்து திகழ்ந்ததுடன், சைவசித்தாந்தப் பொருள்களையுந் தென்மொழி வடமொழிகளில் நன்காராய்ந்து அவற்றின் முடிபு கண்டவன். அவ்வேந்தன்காலத் திருந்த இராமாநுசர் என்பவர், வடமொழி தென்மொழிகளில் முன்னாசிரியர் அனைவருஞ் சிவபெருமான் ஒருவரே முழுமுதற்கடவுளென ஆராய்ந்து தெளித்துவைத்த மெய்ந்நூல்களின் மெய்வழக்கிற்கு முற்றும் மாறாகத், திருமாலையே முழுமுதற்கடவுளென நாட்டுதற்கு விழைந்து, வேதங்கள் உபநிடதங்கள் இதிகாசங்கள் புராணங்களிற் போந்த சொற்கள் சொற்றொடர்கள் கதைநிகழ்ச்சிகள் முதலானவைகளை யெல்லாந் தாம் விரும்பியபடி திரிபுபடுத்திச், சிவபிரான் மேலனவா யிருந்தவைகளுக்கெல்லாந் திருமால் மேலனவாகப் பொருள்செய்து, பொய்யான கொள்கைகளை

இத்தமிழ்நாடெங்கணும் பரப்பி வரலாயினர். இது தெரிந்த குலோத் துங்கசோழன், "சிவபிரானுக்கு மேலதாய் ஏதுமில்லை" என்னும் ஒரு சொற்றொடரை எங்குமெழுதிப்பரப்பி, அதற்கு மாறாகப்பேசுவார் எவராயினும் அவரைப் புலவர்பேரவையில் வருவித்து, அவரொடு நடுவுநிலைபிறழாது வழக்கிட்டு, அவர் அவ்வழக்கிற் றோல்வியடைந்த பின் அங்ஙனந் தோல்வியுற்றார்பாற் "சிவத்துக்குமேல் ஏதுமில்லை" என்று எழுதி வாங்கிவந்தான். இவ்வாறு குலோத்துங்க வேந்தன் செய்துவருதலை நன்கறிந்தும், இராமாநுசர் அம்மன்னனுடன் நேரே சென்று வழக்கிட்டால் தமது கொள்கை வெற்றி பெறுதெனக் கண்டு, அவன்பாற் செல்லாமலே மறைவாய்த் தமது கொள்கையைப் பரவச்செய்துவந்தனர். இதுகண்ட மன்னர்பிரான், இராமாநுசருடன் நேரே வழக்கிட்டு அவரது கொள்கையின் பொய்ம்மையை உலகிற்கு வெளிப்படுத்தி உதவிபுரிதல்வேண்டித், தன் ஏவுகாரரை அவர்பால விடுத்தனன். அரசன் தம்மை அழைத்தற்கு ஏவுகாரரை விடுத்திருத் தலை, முன்னதாகத் தம்மாணவர் வாயிலாகத் தெரிந்ததும், இராமா நுசர் தாம் பூண்டிருந்த காவியுடையினைக் கழற்றி விட்டு, வெள்ளாடை யுடுத்து வேறுநாடு சென்றுவிட்டனர்.

அது தெரிந்த அவர்தம் மாணவர் கூரத்தாழ்வார் இராமாநுசரைப் போல் உடைமுதலியனபூண்டு, பெரிய நம்பியென்பவரைத் தம்மைப் போல் உடை அணியச்செய்து, தமக்குரிய வைணவர் கூட்டத்துடன், குலோத்துங்கசோழன் அவைக்குச் சென்றனர். அவர்களைக் கண்ட தும், அரசன், திருமால் முழுமுதற்கடவுள் அல்லாமையுஞ் சிவபிரா னே முழுமுதற்கடவுளாதலுந் தெற்றெனப் பிரிந்துவிளங்க அரதத் தாசாரியார் இருப்புப்படியேறி உறுதிப்படுத்திச்சொல்லிய பொருள் களை ஒவ்வொன்று எடுத்துச்சொல்லி அவைகளை மறுக்கும்படி, உடையவர்கோலத்தில் நின்ற கூரத்தாழ்வாரையுங், கூரத்தாழ்வார் கோலத்தில் நின்ற பெரியநம்பியையுங் கேட்க, அவ்விருவரும் அவற் றிற்கு விடை கூறமாட்டாராய்க் கலங்கிநின்றனர். அதுகண்ட அர சன், "சிவத்துக்குமேல் ஏதும் இல்லை" என்று எழுதித்தரும்படி அவர்களைக்கேட்க, அவர்கள் குறும்பாய்ச் "சிவத்துக்குமேற் பதக்கு" என்று எழுதித்தந்தனர். 'சிவம்' என்னுஞ் சொல்லுக்குக் குறுணி என்னும் ஓர் அளவுப்பொருளும் உண்டாகலின், அதற்கு அரசனுங்

கற்றோர் அனைவருங் கொண்ட முழுமுதற்கடவுள் என்னும் பொருளை எள்ளனஞ்செய்தொழித்து, அச்சொலுக்கு அருகி எங்கோ கொள்ளப்படுங் குறுணியெனனும பொருளை வினையமாய்க்கொண்டு, "சிவத்திற்குமேற் பதக்கு'' என்று அவர்கள் இகழ்ச்சியாய் எழுதித்தந்ததைப் பார்த்து அரசன் பெருஞ்சினம் மூண்டவனாய்த், தன் ஏவலர்களை அழைத்துச் 'சிவத்தைப் பழித்த இவர்களைக் கொலைசெய்தலே தக்கது; இவர்களைக் கொண்டுபோய் வெட்டிவிடுக!'' என்று கட்டளை இட்டனன். அதுகேட்டு நடுநடுங்கிய கூரத்தாழ்வார் "அரசனே, யான் இராமாநுசர் அல்லேன், இவருங் கூரத்தார் அல்லர். எங்கள் குருவான இராமாநுசர் தங்களுடன் வழக்கிடுதற்கு அஞ்சி எங்கோபோய்விட்டார். அவரது மானத்தைக் காக்க யாங்கள் இங்ஙனம் வந்தோம். எங்களைக் காப்பாற்றும்'' என்று இரந்துகேட்க, அரசன் சினந்தணிந்து, "இவர்களைக் கொல்லவேண்டாம். ஆனாலும், முறையாக வழக்குப் பேசித் தமது கொள்கையை நாட்டமாட்டாத இவர்கள் தமது தோல்வியினை ஒப்புக்கொண்டு சிவத்தை வணங்காமல், அதனை முறைவழுவி இகழ்ந்து பெருந்தவறு இழைத்தமையால், இவர்களை வேறு ஒருவகையிலாவது ஒறுத்தலே தக்கது. ஆகவே, இவர்களை ஒருகாட்டிலே கொண்டுபோய்க் கண்களைப்பிடுங்கி விட்டுவிடுக!'' என்று மீண்டுங் கட்டளை தந்தனனெனவும், அவ்வாறே அவர்கள் கண்பிடுங்கப்பட்டதிற் பெரியநம்பி உயிர்மாளக் கூரத்தார்மட்டும் உயிர்பிழைத்திருந்தனரெனவுங் "குலோத்துங்க சோழவிஜயம்'' கூறுநிற்கின்றது. வைணவர் எழுதிவைத்த "குருபரம்பராப் பிரபாவம்'' என்னும் நூலும் பெரும்பாலும் அதனோடொத்தே இதனை நுவல்கின்றது.

இனிச். சோழநாடு கடந்து மறைந்தொழுகிய இராமாநுசர், குலோத்துங்கவேந்தன் காலமானபின், மீண்டுந் தென்னாடுபோந்து, கீழ்மக்களாகிய ஒட்டர் உப்பரவர் முதலியோரையும் வடமாள் சிலரையுந் தமது வைணவமதத்தைக் கைப்பற்றும்படிசெய்து, இதற்குமுன் இந்துமக்கள் எவராலும் அணியப்படாததும் வடமொழி தென்மொழி நூல்களில் எங்குஞ் சொல்லப்படாததுமான பட்டைநாமத்தைப் புதிதாக அவர்தம் நெற்றிகளிற் பரக்கச்சாத்தித், தமது கொள்கையைப் பரவச்செய்துவந்தனர். அதுவேயுமன்றித், தமது புதிய வைணவக் கொள்கைக்கு மேற்கோளாக ஒரு நூல்செய்வான் புகுந்து, வட-

மொழிக்கண் உள்ள வேதாந்தசூத்திரத்திற்கு நீலகண்ட சிவாசாரி
யார் இயற்றியருளிய நீலகண்டபாடியத்தைப் பலகாலும் பயின்று,
அதனோடொப்ப 'விசிட்டாத்துவிதபாடியம்' என்னும் பெயரால் ஓர்
உரைநூலும் வரைந்துவைத்தனர். இதனால், இராமாநுசர் சைவ
சமயக் கொள்கைகளையே ஆங்காங்குமாற்றித் தமது விருப்பம்போல்
ஓர் உரைநூல் இயற்றினரன்றி, இவராதல, வேறே ஆழ்வார்களாதல்
சைவசமயததவரை வென்றனரென்பது வெறும் புளுகேயாமென்க.

இன்னும், வைணவசமய முன்னோர் பலர், சிவனடியார் சில
ருடன் வழக்கிட்டுத் தோல்வியுற்ற வரலாறுகள் சிலவற்றை நாயகரவர்
கள் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டுகின்றனர்:

கஞ்சனூரில் மதுசூதனாசாரி எனப்பெயரிய வைணவர் ஒருவர்,
சிவபிரானைப் பழித்தலையே ஒருதொழிலாகக்கொண்டு, மாந்தர்பலரைப்
பொய்ந்நெறியிற் புகுத்தி வந்தனர். அத்தன்மையினார்க்குப் பிறந்த
தவப்புதல்வன் ஒருவன் கல்வியில் வல்லனாய் வளர்ந்து வடநூல
தென்னூல்களைப் பழுதற ஓதியுணர்ந்து தெளிந்தபின், தன் தநதை
யின் வைணவக்கொள்கையை மறுத்து, வைணவக்குறிகளை இடா
னாய்த், திருநீறுஞ் சிவமணியும் அணிநது, தன்னை அரனுக்கு ஒப்
படைத்துவிட்டகாரணத்தால் 'அரதத்தன்' எனப்பெயா பூண்டு, சிவ
னடியார் குழுவிற்சேர்ந்து சைவசமய உண்மையை எங்கும் பரவச்
செய்துவந்தனன். அதுகண்ட அவ்விளைஞரின தந்தையான மது
சூதனாசாரி அக்காலத்திருந்த அரசனிடஞ்சென்று, தன் புதல்வன்
தனக்குமாறாய் ஒழுகுதலைக் கூறி முறையிட, அவவரசன் அரதத்த
னைத் தனது அவைக்குவருவித்து, அவர்தங் கொள்கையை ஒவவொன்
றாச்சொல்லி நாட்டும்படி கேட்ப, அவரும் நெருப்பிட்டுப் பழுக்கக்
காய்ச்சிய இருப்புப்படிகள் ஒவவொன்றன்மேல் ஏறியிருந்து தம்
முடைய சைவ உண்மைகளை ஒவவொன்றாய்ச் சொல்லிவர, அவர்தந்
தந்தையும் அவருடன்போந்த வைணவக்குருமாரும் அவ்வுண்மைகளை
மறுக்கமாட்டாமல் தோல்வியுற்றனர். அங்ஙனம் அரதத்தர் நாட்டிய
சிவபிரான் முழுமுதன்மைகளிற் சில வருமாறு.

இருக்குவேத மூன்றாம்மண்டிலத்தில் உள்ளதும், அந்தணர்களாற்
காலை நண்பகல் மாலை என்னும் முப்போதும் ஓதப்படுவதுமான
காயத்திரி மந்திர உறையுளிற் 'பர்க்கன்' என்னும் பெயரால் வழுத்

தப்படும் முழுமுதற் கடவுள் சிவபிரானேயென்பது மைத்ராயணீ யுபநிடதத்தினாலும், அமர நிகண்டினாலுந் துணியப்படும் உண்மை யாகும்.

சிவபிரானே முழுமுதற் கடவுள்

சிவபிரான் வழிபாட்டிற் சிறந்தவனான இராவணனைக் கொன்ற பாவம் நீங்கும்பொருட்டு, இராமன் சிவலிங்கத்தை அமைத்து வழிபட்ட காரணத்தால் 'இராமேசுரம்' எனப் பெயரிய திருக்கோயில் அன்றிருந்து இன்றுகாறும் இத் தென்றமிழ்நாட்டில் நிலவுதல் இமயம் வரையிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் அறிந்ததொரு வாய்மையன்றோ ?

கண்ணன் கயிலைமலையை நண்ணிச் சிவபிரானை நோக்கித் தவம்புரிந்து தனக்குப் பிள்ளைப்பே றுண்டாகும்படி வேண்ட, அங்ஙனமே சிவபிரான் அவற்கு அருள்செய்ததை அறியாதார் யார் ?

திருமால் தன்னால் வெல்லப்படாத அரக்கரை அழிக்குங் கருவியாக ஆழிப்படை (சக்கராயுதம்) ஒன்றனைப் பெறுவான் வேண்டிச் சிவபிரானை நாடோறும் ஆயிரந் தாமரைமலர் தூவி வழிபாடாற்றிவருகையில், ஒருநாள் ஆயிரம் பூக்களில் ஒருபூக் குறைய, உடனே அதற்கு ஈடாகத் தாமரையிதழ்போன்ற தன் கண்களில் ஒன்றைப் பிடுங்கி அதனைச் சிவபிரான் திருவடிகளில் இட்டு வணங்கச் சிவபிரான் திருமாலின் மனவுறைப்புக்கு மகிழ்ந்து அவர்க்கு அவர் வேண்டிய ஆழிப்படையினை நல்கினரென்பதும் நூல்களால் அறியக் கிடக்கின்றதன்றோ ?

சிவபிரான் சனகர் முதலான முனிவர்க்கு வாய்வாளாத் தவ நிலையினை அறிவிக்கும்பொருட்டு, உமைப்பிராட்டியாரைப் பிரிந்து தவநிலையில் அமர, உலகத்துள்ள எல்லாவுயிர்களும் ஆண் பெண் சேர்க்கையின்றி முயற்சியவிந்து கிடத்தலால் உலகியல் நடை பெறாமை கண்டு, தேவர்கள் திருமால்மகனான காமவேளை இறைவன்பால் விடுத்தாராகக், காமவேளும் இறைவனை அணுகி அவற் குக் காமவிருப்பினை எழுப்ப முயலவே, இறைவன் நெற்றிக் கண்ணால் அவனை வெகுண்டு நோக்கக் காமவேள் வெந்து சாம்பரா யினதூஉம் அறியாதார் யார் ?

தேவர்கள் தாம் அரக்கரோடு இடும்போரிற் சாவாதிருத்தல் வேண்டித் திருமாலின் துணைகொண்டு திருப்பாற் கடலைக் கடைந்து அமிழ்தம் எடுக்க முயல்கையில், அதன்கண் முதலில் எழுந்து பெருகிய நஞ்சின் தாக்குதலால் திருமாலும் மற்றைத் தேவர்களும் உடல்கரிந்து ஓடிச் சிவபிரானை அடைக்கலமாய்ப் புகப், பிரான் அந் நஞ்சினைத் தான் பருகித் தேவர்களைக் காத்த அருட்பெருஞ் செயலும் இருக்குவேதத்திலேயே ஓதப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ?

தன்னை ஓவாது வணங்கி வழுத்துதலையே தவமாய்க்கொண்ட மார்க்கண்டேயருயிரைக் கொள்ளைகொள்ளவந்த கூற்றுவனைக் காலால் உதைத்துக் கீழ்வீழ்த்தி, இளைஞரான அம் மார்க்கண்டேயரை என்றும் இளைஞராயிருக்கப் பணித்த சிவபிரான்றன் அருட்பெருஞ்செயல் எவர்தாம் அறியாதவர்?

சிவபிரான் முப்புரங்களை நெற்றிக்கண்ணால் எரித்துத் தேவர்களைக் காத்த அரும்பெருஞ் செயலும் இருக்குவேதத்திலேயே நன்கெடுத்து நுவலப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ?

சிவபிரானைப் பழித்துத் தக்கன்வேட்ட வேள்வியானது, சிவபிரான் ஏவிய வீரபத்திரரால், அழிக்கப்பட்டதுடன், தக்கனுந் தலைவெட்டுண்டு இறந்துபட, அவனுக்குத் துணைநின்ற விஷ்ணு பிரமன் முதலான தேவர்களும் அவரால் ஒறுக்கப்பட்ட செய்தி 'தைத்திரீய சங்கிதை', 'சதபதபிராமணம்', 'இராமாயணம்', 'மாபாரதம்', 'காந்தம்' முதலான நூல்களிலெல்லாம் மிகப் பழைய காலந்தொட்டு ஓதப்பட்டு வருகின்றதன்றோ?

தனது கையிலுள்ள படைக்கலங்களைக்கொண்டு பகைவரை வேறல் இயலாதெனக் கண்ட அருச்சுனன், கண்ணன் அறிவுறுத்தியபடி சிவபிரானை நோக்கிக் கடுந்தவம்புரியச், சிவபிரான் அவனது தவத்திற்கு உவந்து பாசுபதப்படை அவனுக்கு வழங்க, அவன் அதனாற் பகைவரை வென்ற செய்தி மாபாரதத்தில் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றதன்றோ?

இரணியனைப்பிடித்துப் பிளந்து அவனது செங்குருதியினைப் பருகிய நரசிங்கன், அதனால் வெறிகொண்டு உலகத்தையே அழித்துவிடுதற்கு ஆரவாரஞ் செய்தல்கண்ட தேவர்கள் வெருக்

கொண்டு சிவபெருமானைவழுத்த, அவரது ஆணையால் வீரபத்திரர் ஒரு சரபப்புள்ளின் வடிவில் வந்து அந் நரசிங்கனைப்பிடித்துக் கிழித்த செய்தி 'சரபோப நிடதத்திற்' கூறப்பட்டிருக்கின்ற தன்றோ ?

தாருகவனத்து முனிவர்கள், வேள்விவேட்டலே எல்லா நலனும் அளிக்கவல்லது, சிவபிரானை வணங்குதல் வேண்டாச் செயலேயாம் என்று பகர்ந்து இறுமாந்தொழுகியகாலையிற், சிவ பிரான் ஓர் ஆண்டியாகவும் அவரது ஏவலால் திருமால் அழகிற் சிறந்த ஒரு மோகினிப் பெண்ணாகவும் போந்து அம் முனிவரின் இறுமாப்பைக் குலைத்தபின், சிவபிரான் அம் மோகினிப் பெண் ணைக்கூடிச் 'சாத்தன்' எனப் பெயரிய 'ஐயனாரை' ஈன்ற வரலாறு இவ்விந்தியநாடு முழுதும் அறிந்ததொன்றன்றோ ?

திருமாலும் நான்முகனுந் தாந்தாமே பெரியரென வழக் கிட்டுப் போர்புரியுங்கால் அவ்விருவரின் நடுவே சிவபிரான் தழற் பிழம்பு வடிவாய்த் தோன்றி, "எமது முடியையாதல் அடியை யாதல் எவர் தேடிக் கண்டுபிடிக்கின்றனரோ அவரே பெரியர்" எனக் கூறியருளத், திருமால் பன்றிவடிவெடுத்து அவ்வழற்பிழம் பின் அடியையும், நான்முகன் ஓர் அன்னப்புள்ளின் வடிவெடுத்து அதன் முடியையுங் காணப்புக்குப் பன்னெடுங்காலம் முயன்றும், இருவரும் அவைதம்மைக் காணமுடியாமல் அலுத்துத் தருக்கு அடங்கிய வரலாறு பழைய நூல்களிலும் உலகவழக்கிலும் பண்டு தொட்டு வழங்கி வருகின்றதன்றோ ?

திருமால், நான்முகன், இந்திரன் முதலான தேவர்கள் அனைவரும் பிறந்தார்கள் இறந்தார்கள் என்னுங் கதை அவரவர் பெருமைகூறும் புராணங்களிலேயே வெளிப்படையாய்ச் சொல்லப் பட்டிருக்கச், சிவபிரான் பிறந்தார் இறந்தார் என்னுங் கதை குறிப் பாலேனும் எந்த நூலினும் நுவலப்படாமையின், சிவபிரான் ஒருவரே பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற் கடவுளாதலுந், திருமால் முதலான ஏனையோரெல்லாம் பிறந்திறக்குஞ் சிற்றுயிர் களேயாதலும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் றெள்ளிதின் விளங்குகின்றதன்றோ ?

காசியின்கட் கங்கைக்கரையிலே நின்று வியாசன் அறிவு மயங்கித் தன் மாணாக்கரெதிரே தன் கைகளை உயரவெடுத்துத்

திருமாலே முழுமுதற் கடவுள் என ஆணையிட்டுரைப்ப, உடனே வியாசனுடைய கைகள் மரத்துப்போய் மடக்க இயலாமல் நின்று நோவினை விளைவியாநிற்கவே, திருமால் அவன்பாற்போந்து, "அறிவற்ற மடையனாகிய வியாசனே! யான் உலகிற்குத் தலைவன், எனக்குத் தலைவன் சிவபெருமானேயாவன் என்றறிந்து அவனையே வழிபடக் கடவாய்" என்றறிவுறுத்திய வரலாறு பழைய நூல்களிற் சொல்லப்பட்டதொன்றன்றோ?

முப்புரங்களைச் சிவபிரான் எரித்தகாலையில் திருமால் ஓர் எருதின் வடிவெடுத்து இறைவனைத் தாங்கிய செய்தியும் பண்டை நூல்கள் மொழிந்ததேயன்றோ?

இங்ஙனமாகச், சிவபெருமான் ஒருவரே முழுமுதற் கடவுளாம் உண்மைகளை அரதத்தர் ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லிவர, அவர் தந்தையாகிய மதுசூதனாசாரியும் அவருடன் அரசவையிற் போந்து குழுமிய வைணவரும் அவைதம்மை ஒருசிறிதும் மறுக்கமாட்டாமல் வாய்அவிந்து அவரை வணங்க, அரதத்தர் அவரெல்லாரையுந் திருத்திச் சிவதீக்கைசெய்து மெய்வழிப்படுத்தினர். இவ்வரலாறு அப்பையதீக்கிதர் இயற்றிய "ஹரதத்தமாகாத்மியம்" என்னும் நூலில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

சைவாசிரியரால் தோல்வியுற்ற வைணவர்கள்

இன்னும், இங்ஙனமே சிவபெருமானைப் பழித்துத் திருமாலையே முழுமுதற் கடவுளாக்க விழைந்த வைணவக்குருமார் மற்றுஞ் சிலருஞ் சைவாசிரியரால் வெல்லப்பட்ட வரலாறுகளை நாயகரவர்கள் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றார்கள். அவையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டலுறின் இது மிக விரியுமாகலின் அவற்றை இங்கே சுருக்கிக் காட்டுவாம்.

காஞ்சிமா நகரிலிருந்த 'தாத்தாசாரி' என்னும் வைணவகுரு தங்காலத்திருந்த அப்பையதீக்கிதர் என்னுஞ் சைவாசிரியரைத் தாம் எந்தவகையிலும் வெல்ல முடியாமைகண்டு, மனம் பெரிது புழுங்கி, நஞ்சங் கலந்தபாலை அவர் பருகுமாறு கொடுக்க, அவர் 'சிவதத்வவிவேகம்' என்னும் நூலை யியற்றிச் சிவபெருமானை வழுத்தி அதனைப் பருக அந் நஞ்சு அவரைக் கொல்லமாட்டாதா

சைவாசிரியரால் தோல்வியுற்ற வைணவர்கள் அறி யிற்று. அதன்பின் தாத்தாசாரி தங்காலத்திருந்த அரசனதவைக் களத்தில் அவரை வருவித்துவைத்து, வியாசபட்டர், பராசர பட்டர் என்னும் மத்துவ மதகுருமார்களை நடுநின்று தீர்ப்புச் சொல்பவராக நிறுவி, அப்பையதீக்கதருடன் பலநாள் வழக்காடியுங் கடைசியில் தோல்வியுற்றார். நடுவர் இருவரில் வியாசபட்டர் எழுந்து, அப்பையதீக்கிதரால் வைணவமதத்தின் பொய்ம்மை புலப்படுத்தப்பட்ட வகைகளை எடுத்து மொழிந்து தீக்கிதருக்கு மாணவராய்ச் சைவசமயந்தழீஇயினார். அதுகண்டு பராசரபட்டர் வயிறெரிந்து தாமே தீக்கிதருடன் ஏழுநாள் வரையில் வழக்கிட்டு முடிவில் தாமுந் தோல்வியுற்றுத் தீக்கிதரை வணங்கிச் சைவரா யினார். அதன்பின் பௌத்தகுரு ஒருவரும் அவருடன் வழக்கிட்டு வாய்அவிந்தனர். அதன்பின் மாயாவாதிகளாகிய சுமார்த்தர் சிலர் சிவாகமங்களை இகழ்ந்துபேச, அவர்களை மறுத்து 'வைதிகா சாரநிர்ணயம்' என்னும் நூலொன்றை யியற்றி அவர்கட்கு அறிவு தெருட்டினார். இங்ஙனம், மத்வராமாநுஜ பௌத்த மாயவாத மதங்களை மறுத்துத் தூளாக்கியதுபோலவே, சைவசமயத்திற்கு மாறான ஏனைஎல்லா மதங்களையும் பொடிபடுத்தி அப்பையதீக்கிதர் 'பரமத திமிர பாநு' என்னும் நூலொன்றியற்றினார்.

இவ்வாறு எந்தவகையிலுந் தொலைக்கமுடியாத சைவசமய கோளரியாய்த் தீக்கிதர் வீறி விளங்குதல்கண்ட தாத்தாசாரி கொலைகாரர் சிலரை ஏவித், தீக்கிதர் ஆற்றில் நீராடித் தனியே வரும் நேரம் பார்த்து அவரைக் கொல்லுதற்கு முயலத், தீக்கித ரைச்சூழச் சூலம் ஏந்திய கையினராய்ச் சிலர் நிற்கக்கண்டு, அக் கொலைஞர் பெரிதும் வெருக்கொண்டு, தம்மைத் தாத்தாசாரி ஏவியதனைத் தீக்கிதருக்குத் தெரிவித்து, அவரைப் பணிந்தேகினர். உடனே தீக்கிதர், நடுநிலைவழீஇச் சிவனடியார்க்குத் தீங்கிழைக்குந் தாத்தாசாரி மாண்டொழிகவெனச் சிவபிரானைவேண்டி வசவு கூறத், தலையில் இடிவிழுந்து தாத்தாசாரி மாண்டனரெனச் சிவஞானசுவாமிகள் இயற்றிய "தீக்ஷிதமாந்மியம்" என்னும்நூல் நுவல்கின்றது.

இன்னுந், தஞ்சைமாநகரிற் சிவாக்கிரயோகிகள் என்னுஞ் சைவப்பெரியார் ஒருவர் சைவசமயவுண்மைகளை எங்கும் விளங்கச் செய்துகொண்டு வருங்காலத்தில், 'மணவாளமாமுனி' என்னும்

வைணவகுரு ஒருவர், அந் நகரில் அரசுசெலுத்திவந்த சரபோஜி மன்னன்பாற்சென்று, 'யாம் சிவாக்கிரயோகியுடன் வழக்கிட்டுச் சைவத்தைப் பொய்யாக்கல்வேண்டும்; அதற்கு நீர் ஓர் அவை கூட்டல்வேண்டும்' என்று வற்புறுத்த, அது தக்கதன்றென்று அரசன் மறுத்துரைத்தும், அவர் கேளாமையின், சிவாக்கிரயோகி களின் உடம்பாடுபெற்றுச் சரபோஜி மன்னன் தனதரண்மனையி லேயே ஒரு பேரவை கூட்டுவித்து, 'எவர் தோல்வியடைகின்ற னரோ அவர் வெற்றிபெற்றவரின் மதத்தைச் சார்தல்வேண்டு' மென ஆணை தந்தனன். சமயவழக்கானது பதினெட்டுநாள் மட்டும் நடைபெறல் வேண்டுமென்பதும் அறிஞரால் வரையறுக்கப் பட்டது. அதன்பிற் சிவாக்கிரயோகிகட்கும் மணவாளமாமுனிக் குஞ் சமயவழக்கு நடந்துவருகையில் ஒவ்வொருநாளுஞ் சிவாக்கிர யோகிகள் பக்கமே வெற்றியுண்டாகி வரலாயிற்று; கடைசியாகப் பதினேழாம்நாளிலுஞ் சிவாக்கிரயோகிகள் வெற்றிபெற்று விளங்க, அரசனும் அரசவையிலுள்ள அறிஞர் பலரும் அதுகண்டு மிக மகிழ்ந்த வுள்ளத்தினரா யிருத்தலுணர்ந்து, மணவாளமாமுனியும் அவர்தம் வைணவக் கூட்டத்தினருந் திகிலடைந்து, 'நாளைப் பதினெட்டாம்நாள் வழக்கு நடக்குமுன்னமே யோகியாரைத் தொலைத்துவிடல் வேண்டு'மென்று தமக்குள் உறுதிசெய்து, அன் றிரவே சிவாக்கிரயோகிகள் இருந்த திருமடத்தைத் தீவைத்துக் கொளுத்திவிட்டனர். மறுநாள் அதனையறிந்த அரசன் பதைபதைத் துச் சென்று திருமடத்தை நோக்கத் திருமடம் முற்றும் எரிந்து சாம்பராய்க்கிடக்க, அதன்கண் வேகாத ஓர் அறையில்மட்டுஞ் சிவாக்கிரயோகிகள் பழுது ஏதுமின்றித் தவத்தில் அமர்ந்திருக்கக் கண்டு மகிழ்ந்து, அவரை வணங்கினன். பின்னர் அரசன் தேர்ந்துபார்த்துத் திருமடத்தை நெருப்பிட்டுக் கொளுத்தினவர் கள் மணவாளமாமுனியும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களுமே என்பதனை நன்கறிந்து, அவர்களெல்லாரையும் ஓர் அறையிற் புகுத்தித் தீவைத்துக் கொளுத்திவிட்டனனெனச் 'சிவாக்கிரயோகிகள் மாந்மியம்' புகலாநிற்கின்றது. இச்சிவாக்கிரர் 'சிவஞானபோதம்' 'சிவஞானசித்தியார்' என்னும் அறிவுநூல்கட்குச் சிறந்த உரை களும் வேறுசில நூல்களும் இயற்றியிருக்கின்றனர்.

இன்னுங், கொப்பூரிலேயிருந்த பிப்பபாச்சையர் என்னும் பெரியார் ஒருவர் தாம் சிவனடியார்களை அமுது செய்வித்தபின்

எஞ்சிய உணவுப்பண்டங்களை வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு தமது திருமடத்தை நோக்கிச் செல்லுகையில், தெருவின் இருபுறத்து முள்ள வீடுகளின் திண்ணைகண்மேலிருந்த சுமார்த்த வைணவப் பார்ப்பனர்கள், 'எங்கள் அக்கிரகாரத்தின்வழியே இவ்வெச்சிற் பொருள்களைக் கொண்டுசெல்லல் ஆகாது' என வழிமறிக்கப் பிப்பபாச்சையர் தம்முடைய கைகளால் அவ் வண்டிகளிலிருந்த பண்டங்களை வாரியெடுத்து, அப் பார்ப்பனர்களின் இல்லங்களின் மேல் வீசியெறிய, அவ் வில்லங்களெல்லாந் தீப்பற்றி யெரிந்தன. அதுகண்ட அப் பார்ப்பனர்கள் பெரிதும் அஞ்சி அவரை வணங்கி உயிர்பிழைத்தனரெனச் 'சைவபுராணங்' கூறாநிற்கின்றது.

இன்னுங், காசிமாநகரில் மஞ்சிதேவர் என்னுஞ் சைவப்பெரி யார் ஒருவர் சைவவுண்மைகளை எடுத்து மக்களுக்கு விளக்கி வருதல்கண்டு மனம்புழுங்கிய வைணவர் சிலர் அவரைத் தம்முடன் வழக்காடும்படி அழைக்க, அவர் 'யான் நுங்களுடன் வழக்காடு வதினும், நுங்கள் பெருமாளை கோயிலினின்றும் எழுந்தருளி வந்து எங்கள் விசுவநாதப் பெருமானை வணங்கும்படி செய்வேன்' என்று மொழிந்து, அங்ஙனமே அங்குள்ளதொரு திருமால் கோயிலினுட்சென்று திருமாலின் றிருவுருவத்தை அழைக்க, அத் திருவுருவந் தெருவிலுள்ளார் அனைவருங் கண்டு வியப்புறத் தெரு வழியே நடந்துசென்று காசிப்பிரான் றிருவுருவின்முன் வீழ்ந்து வணங்கிற்றென அச் 'சைவபுராணமே' மீண்டும் நுவலாநிற் கின்றது.

இன்னுந், 'திக்விஜயம் எம்பா வையங்கார்' என்னும் வைண வர் ஒருவர் 'அதர்வசிகா விலாசம்' என்றொரு நூலெழுதிச் சைவத்தைப் புறம்பழிக்க, அதற்கு மறுப்பாக 'அதர்வசிகா விலாச நிரசனம்' எனப் பெயரிய ஓர் அரியநூலை மைசூர் வீரபத்திரா ராத்யர் என்னுஞ் சிவனடியார் எழுதி வெளியிட்டனர். அதைக் கண்டவுடன் ஐயங்கார் மனம்வெந்து ஆராத்யர்பாற் போந்து வழக் காட, அவ் வழக்கிலுந் தோல்வியுறவே, ஐயங்கார் மெய்யறிவு விளங்கி, ஆராத்யர்க்கு அடிமையாகிச் சைவரான வரலாறு சங்கர பட்டர் இயற்றிய 'சகலவேத சிகாமணி' என்னும் நூலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

இன்னும், 'இந்திரத்துய்மன்' என்னும் வைணவனொருவன், சிவனடியாரான அகத்தியமுனிவரைப் பழித்த காரணத்தால் அவராற் காட்டானையாகும்படி வசைகூறப்பட்டுக் காட்டானை யாகித் துன்புற்றமை பாகவதநூலிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இன்னும், பிரகலாதன் தன்றந்தை இரணியனுக்குப்பின் அரசுசெலுத்திவருங்கால், அவனது அவைக்குச் சிவனடியார் ஒருவர் போதத், தான் திருமாலடியவன் என்னுஞ் செருக்கால், அவரை வரவேலாது குறைவுபடுத்தவே, அவர் வருந்தி 'மாயவ னடியான் என்னுஞ் செருக்கால் நீ எம்மைத் தாழ்வுபடுத்தினமை யின், நீயும் அம் மாயவனுந் தீராப் பகைவராகக் கடவீர்கள்' என வசைகூறிச் சென்றனர். அங்ஙனமே, பிரகலாதன் சிலநாளில் மனந்திரிபெய்தி, "என் தந்தையைக் கொன்ற மாயவனை நான் வணங்குவதென்ன பேதைமை! இப்போதே நான் மாயவனை எதிர்த்துப் பழிக்குப்பழி வாங்குவேன்!" எனக் கூறித், திருப்பாற் கடலை அணுகித், தன்னொடு போர்செய்ய வரும்படி திருமாலை அழைக்க, அவர் வியப்புற்று, 'இவன் சிவனடியார்க்குப் பிழைசெய்த காரணத்தால் இங்ஙனம் மனந் திரிபெய்தலானான்; ஆகலின், இவனை அறிவு புகட்டிப் போகவிடுதலே தக்கது' எனக் கருதி, அவனொடு நெடு நாட் போர் இயற்றி, அவனைப் புறங்கண்டோடச் செய்தனரெனக் 'கூர்மபுராணங்' கூறாநிற்கின்றது. அதன்பிற், பிரகலாதன், மாயவனிடம் அன்புபாராட்டுதலொழிந்து, காசிமாநகர் சென்று சிவலிங்கம் வைத்து வழிபாடியற்றி உய்ந்தனனெனக் 'காசி கண்டம்' உரையாநிற்கின்றது.

இன்னும், வைணவர் 'பெரிய திருவடி' எனப் பாராட்டி வணங்குங் கருடன் ஒருகால் மிகவுஞ் செருக்குற்று நந்திதேவர் முன்னிலையிற் செல்ல, அவர் தமது மூச்சினைக் கடுவிசையுடன் செலுத்தி அவனைத் துரும்புபோல் முன்னும் பின்னுமாய் அலைத்து அவனுடைய சிறகுகள் முறிந்துபோகும்படிசெய்து அவனது செருக்கினை அடக்கிய வரலாறும்; 'சிறிய திருவடி' என வைணவ ராற் கொண்டாடப்படும் அநுமானை, இராமர் தாம் இராவணனைக் கொன்ற கொலைப்பாவந் தீர்தற்பொருட்டுச் சிவலிங்க வழிபாடு செய்தல்வேண்டிச் சிவலிங்கம் ஒன்று கொணரும்படி ஏவ, அவன் நந்திதேவரது உடம்பாடு பெறாமலே இறுமாப்புடன் திருக்

கைலாய மலைக்குச் செல்ல, அதுகண்டு அவர் வெகுண்டு அவனை உதைக்க அவன் கீழ்விழுந்து இரத்தங் கக்கிய வரலாறும் 'ஸ்காந்தம்,' 'வேதாசலமாஹாத்மியம்,' 'காளிகா கண்டம்' முதலான நூல்களில் நன்கெடுத்து நுவலப்பட்டிருக்கின்றது.

திருமாலுஞ் சிவனடியாரால் ஒறுக்கப்பட்டமை

இங்ஙனமாகச் செருக்குற்று மயங்கிச சிவனடியாரையுஞ் சிவபிரானையும் புறம்பழித்த வைணவர்கள் அச் சிவனடியாரால் ஒறுக்கப்பட்டுச் செருக்கொழிந்தவாறு போலவே, திருமாலுஞ் சிவனடியாரைப் பகைத்து அவர்க்குத் தீங்கிழைக்கப் புக்ககாலை யில் அவரால் ஒறுக்கப்பட்டு அறிவு திருந்திய வரலாறுகள் சிலவும் நாயகரவர்களால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன; அவை வருமாறு:

'சுபதேவன்' எனப் பெயரிய வைணவ மன்னன் ஒருவன் சிவபிரான்றன் அடியவரான 'ததீசி' முனிவர்மேற் பகைகொண்டு அவரைக் கொல்வான் வேண்டி மாயவனை நோக்கித் தவம்புரிந் தனன். அவனது தவத்திற்கு உவந்த திருமால் அவனெதிர் தோன்றி, அவன் வேண்டியவாறே ததீசி முனிவரை அழிக்கும் பொருட்டுத் தமது ஆழிப்படையினை ஏவ, அஃது அம்முனிவர் பெருமானுக்கு ஊறுசெய்யமாட்டாதாய்க் கூர்மழுங்கி அவரை வலஞ்செய்து போயது. அது கண்ட மாயவன் பெரிதுஞ் சீற்றங் கொண்டு தனது வில்லிற் றொடுத்துப் பல்லாயிரங் கொடுங்கணை களைச் செலுத்த, அவற்றைக் கண்டு புன்னகைகொண்ட அம் முனிவர் தருப்பைப் புல் ஒன்றை எடுத்து அவற்றெதிர் எறிய, அஃது அத்தனை அம்புகளையும் விழுங்கிவிட்டது. அதன்மேல், மாயவன் பேருருக்கொண்டு எண்ணிறந்த மாயவர்களாகி அம் முனிவரைச் சூழ்ந்துகொள்ள, அது கண்டு அவர் தமது திருவடி யொன்றைத் தூக்கி அதன் பெருவிரலை அசைத்தலும், அதன் கணிருந்து எண்ணிறந்த மாயவர்கள் சங்கும் ஆழியுங் கதையும் வாளும் வில்லும் பிடித்தவர்களாகி வெளிவர அதுகண்ட மாயவன் மிக வெருக்கொண்டு அம் முனிவர்பிரானை வணங்கி யுய்ந்த வரலாறு 'பாத்மபூர்வத்'திலும், 'ஸ்காந்தத்'திலும் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி, அகத்திய முனிவர் திருக்குற்றாலத்திற்கு எழுந்தருளிய ஞான்று, அங்கிருந்த திருமால் கோயில் வைணவர்கள் அவரை யிகழ்ந்து தருக்கினமை கண்டு, அவர் அக் கோயிலினுட் சென்று கருவறையிலிருந்த திருமாலுருவினைச் சிவலிங்க வுருவாகத் திரிபு படுத்திய செய்தி 'குற்றால மாந்மியம்,' 'ஸ்காந்தம்' முதலான நூல்களிற் காணப்படுகின்றது.

இன்னுஞ், 'சங்கு வர்ணர்' என்பவரொடு தொடுத்த பெரும் போரில் மாயவன் தன் தலைமயிர் அறுப்புண்டு மானம் அழிந்த செய்தி 'ஸ்காந்தத்'திலும், 'சங்கர தாசையர்' என்னுஞ் சிவனடியா ரொருவர், காசிமாநகரிலிருந்த வைணவரின் கொடுமை தாங்கமாட்டாமல் அவர்க்குரியதாயிருந்த திருமால் கோயிலை நெற்றிக் கண்ணால் எரித்து விட்டனரென்றும், எரிந்து பாழாய்க் கிடக்கும் அக் கோயில் 'சூர்யாலயம்' என இஞ்ஞான்றும் வழங்கப் பட்டு வருகின்றதென்றும் போந்த செய்தி 'வசவபுராணத்'திலுங் காணப்படுகின்றன.

சிவன் சிவனடியார்பால் திருமால் அருள்பெற்றமை

இனித், திருமாலின் சிறந்த பிறவிகளாகக் கொள்ளப்படும் இராமனுங் கண்ணனுமாகிய இருவரில், இராமன் தன் காதன் மனையாளான சீதையை இழந்து கானகங்கடோறும் அவளைத் தேடி அலைந்துகொண்டு செல்கையில், அகத்திய முனிவரின் இருக்கையினை அடைந்து அவரை வணங்கித், தனக்கு நேர்ந்த இடுக்கணை எடுத்தியம்பிக் கண்ணீர் உகுத்துத், தான் உற்ற குறையினைத் தீர்த்து அருள்செய்யும்படி வேண்ட, அம் முனிவர் பிரான் இராமனுக்கு இரங்கி அவற்கு 'விரஜாதீக்ஷை' செய்து, சிவலிங்க வழிபாடுபுரியும்படி அறிவுறுத்தினராக, இராமனும் அங்ஙனமே சிவலிங்க வழிபாட்டினை மெய்யன்புடன் ஆற்றி வந்தனரென்றும், சிவபிரான் அதற்கு உவந்து அவன்முற் றோன்றி அவற்குப் பாசுபதம் முதலான சிறந்த படைக்கலங்களுஞ், சீதையை மீண்டும் பெறும் வரமும் வழங்கினரென்றும் 'பாத்மோத் தரமும்,' 'வான்மீகி ராமாயணமும்' புகலா நிற்கின்றன.

பின்னர், இராமன் இராவணனைக் கொன்று சீதையை மீட்டுக்கொண்டு அயோத்திமாநகர்க்குப் போம்வழியிற் கோதவரி

யாற்றங்கரைக் கண்ணதான 'பஞ்சவடீ' என்னும் ஆலந்தோப்பினிடம் வந்து சேர்ந்தபோது, இராமன் சீதையை நோக்கி, "இவ்விடத்தில் முன்னே மகாதேவரான சிவபெருமான் எனக்கு அருள்செய்தார்" என்னும் பொருள்பட "அத்ர பூர்வம் மஹாதேவம்" எனக் கூறியதாக 'வான்மீகி ராமாயணம்' இயம்பாநிற்கின்றது. இச் சொற்றொடர்க்கு வைணவர் பொருந்தாப் பொருள் கூறுவான் புகுந்து, மகாதேவன் ஆன வருணன் தனக்கு அருள்செய்ததனையே இராமன் குறிப்பித்தான் எனக் கரைந்தனர். வேதங்கள் உபநிடதங்கள் புராணங்கள் இதிகாசங்கள் முதலான எவ்விடங்களிலும் 'மகாதேவன்' என்னும் பெயர் காரண இடுகுறியாய்ச் சிவபிரான் மேற்றாகவே வருதலானும், இராமன் அகத்தியரால் சிவதீக்கை செய்யப்பெற்றுச் சிவலிங்க வழிபாடு செய்த பின்னரே சிவபெருமான் இராமன் முற்றோன்றிப் படைக்கலங்களும் வரமும் நல்கினரென்று 'பாத்மோத்தரம்' நன்கெடுத்து மொழிதலானும் அவர் அதற்கு வயிறெரிந்து ஏற்றும் புன்பொருள் பொருந்தாப் பொருளேயாதல் திண்ணமாமென்க.

இனிக், கண்ணனுக்கு உபமந்யு முனிவர் சிவதீக்கை செய்து, சிவலிங்க வழிபாடு செய்யக் கற்பித்தபடியே அவன் வழிபாடு செய்து தான் வேண்டிய பேறுகளையெல்லாம் பெற்றானென்று 'சைவபுராணம்,' 'மகாபாரதம்,' 'கூர்மபுராணம்' முதலான நூல்கள் நன்கெடுத்து நுவல்கின்றன.

இனித், திருமால் திருஞானசம்பந்தர் அருளிச செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்களை ஓதிச், சிவபிரான்றிருவுருவத்தோடொத்ததோர் உருவினைப் பெற்றமை மேலெடுத்துக் காட்டப்பட்டது.

இன்னுந், திருவஞ்சைக் களத்திற் சுந்திரமூர்த்தி நாயனாரைத் திருமால் நான்முகன் முதலான தேவர்கள் தெய்வயானையுடன் எதிர்கொண்டுவந்து திருக்கைலாயத்திற்கு அழைத்துச்சென் றமை,

"இந்திரன்மால் பிரமன் னெழிலார்மிகு தேவரெல்லாம்
வந்தெதிர் கொள்ளஎன்னை மத்தயானை யருள்புரிந்து
அந்தர மாமுனிவர் இவன் ஆர்என வெம்பெருமான்
நந்தம் ஆரூரன்என்றான் நொடித்தான்மலை யுத்தமனே."

எனச் சுந்திரமூர்த்திகளே அருளிச செய்திருக்குமாற்றால் நன்கு புலனும. இவ்வாறாகத் திருமாலும் அவர்தம் பிறவிகளான இராமனும் கண்ணனும், எல்லாம்வல்ல சிவபெருமானையும் அவன்றன் அடியார்களையும் வழிபட்டுப் பேறுகள் பலவும் பெற்று உய்ந்தமை, பழைய விழுப்பெரு நூல்களால் நன்கு தெளியக் கிடப்பவும், அவற்றுக்கெல்லாம் முழுமாறாக வைணவர்கள் பொருந்தாக் கோள்கூறித், தனித் தலைமைப் பெருங்கடவுளுக்குப் பிழைசெய்தல், அவர் தமது பிறவிப் பயனை இழப்பதாமன்றி மற்றென்னை ?

யாகபதி சிவபிரானே யாவன்

இனி, "ஏகோஹி ருத்ரோநத்விதீ யாயதஸ்துர்ய: இமாந் லோகாந் ஈசதே (சுவேதாசுவதரோப நிடதம் ந. உ.) என்னும் வேதாந்தச் சொற்றொடரானது "இவ்வுலகங்களை யெல்லாந் தன் னாற்றலால் இயக்கும் இறைவனுன உருத்திரன் ஒருவனே யுளன்; அவனுக்கு வேறாக இரண்டாம் இறைவன் ஒருவன் இலன்" எனத் தெளிபொருள் தந்து உருத்திரனே முழுமுதற் கடவுள், அவனுக்கு வேறாகப் பிறிதொரு கடவுள் இல்லை என்று வலியுறுத்திக் கூறா நிற்பவும், வைணவர் சிலர் அதனொடு முரணி, வேள்விக் களத்தே எல்லாத் தேவர்களுக்கும் அவியுணவு கொடுத்தபின், கடைசியாக அதனைப் பெறுதற்குரியான் எவனுளன் என வேள்வியாசிரியன் வினவுதற்கு உருத்திரனைத் தவிர வேறெவரும் இலர் எனப் பிறர்கூறிய விடையினை அச் சொற்றொடர் உணர்த்துவதாக ஒரு பெரும் பொய்யுரையினைப் புனைந்துகட்டிச் சொல்லினர்; இங்ஙனஞ் சொல்லுமிடத்து, யாகபதியாகிய விஷ்ணுவுக்கு அவியுணவை முதலில் அளித்து, அதற்குப் பின் நான்முகன் இந்திரன் முதலான மற்றைத் தேவர்கட்கெல்லாம் அதனை அளித்து, அவரெல்லா ரினுந் தாழ்ந்த உருத்திரனுக்கு அதனைக் கடைப்படியாக அளித்தமையினையே அச் சொற்றொடர் குறிப்பித்தலால் உருத்திர னுன சிவபிரான் எல்லாத் தேவர்களிலுங் கடைப்பட்டவனுவன் என அவ் வைணவர் புகன்றனர்.

இனி, அவர் அச் சொற்றொடர்க்கு அவ்வாறுபொருள்செய்து சிவபெருமானைக் கடைப்பட்ட தேவராக்குதற்கு, அச் சொற்றொட

ரும் அதனையுடைய சுவேதாசுவதர உபநிடதமூஞ் சிறிதாயினும் இடந்தருமாவென ஆராயற்பாற்று. அச சொற்றொடர் சுவேதாசுவதரோப நிடதத்தின் மூன்றாம் இயலின் இரண்டாம் மந்திரத் தின்கட் போந்ததாகும். இம் மூன்றாம் இயலோ இறைவனைப் பற்றிய மெய்யுணர்வினை (பிரமஞானத்தினை) விளக்குவதாகும். இதன் முதன்மந்திரம் வருமாறு:

"மாயைக்குத் தலைவனான ஈசன் தனது முழுமுதலாற்றலால் எல்லா உலகங்களையும் நடாத்துகின்றான்; இறைவனாக அவன் ஒருவனேயுளன். படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களையும் புரிபவன் அவன் ஒருவனே யாவன்; இவ்வியல்பினனான இறைவனையுணர்பவர் இறவா நிலையினையடைகின்றனர்."

இம் முதல் மந்திரத்தின்கண் வேள்விவேட்டலைப்பற்றியாவது, வேள்விக்குத் தலைவன் விஷ்ணு என்பதைப் பற்றியாவது, தேவர் கட்கு அவியுணவு அளித்தலைப் பற்றியாவது ஏதொரு குறிப்பு மில்லாமை தெற்றென விளங்கா நிற்கின்றது. இதனையடுத்து வரும் இரண்டாம் மந்திரம்:

"உருத்திரன் ஒருவனேயுளன்; அவனுக்கு இரண்டாவதாக ஏதொன்றும் நிற்கவில்லை; தன் இறைமைச் செயலால் இவ்வுலகங்களை நடாத்தும் அவன் இவ்வுலகங்களையெல்லாம் படைத்து. எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிராய்த் திகழ்கின்றான் அவை உயிரோடு உலவுங்காறும் அவைகளைக் காப்பவனும் அவனே; முடிவுகாலத்திற் சினந்து அவற்றை அழிப்பவனும் அவனேயாவன்" என நுவல்கின்றது.

இனி, இதற்குப் பின்னதான மூன்றாம் மந்திரம் வருமாறு:

"அவன் எவ்விடங்களிலுங் கண்கள் உடையன்; எவ்விடங்களிலும் முகங்கள் உடையன்; எவ்விடங்களிலுந் தோள்கள் உடையன்; எவ்விடங்களிலும் அடிகள் உடையன்; ஒளிவடிவினனான அவன் ஒருவனே மண்ணையும் விண்ணையுந் தோற்றுவிக்கின்றகாலத்து, மக்களுக்குத் தோள்களையும் பறவைகளுக்கு இறக்கைகளையும் அமைத்தனன்."

ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ப் போந்த இம் மூன்று மந்திரங்களும், எல்லா உலகங்களுக்கும் எல்லா உயிர்களுக்கும் முதல்வனாய் உள்ளான் ஒரு கடவுளேயல்லால் மற்றொரு கடவுள் இல்லையென்றும், இவை தம்மைப் படைத்துக் காத்து அழிப்பவன் அவன் ஒருவனேயாகவும் அம் முத்தொழில்களையுஞ் செய்தற்குத் தனித்தனியே மூன்று கடவுளர் உளர் எனக் கூறுவாருரை எல்லாம்வல்ல இறைவனது வரம்பிலாற்றலுக்கு மாறாய்ப் பொய்ப்படுமென்றும், இங்ஙனம் முத்தொழில்களையும் ஒருங்கே புரியும் முதல்வன் ஈசன், உருத்திரன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்களால் வழங்கப்படுவன் என்றும், அம் முதல்வன் எங்கும் நிறைந்த ஒளி வடிவினனாய் எல்லா உயிர்களின் கண்களுக்கும் என்றும் புலனாய் விளங்கிக்கொண்டிருப்பவன் என்றும் மிக வற்புறுத்தித் தெருட்டா நிற்கின்றன. வடமொழியுணர்ந்தார்க்கெல்லாம் மேலே உபநிடத மந்திரப்பொருள் தெற்றென விளங்கிக்கிடப்பவும், பகலவனை இருட்படலம் மறைக்க முயன்றாற்போல வைணவர் சிலர் இதனை மறைத்து, முழுமுதற் கடவுளல்லாத மாயவனை முழுமுதற் கடவுளாக்கி முழுமுதற் கடவுளான சிவபிரானைத் தேவரினுங் கடைப்பட்டவனாக்க முயன்றது, அவர் செய்த தீவினையால் அவரது சிற்றறிவுதானும் ஆணவவல்லிருளிற் புதைந்து மயங்கினமையினையே விளங்கக் காட்டுகின்றது; வடமொழியறியாத பொது மக்களை ஏமாற்றுதற்பொருட்டு வைணவர் மேலே இரண்டாம் மந்திரத்திற்குக் கட்டிச்சொன்ன பொருள் வடமொழியுணர்ந்தார் எதிரில் வெறும் பாழாய் முடியுமென்க.

நாயகரவர்கள் இவ்விடத்தே சுருங்கச் சில சொற்களில் மறுத்துக்கூறிய மெய்யுரை மெய்ப்பொருள் பொதிந்ததாதலை மேலே யாமுஞ் சுருக்கமாகவே விளக்கிக் காட்டினம். இதன்விரிவை யாம் இயற்றிய **மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும், சைவசித்தாந்த ஞானபோதம், தமிழர்மதம்** என்னும் விரிந்தநூல்களிற் கண்டுகொள்க.

இனிச், சிவபெருமானே வேள்விமுதல்வன் (யாகபதி) ஆவன் என்னும் உண்மையினை ஆரியத்தில் மிகப் பழையநூலாகிய இருக்குவேதத்தி லிருந்தெடுத்த “காதபதிம் மேதபதிம் ருத்ரம் ஜலாஷபேஷஜம், தத்சம்யோ: சம்நம் ஈமஹே” (க, சங, ச)

என்னும் மந்திரத்தால் நாயகரவர்கள் நன்கு வலியுறுத்திக் காட்டியிருக்கின்றார்கள். இம் மந்திரமானது, 'பாட்டுகளுக்குத் தலைவனும் வேள்விகளுக்கு முதல்வனும், நோய்தீர்க்கும் மருந்துகளுக்கு உடையவனும் ஆன உருத்திரனது திருவருளைப் பெறும்பொருட்டு அவனை நாடுகின்றோம்' எனப் பொருள்பயந்து சிவபெருமானே பாட்டுகளுக்கும் வேள்விகளுக்குந் தலைவனாதலுடன், அவனே மும்மலப் பிணிதீர்க்கும் மருந்துகள் உடையானுமாய் (வைத்திய நாதனாய்)த் திகழ்தலையும் நன்கு விளக்கிக் காட்டுதல் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று. இவ்விருக்குவேத மந்திரத்தினுஞ் சிறந்ததும் பழமையாவதும் பிறிதில்லை. இன்னும் அவ் விருக்குவேதமே, "ஆவோராஜா நமத்வரஸ்யருத்ரம்.. ....அவஸேக்ருணுத்வம்" (ச, கூ, க) என்னும் மந்திரத்தால் வேள்விகளுக்கு வேந்தனாவான் உருத்திரனேயென்றும், உங்களைக் காக்கும்பொருட்டு அவனையே நாடுதல் வேண்டுமென்றும் அறிவுறுத்துகின்றது. இன்னும், அது சிவபெருமானை விளித்து "இருபத்தொரு வேள்விகளும் உம்மிடத்தே வைககப்பட்டிருக்கின்றன" (க, எஉ, சு) எனப் பகர்கின்றது. மேலும், "அக்நியேருத்ரன்" என அவ் வேதம் புகல்வதாலும், அதற்கிணங்கவே திருநாவுக்கரசுநாயனாரும்,

> "எரிபெருக்குவர் அவ்வெரி ஈசன
> துருவருக் கமதாவ துணர்கிலார்"

என அருளிச்செய்திருத்தலானும், தீயையின்றி வேள்விவேட்டல் இன்மையானும், வேள்வியென்பது ஒளிவடிவாக விளங்கும் உருத்திரனைத் தீவடிவின்கண் வைத்து வழிபாடு ஆற்றுதலேயன்றி வேறின்மையானும் "யாகபதி" சிவபெருமானேயாவனென இருக்குவேதம் பலகாலும் எடுத்து வற்புறுத்துரைத்தது வாய்வதேயாம் என்க. இவ்வாற்றால், வேள்விமுதல்வனாந் தன்மை சிவபெருமானுக்கே உரித்தாவதன்றி, நம்போற் பிறந்திறக்கும் மாயவன் நான்முகன் முதலான ஏனையோர்க்கு உரித்தாகாமையுணர்ந்து கடைப்பிடிக்க.

இன்னும், எவரெவர் எந்தெந்தத் தேவர்களை நோக்கி வேள்வி வேட்பினும், அவை தம்மையெல்லாம் வேள்விமுதல்வனான சிவபிரானே ஏற்று, அங்ஙனம் ஏற்குமாற்றால் அத் தேவர்களின் உயிர்க்குயிராய் நிற்குந் தானே அவர்களை உவப்பிப்பன் என்னும்

உண்மையினையும் பின்னர் நாயகரவர்கள் நன்கு விளக்கியிருக கின்றார்கள். அருச்சுனன் தான் சிவபிரான் வழிபாடு செய்தற்குரிய காலம் அணமுதலுஞ், சிவலிஙக வடிவம் இல்லாக் குறையினை நினைந்து வருந்தக், கண்ணன் தன்னையே சிவலிங்கவடிவாய்க் கருதி வழிபாடு ஆற்றுக என்று கற்பிக்க, அவனும் அங்ஙனமே செய்து, பின்னர்த் திருக்கைலாயஞ் சென்று சிவபிரான் திருவுரு வத்தை நோக்கியவழித், தான் கண்ணன்மேலிட்ட போதுகள் அத்தனையுஞ் சிவபிரான் திருமேனிமேல் இருத்தல்கண்டு வியப் புற்றனன் என மாபாரதங் கூறுதலின், எந்தத் தேவரை நோக்கி எவ்வழிபாடு செய்யினும், அவ் வழிபாட்டை அத் தேவரின் உயிர்க் குயிராய் நிற்கும் **மாதேவனே** ஏற்று அருள்செய்வனென்பது பெறப்படும்.

இன்னும், உருத்திரமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானை, இந்திரன் நான்முகன் நாராயணன் முதலான ஏனைச் சிறுதெய்வங்களோடு ஒப்பவைத்து வணங்குதலாலுந் தீய வாழ்த்துதலாலும் அழைத்த லாலும் அவரது சீற்றத்திற்கு யாம் ஆளாகமாட்டோம் எனக் கிளக்கும் **இருக்குவேத** இரண்டாம் மண்டிலத்து ௩௩-ஆம் பதிகத்து நான்காம் மந்திரமாகிய,

> " மாத்வா ருத்ர சுக்ருதாம நமோபிர் மாதுஷ்டுதீ
> வரிஷபமா ஸஹூதி "

என்பதனை எடுத்துக்காட்டிய நாயகரவர்கட்குச் சைவவுலகம் யாது கைம்மா றியற்றவல்லது? இவ்விரண்டாம் மண்டிலத்து மூன்றாம் மந்திரம்,

> " சிரேஷ்டோ ஜாதஸ்யருத்ர சரியா வபிவஸ்தமஸ்
> தவஸாம் வஜ்ர பாஹோ "

என்பது உருத்திரமூர்த்தியே எல்லாத் தேவர்களினும் மேலான புகழுடையரெனவும், வலியவர்கள் எல்லாரினும் மேலான வலிமை வாய்ந்தவரெனவும நன்கெடுத்துக் கூறுதலால், உருத்திரசிவத் திற்கு மேலான அல்லது ஈடான தெய்வம் ஏதுமே இல்லையென இருக்குவேதமே அறுதியிட்டு விளக்குதலாலும், இவ் வேதத்தி னுஞ் சிறந்த பழைய வடநூல் ஏதுமில்லாமையாலும், பண்டைக் காலந்தொட்டு **நம்மிந்துமக்கள்** சிவபெருமானை ஒளிவடிவில்

வைத்து வணங்கிவருதலாலும் அவனைத் தவிர வேறொரு தெய்வத்தை வேள்விமுதல்வன் (யாகபதி) எனக் கோடல் அவர்க்குடம்பாடாகாமை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் றெள்ளிதில் விளங்காநிற்குமென்க.

இங்ஙனமாக எல்லாத் தேவர்களினும் உயர்ந்த சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுளும் வேள்விகளுக்குத் தலைவனும் ஆதலால், எந்தத் தேவரை நோக்கி எத்தகைய வேள்வி வேட்பினும் முதலிற் சிவபிரானை அழைத்து அவற்கு அவியுணவு செலுத்திய பின்னரே, மற்றைத் தேவரை வருவித்து அவர்க்கு அவியுணவு தரும் வழக்கம் வேள்வியாசிரியராற் கையாளப்பட்டு வருகின்றது. இதனாலும், உருத்திரனே வேள்விமுதல்வனென்பது பெறப்படாநிற்கும்.

இன்னும், நான்முகன் மாயன் இந்திரன் முதலான தேவர்களின் துணையை நம்பிச் சிவபெருமான்மேற் பகைகொண்டு தருக்கிய தக்கன், சிவபெருமானை இகழ்ந்து ஒதுக்கிச் செய்த பெருவேள்வியானது, அவரால் தகர்த்து அழிக்கப்பட்ட செய்தி, நால் வேதங்களில் ஒன்றான கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்தின் 'தைத்திரீய சங்கிதை'யிலும் (உ, கூ, அ, ௩) சுக்ல யஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்த 'சதபத பிராமணத்'திலும் (க, எ, ௩, க) நன்கெடுத்து நுவலப்பட்டிருக்கின்றது. வைணவ மதம் உண்டாதற்குப் பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட இப் பழைய நூல்களிற் சொல்லப்பட்ட இச் செய்தி, சிவபிரானே முழுமுதற் கடவுளாதலை நன்கு நிறுவி, அவனை விலக்கியோ அல்லது அவனை மறந்தோ மற்றைத் தேவரை நோக்கிச் செய்யும் எத்தகைய வேள்வியும் அழிந்து பாழாதலைத் தெற்றென விளக்கா நிற்கின்றது. இவ் வேதநூற் பொருளுக்கு முழுதும் ஒத்தே, இடைக்காலத் தெழுந்த மாபாரத அநுசாசன பர்வமும் அந் நிகழ்ச்சியினைக் கூறுகின்றது; அது வருமாறு:

"கண்ணபிரான், தருமன் புதல்வனான உதிட்டிரனை நோக்கிக் கூறுவான்: சடைமுடியைத் தாங்கினவரான மகாதேவரைக் கீழ்வீழ்ந்து வணங்கி, யான்பெற்ற பேற்றினையும் பெரும்புகழையும் நுமக்கெடுத்துப் புகல்கின்றேன். ஓ வேந்தனே; கேளும், யான் காலையில் எழுந்தவுடனே கைகளைச் சேர்த்துக் கூப்பிக்கொண்டு சதருத்ரீயத்தை மன

வொருமையுடன் பாராயணஞ் செய்கின்றேன்.

அடியவனுன பிராசாபதி தான் ஆற்றிய தவமுடிவில் அவ்வணக்கவுரையினை உண்டாக்கினன். சங்கரனே இயங்குமுயிர், நிற்குமுயிர் எல்லாவற்றையுந் தோற்றுவித்தனன். ஓ மன்னனே, மகாதேவனுக்கு மேலானது எதுமே யில்லை; ஏனென்றால், இம் மூவுலகங்களிலும் அவனே எல்லாரினும் மேலானவன். இம் மேலான தேவனுக்குமுன் எதிர்த்து நிற்கவல்லதும் எதுமே யில்லை: ஏனென்றால், இம் மூவுலகினும், அவனுக்கு ஒப்பானவரும் எவருமேயில்லை. போர் முனையில், அவனுக்குச் சிறிது சினத்தை மூட்டினாலும், அவனைப் பகைத்தவர் நடுக்கம் எய்தி உணர்விழந்து கீழே விழுந்து விடுகின்றனர்; பெரும்பாலும் உயிர் போக்கவும் படுகின்றனர். நடுங்கத்தக்க அவனது குரல் முழக்கம் இடியேற்றின் முழக்கத்தை ஒத்ததாயிருத்தலின், அதனைக் கேட்ட தேவர்களின் நெஞ்சமும் அழிந்து படுகின்றது. தேவர்களாயினும், அசுரர்களாயினும், கந்தருவர்களாயினும், பன்னகர்களாயினும், வேறெவராயினும் அவரைப், பிநாக பாணியான மகாதேவர் தமது செயிர்த்த வுருவத்தொடு நோக்குகின்றாரோ, அவர்கள் தம்மை எங்கே ஒளித்துக் கொண்டாலும், அவர் சீற்றங் கொள்ளும்போது அவர்கள் மனஅமைதியுடன் இருத்தல் இயலாது. தக்கப் பிரசாபதியானவன் வேள்வி வேட்கப் புகுந்து, அதற்காங் கிரியைகளை ஒழுங்குபடுத்திய காலையில், மகாதேவர் சீற்றங்கொண்டு அவனது வேள்வியினை அழிக்கக் கருதித், தமது வில்லினின்றும் ஒரு கணையினை விடுத்து, ஓர் உரத்த ஓசையினை விளைத்தனர். தேவர்கள் அதனைக் கேட்டு உளங் கலங்கிச் சோர்வுற்றனர். உடனே, வேள்வியானது அழிந்தமையாலும், மகாதேவர் பெரிதுஞ் சீற்றங் கொண்டமையாலும், அவரது வில்லின் நாண் ஓசைகேட்டு எல்லா வுலகங்களும் நிலைதடுமாறின; தேவர்களும் அசுரர்களும் துணையற்றவர்களாய்க் கீழே வீழ்ந்தனர்; நீர்நிலைகள் குழம்பின; நிலம் அதிர்ந்தது; மலைகள் நுறுங்கின; வானம் பலமுகமாய்ப் பிளவுண்டது; இருளால் மூடப்பட்டு உலகங்கள் ஒளி இல்லாயின; ஒளிதரும் உலகங்களும் ஞாயிறும் ஒளி அவிந்தன. இதனால், மிகவும்

உளம் மருண்ட முனிவர்கள் தமது நன்மையையும் ஏனை யெல்லா உயிர்களின் நன்மையையுங் கோரி, மகாதேவரின் சீற்றத்தைத் தணிப்பான் வேண்டி மறைமொழிகளைச் சொல்லி வழுத்தினர். அப்போது, அஞ்சத்தக்க ஆற்ற லுடையவரான உருத்திரர், தேவர்கள்பால் ஓடிப், பெருஞ் சீற்றமுடையராய்ப் பகனுடைய கண்களை வெளியே தெறிக் கும்படி புடைத்தனர் மேலுஞ் சினம் மூண்டு தமது திருவடி யாற், பூஷன் வேள்விப் பலியைத் தின்றுகொண்டிருக் கையில், அவனை எட்டி யுதைத்து அவனுடைய பற்களைத் தகர்த்தனர். தேவர்கள் அப்போது நடுக்கமுற்றுச சங்கரனை நிலத்தே கிடந்து பணிந்தனர். ஆதலாலும் அவன் சினம் அடங்காளுய்த், தனது வில்நாணில் நன்கு தீட்டி மிளிரும் ஒரு கணையினைத் தொடுத்தனன். உருத்திரப் பெருமானின் வரம்பிலாற்றலைக் கண்ட தேவர்களும் முனிவர்களும் பெருந் திகில்கொண்டு, அவனது சீற்றத்தைத் தணிப்பான் வேண்டிக் கூப்பிய கையினராய்ச 'சதருத்ரீயத்'தைச சொல்லி அவனைத் தொழுதனர். உருத்திரனும் தேவர்களது வழுத்துரையினைச செவிமடுத்து உளம் உவந்தனன். அத் தேவர்களுந் தாம் வேட்ட வேள்விப் பலியிற் சிறந்த ஒரு பங்கினை அவற்கு அளித்து, அச்சத்துடன் அவனையே அடைக்கலமாக அடைந் தனர். அதன்பிற் பெருமான் உளம் உவந்து அவ் வேள்வி யினைச் சீர்திருத்தி, அதன்கண் அழிவுண்டவர்களையெல்லாம் மீள உயிர்ப்பித்து முன்போல் இருக்க அருள் செய்தனன்."

இவ்வாறு, தருமபுத்திரனை உதிட்டிரனுக்குக் பகவான் எடுத்துக் கூறிய மெய்யுரையாற் சிவபெருமானே வேள்வி முதல்வனுதலும், அவனை வழுத்தாது செய்யும் எத்தகைய வேள்வியும் பயன் றராது அழிதலுடன், அவ் வேள்வியினை ஆற்று வோரும் அழிந்துபடுதலுந் தெற்றெனை விளங்குதல் காண்க.

அற்றுயினும், மாபாரதத்திற்போந்த கண்ணனது அறிவுரை யில் விஷ்ணுவும் பிரமாவும் நுவலப்படாமையின், அவ்விருவரும் உருத்திரனிலும் மேலான கடவுளரெனவும், அவ்விருவரும் உருத் திரனுல் ஒறுக்கப்படுதற்கு எளியரல்லரெனவுங் கொள்ளாமோ வெனிற்; கொள்ளாம்; என்னை? பழைய வேதநூல்களையும்

பிராமணங்களையும் ஆழ்ந்தாராய்ந்து பாராதவர்களே அங்ஙனம் உரைப்பரன்றி, அவற்றைத் தீர ஆராய்ந்து பார்த்து, விஷ்ணுவும் பிரமனும் அப் பழைய வேதநூல்களிற் சிறந்த தெய்வங்களாக எடுத்துச சொல்லப்படாமையினாலேயே, அந் நூல்களை யொட்டித் தக்கன் வேள்வியினைக் கூறிய மாபாரதமும் அவ்விருவரையும் அங்கு ஒரு பொருட்டாக வருவித்து வைத்து உரையாதாயிற் றென்று அதன் உண்மை கண்டவா அங்ஙனம் உரையாராகலி னென்க. இருக்கு முதலான பழைய வேதநூல்களிற், பின்றைக் காலப் புராண விஷ்ணுவைப் பற்றிய குறிப்புச சிறிதுமே காணப்படவில்லை. இருக்குவேதத்தில் விஷ்ணுவென்னும் பெயரால் அழைக்கப்பட்டவன் பகலவனே யல்லாமல் மாயவன் அல்லன். பகலவன் காலை நண்பகல் மாலை என்னும் மூன்று பொழுதுகளிலும் இயங்கும் இயக்கத்தினையே விஷ்ணு மூன்றடி யால் உலகினை அளப்பதாக இருக்குவேதம் நுவலுகின்றதெனை அந் நூலுக்கு உரை வகுத்த பழைய உரையாசிரியரான **அவுர்ண வாபர்** கூறுகின்றனர். **சாகபூணி** என்னும் உரையாசிரியர், விஷ்ணுவென்னுஞ் சொல் நிலவுலகத்தே காணப்படுந் தீ வடிவினை யும், வானின்கட் டோன்றும் பகலவனையும், இடைவெளியிற் காணும் மின்வடிவினையும் உணர்த்தா நிற்கின்றதென உரைக்கின் றனர். வேதநூல்களுக்கு 'நிருக்தம்' எழுதிய **யாஸ்காசாரியாரும்** அப் பழைய உரைகாரர் இருவர் கருத்தினையுந் தமது நூலுள் (௧௨, ௧௯) நன்கெடுத்துக்காட்டி, விஷ்ணுவென்னுஞ் சொல் ஒளிவடி வினையன்றிப் பிறிதெதனையும் உணர்த்தாமை நன்கு தெளிவித் தார். இனி, வேதம், பிராமணம், உபநிடதம், இதிகாசம், புராணம் முதலான வடமொழிநூல்களை எழுத்தெண்ணி யாராய்ந்த ஆங்கிலப் பேராசிரியரான **மியூர்** (Dr. J. Muir) என்னுந் துரை மகனார் தாம் அந் நூல்களை ஆழ்ந்தாராய்ந்த ஆராய்ச்சியின் முடிபாக விஷ்ணுவைக் குறித்தெழுதிய கருத்துரையினை ஈண்டு மொழிபெயர்த்து வரைகின்றாம்:

"முற்சென்ற பக்கங்களில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக் கும் மேற்கோளுரைகளால், இருக்கு வேதத்திலேனும் பிரா மணங்களிலேனும் விஷ்ணு (மாயவன்) ஒரு முழுமுதற் கடவுளாக எண்ணப்படவில்லை யென்பது தெற்றெனை விளங்கா நிற்கின்றது. இப் பழைய நூல்களில் அவர் தேவர்களில்

ஒருவராக மட்டுங் கருதப்பட்டிருக்கின்றனரே யல்லாமல், மற்றையோருக்கு மேலானவராகக கருதப்படவே யில்லை. நிருக்தத்திலிருந்து (கஉ, கக) யான் எடுத்துக் காட்டியிருக்கும் மேற்கோளுரைகளால்; யாஸ்காசாரியாராவது, அவரால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டவரும் வேதங்களுக்கு உரைகள் வகுத்த பழைய ஆசிரியருமான சாகபூணி, அவுர்ணவாபர் என்பவர்களாவது இந்திய தேவர் குழாத்தவர்களைவிட உயர்ந்த ஒரு நிலையினை விஷ்ணுவுக்குக் கொடுக்கவில்லை யென்பது நன்கு புலனாகா நிற்கும்."[1]

இங்ஙனம் வேதநூல்களை முற்றும் ஆராய்ந்து நடுநிலை வழாது முடித்துக் கூறிய ஆங்கிலப் பேராசிரியரின் மெய்யுரையால் வேத காலத்தில் விஷ்ணு ஓர் உயர்ந்த தேவராகக் கருதப்படாமை உறுதியாகப் பெறப்படுகின்றதன்றோ? மேலும், வேதகாலத்தை யடுத்துப் பிராமணங்கள் தோன்றிய காலத்திலும் விஷ்ணு ஓர் உயர்ந்த கடவுளாகக் கொள்ளப்படாமை காட்டுதும்: விஷ்ணு தேவர்களின் உதவியால் தான் பெற்ற வெற்றியினைப் பொதுவாகக் கருதாமற் றனக்கே யுரியதாகக் கருதி இறுமாந்து நாணேற்றிய தனது வில்லின் மேன்முனையின்மேல் தனது மோவாயினை அழுத்திக்கொண்டு நிற்ப, அதுகண்ட மற்றைத் தேவர்கள் செருக்குற்ற அவனைக் கொல்வான் வேண்டி எறும்புகளை ஏவ, அவை அவ் வில்லின் அடியிற் பூட்டப்பட்ட நாணைக் கடித்து அறுக்கவே, அவ் வில்லின் மேன்முனை மிக்க விசையுடன் நிமிர்ந்து, அவனது தலை அறுபட்டுத் தொலைவே சென்றுவிழச் செய்தது. என்னும் இச் செய்தி 'சதபத பிராமணத்திலும்' (கச, க, க, க) 'தைத்திரீய ஆரண்யகத்திலும்' (ரு, க, க-எ), 'பஞ்சவிம்ச பிராமணத்திலும்' (எ, ரு, கூ) நன்கெடுத்து நுவலப்படுகின்றது. விஷ்ணு ஓர் உயர்ந்த தேவனாகவாவது, முழுமுதற்கடவுளாகவாவது இருந்தால் அங்ஙனம் அவன் தலையறுபட்டு வீழ்தல் ஆகாமையாற், பழைய காலத்தில் விஷ்ணு ஒரு சிறந்த தேவனாகத் தானுங் கொள்ளப்படவில்லை யென்னும் உண்மை உள்ளங் கை நெல்லிக்கனிபோல் தெள்ளிதின் விளங்கா நிற்குமென்க.

---

1. Dr. J. Muir's Original Sanscrit Texts, Vol. IV, (1873) p. 156.

இனி, நான்முகனாகிய பிரமாவும் ஓர் உயர்ந்த கடவுள் அல்ல னென்பதூஉம் வேதநூல்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. பிரமன் தான் படைத்த தன்மகள் சரசுவதி மிக அழகியளாய் இருத்தல் கண்டு அவள்மேற் பெருங்காமங் கொண்டு அவளைப் புணர்ந்தனன். அதனைக் கண்டு அவன்மேற் சினங்கொண்ட தேவர்கள், தன்மகளைப் புணர்ந்து தகாத செய்த நான்முகனை ஒறுக்கும்படி உருத்திரப்பெருமானை வேண்ட, அவர் அவனைப் பாசுபதக் கணையாற் குத்தி ஒறுத்தனர். என்னும் இச் செய்தி 'சதபத பிராமணத்திலும்,' (௧, எ, ௪, ௧), 'ஐதரேய பிராமணத்திலும்,' 'மற்ச புராணத்திலுங்' கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால், நான்முகன் முழுமுதற் கடவுளாகாமையும், அவன் சிவபிரானால் ஒறுக்கப்பட்டமையும், அவன் தேவர்களில் ஒருவனே யாதலும் மிகப் பழைய வேதநூல்களிலேயே பெறப்படுதல் காண்க.

இங்ஙனமாக, விஷ்ணுவும் பிரமனுந் தேவர்களுட் சிறந்தவராகப் பழைய வேதகாலத்துச் சான்றோர்களாற் கொள்ளப் படாமையின், தக்கன் வேட்ட வேள்விக் களத்தில் அவர்களிருவரையும்பற்றிய செய்தி எதும் பழைய வேதநூல்களிற் குறிக்கப் பட்டில தென்றறிந்துகொள்க. பழைய வேதநூல்களிலெல்லாம் உருத்திர சிவத்தின் முழுமுதற் கடவுட்டன்மையே நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருத்தல் மேற்போந்த வேதநூன் மேற்கோள்களால் இனிது விளங்காநிற்குமென்பது

இனி, வேதநூல்களுக்குப் பல்லாயிர ஆண்டு பிற்பட்டுச் சைவ வைணவ மதங்கள் தோன்றியகாலையில், அம் மதங்களை மேற்கொண்ட குருக்கண்மார் தத்தங் கடவுளரை உயர்த்தல் வேண்டிப் படைத்தெழுதிய சைவ வைணவ புராணங்களில்மட்டுமே தக்கன்வேட்ட வேள்வியில் விஷ்ணுவும் பிரமனும் வந்திருந்த செய்தி புதிதுபுனைந்து நுழைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதுவேயுமன்றி, வேதநூல்களுள் எல்லாவற்றிற்கும் மிக முந்தியதும் மிகப் பழையதுமான **இருக்குவேதம்** (௧, ௪௩, ௧),

"காதபதிம் மேதபதிம் ருத்ரம் ஜலாஷபேஷஜம்
தத்ஸம்யோ : சம்நம் ஈமஹே
ய : ஸுக்ர : இவசூர்யோ ஹிரண்யம் இவரோசதே
ஸ்ரேஷ்டோ தேவாநாம் வசு :"

என்னும் மந்திரத்தால், "பாட்டுகளுக்குத் தலைவரும், வேள்விக ளுக்குத் தலைவரும், நோய்தீர்க்கும் மருந்துகளை வைத்திருப்ப வரும் ஆன உருத்திரமூர்த்தியை, அவர்தமது இன்னருளைப் பெறும்பொருட்டு நாடுகிறேம்; பகலவனைப்போற் பேரொளியுடன் விளங்குபவரும், பொன்னைப்போல் திகழ்பவரும், எல்லாத் தேவர் களினுஞ் சிறந்தவரும் வரம் அளிப்பவருமான அவர்பால் இதனைப் பெறவேண்டுகிறேம்" என்று சிவபிரானை முழுமுதற் பெருங் கடவுளாகவைத்து வழுத்தியிருக்க, மதவெறிபிடித்த பிற்காலத் தவர்கள், கடவுளர் அல்லாத விஷ்ணு பிரமன் என்னும் இருவ ரோடு உருத்திரப் பெருமானையும் ஒன்றுசேர்த்து, அம் மூவரை யும் மும்மூர்த்திகளாக்கிப் புராண கதைகள் பலவற்றைப் படைத்து மதச் சண்டைகளைப் பல்கவைத்துத் தீவினைக்காளா யினர். இதுகாறும் விளக்கியவாற்றால் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரானே வேள்விகளுக்குத் தலைவராயிருந்து அருள்செய்பவ ரல்லாமல் முதற்கடவுள் அல்லாத மாயவனும் நான்முகனும் யஞ்ஞபதிகளாயிருந்து அருள்செய்யமாட்டுவார் அல்லரென நாயக ரவர்கள் எடுத்துக்காட்டிய உண்மை அறிஞர்கள் உள்ளத்திற் பதிக்கற்பாலதாம் பெருமாட்சி யுடையதாதல் கண்டுகொள்க.

சிவநின்மாலியம்

இனிச், சிவபிரானுக்குப் படைத்த பண்டங்களைத் தூயரா யிருப்பவர்கள் நுகர்தலாகாதென்றும், அவற்றைத் தூயர் அல்லாத வர்களே நுகர்தற்குரியரென்றும் வசைகூறிய வைணவருரை பொருந்தாப் பொய்யுரையாதலை நாயகரவர்கள் காட்டுவான் புகுந்து, "சிவபிரானுக்குப் படைத்த உணவையே அருந்தல் வேண்டும், உருத்திரனுக்கு எற்பித்த நீரையும் பாலையுமே பருகல் வேண்டும், சிவபெருமானுக்குச் சார்த்திய மணப்பொருள் மலர் களையே அணிந்துகொள்ளல் வேண்டும்" என்று கட்டளையிட்ட ஜாபாலஉபநிடதத்தையும், அதனைத் தழீஇக் கூறிய 'இலிங்க புராண' 'பிரமாண்டபுராண' உரைகளையும் மேற்கோள்களாக எடுத்து விளக்கியிருக்கின்றனர்.

மேலும், "உருத்திரப்பெருமானுக்குப் படைத்தவைகளைத் தூயராயிருப்பவர்களே நுகரற்பாலரன்றித், தூயர் அல்லாதவர்கள்

நுகரற்பாலரல்லரெனக் **காமிகாகமமூம்** 'சைவபுராணமுங்' கூறும் உரைகளையும் நாயகரவர்கள் எடுத்துக் காட்டினர். இவ்வாற்றூற், சிவபிரானுக்குப் படைத்தெடுத்த 'நின்மாலியம்' தூயர்க்கு ஆகா தென்றுந், தூயரல்லாதார்க்கே ஆவதென்றுங் கூறிய வைணவ ருரை புரைபட்டுப் பொய்யாயொழிதல் காண்க. சைவசமயத்தைப் புறம்பழித்தற் பொருட்டு மாயாவாதிகளும் வைணவர்களும் பிற் காலத்தே புனைந்தெழுதிய பொய்நூற் பொருள்கொண்டு, பழைய வேதாந்தநூலாகிய **ஜாபாலஉபநிடதம்** உயர்த்துப் பேசிய சிவநின் மாலியத்தை இழித்துப் பேசுவார் தீவினையாளராவரேயன்றி, நல்வினையாளர் ஆவரல்லரென்பது கடைப்பிடிக்க. இன்னும் இதுபற்றி நாயகரவர்கள் விரித்தெழுதியிருக்கும் பகுதிகளை ஈண்டெடுத்துக் காட்டின் இது மிக விரியுமாதலின் இதனை இவ் வளவில் நிறுத்துகின்றூம்.

கண்ணன் பிறவி

இனித், திருமாலே கண்ணனுகப் பிறவியெடுத்தார் என வைணவர் சிலர் விடாப்பிடியாய்க் கூறிக், கண்ணனை வழிபட்டவர் வீடுபேற்றை எய்தினரென்றும், பித்தனுன சிவனை வழிபட்டவர் வீடுபேற்றை எய்தாமல் உருத்திரபதத்தையே பெற்றனரென்றுங் கரைந்ததனை நாயகரவர்கள் மறுத்திருக்கும் பகுதியும் நினைவிற் பதிக்கற்பால தொன்றூயிருக்கின்றது.

திருமாலே கண்ணனுகப் பிறந்தாரென்று பழைய நூலாகிய **மாபாரதம்** உரைப்பக் காணேம். மற்று, அந்நூலின் 'ஆதிபர்வத்' தின்கண்ணே (எ௬௦௬) தேவர்கள் தமக்கு அசுரர்களால் நேரும் இடுக்கண் தீர்ப்பான்வேண்டி விஷ்ணுவைக் குறையிரப்ப, அவர் தமதுடம்பின்கண் உள்ள கறுப்புமயிர் ஒன்றையும் வெள்ளைமயி ரொன்றையும் பிடுங்கிப் போக்க, அவை யதுகுலத்தவராகிய தேவகி, உரோகிணி என்னும் மாதர் இருவர் கருப்பையினுள்ளும் நுழைந்து வெள்ளைமயிர் பலதேவனுகவுங், கறுப்புமயிர் கிருஷ்ண னுகவும் பிறந்தனவென்னும் வரலாறு நுவலப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு கண்ணன் பலராமன் பிறப்புக்களைக் கூறும் மாபாரத உரைக்கிணங்கவே 'விஷ்ணுபுராணமும்' (ரு, க; கஉ) அவர்தம் அவ்வரலாற்றினைக் கூறூநிற்கின்றது. இதனுல், விஷ்ணுவே

கண்ணனும் பலராமனுமாகப் பிறந்திலர்; அவர்தம் மயிர்கள் இரண்டே அவ்விருவருமாகப் பிறந்தனவென்பது நன்கு விளங்கா நிற்கின்றது. ஆகவே, விஷ்ணுவே கண்ணனாகப் பிறந்தனரென்னும் வைணவரின் கூற்று, பழைய நூல் வரலாற்றுக்கு முற்றும் முரணாய்ப் பொய்பட்டொழிதல் காண்க. மேலும், இந்நூல் வரலாற்றினால் விஷ்ணுவினுடம்பில் நரைமயிரும் உளதென்பது பெறப்படுதலால், அவர் நரை திரை மூப்புப் பிணி சாக்காட்டுக்கு உள்ளாகும் மக்கள் யாக்கையுடையவரேயல்லாமல், அக் குற்றங்களில்லா ஒளியுடம்பு வாய்ந்த முழுமுதற் கடவுள் ஆகாரென்பதூஉந் தானே போதரும். மற்றுச், சிவபெருமானோ நரைதிரை முதலான குற்றங்கள் சிறிதும் அணுகப்பெறா ஒளியுருவினரென்று மிகப் பழைய இருக்குவேதம்முதற் றொடர்பாக வந்த எல்லா நூல்களும் ஒருமுகமாய் நின்று ஒத்துரைப்பக் காண்டுமன்றி, அவர் அக் குற்றங்கள் உடையராய்ப் பிறந்தார் இறந்தாரென்று யாண்டும் உரைப்பக் காண்கிலேம். அங்ஙனமாக, மக்கள் யாக்கையினரான விஷ்ணுவையும் அவரது கறுப்புமயிரின் பிறவியான கண்ணனையுந் தொழுதார் வீடுபேற்றினை எய்துவரெனவும், ஒளியுருவிற் றிகழும் முழுமுதற் கடவுளான சிவபிரானைத் தொழுதார் உருத்திர பதத்தினை எய்துவரெனவும் புரட்டிப்பேசிப், பொய்யை மெய்யாகவும், மெய்யைப் பொய்யாகவுந் திரித்துவிட முயன்ற வைணவரின் முயற்சி உண்மையாராய்ச்சிக்குமுன் பஞ்சாய்ப் பறந்தொழிதல் காண்க.

மறைத்திரு மறைமலையடிகளார்

எழுதிய

சோமசுந்தர நாயகர் வரலாறு

முற்றும்.

சோமசுந்தர நாயகரவர்கள் இயற்றிய

நூல்களும் ஆண்டுகளும்

அசம்பிரதாய நிரசநம்
அஞ்ஞான திமிர பாஸ்கரம்
அர்ச்சாதீபம், 1885
ஆசாரியப் பிரபாவம்
ஆஞ்சநேய ராமவைபவ பங்கம், 1900
ஆதிசைவப் பிரபாவம்
ஆபாசஞான நிரோதம், 1880
இராமதத்வ தீபிகையினது ஆபாச விளக்கம், 1888
இராமாநுஜ மதசபேடிகை
உத்தமவாத தூலவாதூலம்
கங்காதாரணப் பிரக்யரம்
கீதார்த்த தீபிகாபாச நிரசனம், 1897
குதர்க்கவாத விபஞ்சிநி, 1880
கூரேச விஜயபங்கம், 1886
சமர்ச ஞானதீபம், 1880
சன்மார்க்கபோத வெண்பா
சித்தாந்த சேகரம், 1892
சித்தாந்த பூஷணம்
சித்தாந்தவுந்தியார், 1892
சிவகிரி பதிற்றுப்பத்தந்தாதி
சிவதத்வ சிந்தாமணி
சிவநாமாவளி
சிவபாரம்யப் பிரதரிசிநி, 1892
சிவாதிக்ய ரத்நாவளி—முதற்பாகம், 1873
„ இரண்டாம் பாகம், 1881

சைவ சூளாமணி, 1883
ஞானசதுஷ்டய தர்ப்பணம், 1891
ஞானசம்பந்த பரத்வ நிரூபணம், 1893
ஞானபேதத் துணிவு, 1887
ஞானபேதத் தெளிவு, ,,
ஞானபேத விளக்கம், ,,
ஞானபேத விளக்க நியாயரத்நாமணி, 1887
திருக்குதிரிசிய விவேக கண்டனம்
பரதத்வ பிரகாசிகை, 1898
பரமபத பங்க வினாவிடை
பாரத தாற்பரிய சங்கிரகம்
பிரஹ்மதத்வ நிரூபணம், 1891
பிரஹ்மாநுபூதி, 1892
மூர்க்கவாத விபஞ்சிநி
மெய்கண்ட சிவதூஷண நிக்ரஹம், 1900
வேதபாஹ்ய சமாஜ கண்டனம்.